

စိုးစိုးစာပေ

ဆုအညွှန်း

မိုး နတ် ပန်း ချီ

graphic designed by
YuWa

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်နှလုံးနှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၊ ရူပသန့်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဘုဒ္ဓဟူ

မိုးနတ်ပန်းချီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၃၄၆၀၈၀၈
မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၃၇၀၁၀၀၈
အမည်အရင်း	- သိန်းရွှေကြည်
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းဖလှယ်	- အောင်မင်းလွင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။ ပထမအကြိမ်။
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာအုပ်စိတ်	- ၁၅၀ ကျပ်

“ကျွန်တော့်ကို မေ့လိုက်ပါတော့ မ”

“ဘာပြောတယ် ပိုင်၊ မက မင်းကို မေ့လိုက်ရမယ်
ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲဟင်”

အင်းလျားကန်၏ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်က တခြားလူတွေ
အတွက် လှပစရာ ဆိုပေမယ့် ရွှေပန်းချီဆိုတဲ့ သူမအတွက်တော့
အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးနေပြီ။

သူမကို ကျောခိုင်းထားသော နေပိုင်က သက်ပြင်း
တစ်ချက် ကြိတ်ရှိုက်လျက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်သည်။

အပြာနုနု ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်တိုကို တောင်မြို့ထည်လုံချည်
အပြာရောင်ရောင်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားလျက် ဒူးဆစ်ခန့်ထိ နက်မှောင်
ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ကို ဆံပြီးကျစ်တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထား
သော သူမ၏ပုံစံသည် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုမိုရင့်နေသယောင်
ပါလားဟု နေပိုင် ယခုမှ သတိထားမိ၏။

“မကို ဘာကြည့်နေတာလဲ ပိုင်၊ စောစောက စကားဟာ ပိုင် မကို နောက်နေတာ မဟုတ်လားဟင်”

ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့လာလျက် ပြည့်တင်းသော နှုတ်ခမ်းလေးများက ပြုံးယောင်သန်းလာလျက် မေးသည်။

နေပိုင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင်အင်း ကျွန်တော် မကို ဘယ်တုန်းက နောက်ခွဲဖူး လို့လဲ၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဟင်”

ယခင်ကထက် ပိုစွာတည်ကြည်လွန်းနေသော နေပိုင် မျက်နှာကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသည့် ပိုင်ကို သူမ မယုံသလို ကြည့်၏။

“အတည်ပြောတာ ဟုတ်လား ပိုင်၊ ဘာကို အတည် ပြောတာလဲဟင်၊ မတို့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြဖို့ စီစဉ်”

“ဆောရီးပဲ မ၊ အဲဒီအစီအစဉ် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ပိုင်နဲ့မ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုမကျီစယ်ပါနဲ့ ပိုင်ရယ်၊ ပိုင်နဲ့မတို့

အဲဒါတော့ သူများတွေလို ခဏလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သုံးနှစ်သုံးမိုးမက ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

သူမစကားကြောင့် နေပိုင်မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးသွားသည်။

ပြီးမှ

“ဖူးစာဆိုတာ အချိန်ကာလနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး မရယ်၊

ဒီဘဝမှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့မ ရေစက်မပါခဲ့လို့”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီရေစက်ဆိုတာ မင်းဘက်က မပါတာ

ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ မကို ရှင်းရှင်းပဲ မင်းပြောပါ၊ မင်းနဲ့မ ဘာကြောင့် လမ်းခွဲရမှာလဲ၊ အဟင်း မ အထင်တော့ စင်သီယာကြောင့် မဟုတ် ပါဘူးနော် ပိုင်”

သို့သော် ပိုင်က မျက်နှာပျက်သွားလျက် သူမကို တောင်းပန်သလိုကြည့်၏။

“ကျွန်တော် စင်သီယာကို လက်ထပ်ရတော့မယ် မ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် မ၊ ပြီးခဲ့တဲ့သင်္ကြန်တုန်းက စင်သီယာခေါ် လို့ ကျွန်တော်လိုက်လည်မိတာ အမှားပဲ”

“အို သင်္ကြန်လည်ရုံနဲ့”

သူမက ပိုင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“အဲဒီမှာ အပျော်လွန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စားကြသောက် ကြတယ်လေ၊ မ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က အရိုင်းဆိုတော့ နောက်နေ့ မိုးလင်းချိန်မှာ စင်သီယာအိပ်ရာပေါ် ကျွန်တော်ရောက်နေ ပြီ”

“ဟင် ဒါ ဒါ”

သင်္ကြန်ပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ သုံးလမကတော့ ပေ။ သည်ကြားထဲအချိန်များမှာတောင် ပိုင်နဲ့ သူမတို့ တွေ့နေကြ တာပဲ။

“အခု စင်သီယာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ရတော့မယ် မ”

ဪ ဒီစကားကို သူမအပေါ် တည်ငြိမ်စွာ ပြောနိုင် သည့် ပိုင်အား အံ့သြရပါ၏။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မက အချစ်ဦးပဲ၊ မလို မဟာဆန်ဆန် နဲ့ လှပကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှားနေ ပြီဗျ”

နှစ်ကိုယ်တူကြည်မွေ့စွာ ချစ်ခဲ့တုန်းက ပိုင်နှုတ်ဖျားမှ ချိုမြိန်သော စကားတွေလေ။

“မကတော့ ပိုင်နဲ့ချစ်ရတာ အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မရဲ့”

“ဪ ပိုင်က မထက်ငယ်တဲ့ လူချောလေး မဟုတ် လား၊ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်၊ ဒီတော့ ပိုင်းနားမှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေခဲ့ရင်”

“ဟာရှာ မကလည်း ဒါ ကျွန်တော့်အချစ်ကို အထင် သေးတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ကျွန်တော်နဲ့မ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေ အတွင်း ကျွန်တော့်ဘက်က သစ္စာဖောက်မိတာ ရှိလို့လား”

မကျေနပ်သလို ပိုင်မေးတော့ သူမ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း မရှိခဲ့ပါဘူး ပိုင်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အတွက် မ ဘာပူစရာလိုသလဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပါဗျ”

အပြောကောင်းခဲ့သော ပိုင်၏စကားတွေကို သူမ ယုံခဲ့ သည်။

သို့သော် စင်သီယာပေါ်လာချိန်မှာတော့

“စင်သီယာတဲ့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မ”

“ဪ”

အသားဖြူဖြူနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာက အတော်လေးပိန်ပါးကာ ဝတ်လိုက်လျှင် ဘောင်းဘီတို့ စကဒီတို့၊ ဂါဝန်တို့နှင့် ဆံပင်က

ရွှေရောင်။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်မပြတ်။

“စင်သီယာ ဒါ တို့မမ ရွှေပန်းချီတဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ၊ ပိုင်က မမရဲ့ အကြောင်း အမြဲပြောပါတယ်”

“ဟင် ဘာအကြောင်းတွေလဲ စင်သီယာ”

ပိုင်နှင့်သူမ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ဟု ထင်ခဲ့မိပေမယ့်

“အဟင်း ဟင်း မမက ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှားပါးတွေ့ရခဲတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တဲ့လေ၊ ပိုင်ပြောတာ မလွန်ဘူးဆိုတာ မမကို တွေ့မှ စင်သီယာ ယုံတော့တယ်”

“အို”

ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော စင်သီယာနှင့် ခေတ်နောက်ကျပုံ ဟန်ဖြင့် သူမတို့ကို ပိုင်မှ တင်စားပြောလိုက်တာလား။

သေချာတာကတော့ စင်သီယာမျက်ဝန်းတွေက သူမကို ရှေးခေတ်က အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဟန်ပါလားဟု လှောင်နေသယောင်။

“စင်သီယာကလည်းကွာ မမက မြန်မာဆန်တာကို ပြောတာပါ”

ပိုင်က မနေတတ်သလို ဝင်ပြော၏။ သူမ ခပ်လျော့လျော့ ငြိုးလိုက်ရင်း...

“ခေတ်မီတာက လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ မက မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားတာပဲ ကြိုက်လို့ပါ”

“အဟင်း ဒါပေမယ့် ခေတ်ဆန်တယ်ဆိုတာကလည်း လူတိုင်းနဲ့ လိုက်ချင်မှလိုက်တာ မရွှေပန်းချီရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ပိုင်”

“ဟင် အင်း”

စင်သီယာအမေးကြောင့် ပိုင်က ခပ်လေးလေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစလျက် ပိုင်၏ဘေးတွင် စင်သီယာ မကြာခဏ တွဲကပ်ပါလာနေတော့သည်။

“ပန်းချီ ရှင်ကောင်လေးကို ဟိုကောင်မလေးနဲ့ မကြာခဏတွေ့နေတယ်နော်”

သူမ၏သူငယ်ချင်း မာလာက သတိပေးသည်။ ပိုင်၏ သိက္ခာကို ယုံကြည်သော သူမက

“အို ပိုင်နဲ့ စင်သီယာတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ မာလာရယ်”

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ ဟိုချာတိတ်မက ခေတ်ဆန်လိုက်တာလည်း လွန်ရောနော်၊ တစ်နေ့က တွေ့လိုက်တာများ နေပိုင်လက်မောင်းကို စင်သီယာက တွဲချိတ်ထားလို့”

သည်တော့လည်း အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမောသော ပိုင်က တီရုပ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဖြင့် လိုက်ဖက်သလို စင်သီယာကလည်း ခေတ်မီမီဖြင့် အရွယ်ကော အနေအထားပါ လိုက်ဖက်နေတာ မြင်မိ၏။

ယခုတော့ ပိုင်ကို ယုံခဲ့မိသောရလဒ်က

“စင်သီယာက ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေးကျောင်းသူ၊ မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာတော့ ရှင့်ရဲ့ပိုင် စင်သီယာနောက်ပါသွားမယ် ပန်းချီ”

မာလာ သတိပေးခဲ့တာများ ယခုတော့ တကယ်ဖြစ်လာပြီ။

“မင်းတကယ်ပဲ မနဲလမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား ပိုင်”
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ကို မျှသိပ်လျက် သူမထပ်မေးလိုက်၏။

သူက သူမကို ရီဝေစွာကြည့်လျက်

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မ”

ထိုခဏမှာ သူမသည် အသက်မဲ့သော ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ငြိမ်သက်သွားရလေ၏။

“နောက်ဆုံးတော့ တို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့
ဟုတ်လား ယန်းချို”

အိပ်ရာထက်မှာခွေရင်း မျက်ရည်ကျနေသော သူမကို
ကြည့်လျက် မာလာ ရင်နာဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“တစ်နေ့ ပိုင်နဲ့ကျွန်မ ဒီလိုလမ်းခွဲရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိ
ခဲ့ဘူး မာလာရယ်”

“အဲဒါခက်တာပဲ ယန်းချို၊ တကယ်ဆို ရှင်က ပိုင်အပေါ်
သိပ်ယုံလွန်းတယ်”

“အို ကျွန်မတို့ ချစ်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေအတွင်းမှာ ပိုင် တစ်ခါမှ
သစ္စာမမဲ့ခဲ့ဘူး”

တကယ်လည်း သူမထက် ငါးနှစ်နီးပါးငယ်ရွယ်သော
ပိုင်က သစ္စာဖောက်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

သူမစကားကို မာလာက နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။

“အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ နေပိုင်က
ရှင်ထက်သာတာမှ မတွေ့သေးဘဲ ယန်းချို၊ အခု စင်သီယာက
ရှင်ထက်သာတယ်လေ”

“ဟင်”

ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် သူမက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မာလာ
နှင့် ဖက်ရှင်ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့၏။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကိုယ်တိုင်တီထွင်ကာ
အပြင်ဘက်မှ အပ်ထည်တွေကိုလည်း လက်ခံကြသည်။

သင်တန်းသားများကိုလည်း လက်ခံ၏။ သူမနှင့် မာလာ
တို့၏ ပေါင်းစည်းမှုက အကျိုးဖြစ်ထွန်းသည်ဟု ပြောရမည်။

လုပ်ငန်းအောင်မြင်ကာ တိုးတက်လေသမျှ သူမ၏အချစ်
ရေးက ရုံးနှိမ့်ခဲ့ပြီ။

“ရှင်မှာ နေပိုင်အတွက် စာအုပ်ဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုး၊
သီးသန့်သုံးဖို့ အို အမျိုးမျိုးထောက်ပံ့ခဲ့ရတာ၊ ကြည့်စမ်း ခုတော့
ဒီကျေးဇူးတွေမှမထောက်”

“အို မာလာရယ် ကျွန်မက အဲဒါတွေကို အလှူအဖြစ်ပဲ
သဘောထားပါတယ်”

လမ်းခွဲခဲ့ကြသည့်တိုင် နေပိုင်အပေါ်မှာ သူမ အစွမ်းကုန်
စိတ်နာနိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေသော မာလာကိုပင်

ပြန်၍နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ဘာဒါနလည်း ပန်းချီ၊ အဲဒီလို သူ့ကိုထောက်ပံ့ခဲ့တာဟာ တစ်နေ့ကြာရင် ရှင်တို့ဘဝ တည်ဆောက်ဖို့မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ရှင်ထောက်ပံ့သမျှ စင်သီယာဖို့ ဖြစ်သွားပြီ”

“မပြောပါနဲ့ကွယ်”

ပိုင်နဲ့ စင်သီယာကို တွဲမြင်ရင်း သူမရင်နာလာ၏။

ရက်စက်လိုက်တာ ပိုင်ရယ်။ မင်းအပေါ် ဒီလောက်ချစ်ခဲ့

တဲ့ မရဲ့မေတ္တာကိုမှမထောက်။

“ဒီမှာ ငိုမနေနဲ့ ပန်းချီ၊ သူက ရက်စက်မှတော့၊ ကိုယ်ကလည်း လွမ်းမနေနဲ့၊ သူထက်သာတာရှာလိုက်”

“တော်ပါပြီ မာလာရယ်”

“အမယ်လေး အသံကိုက စိတ်ဓာတ်ကျဟန်နဲ့ အစကတည်းက ရှင့်ကို တို့မပြောဘူးလား ပန်းချီ၊ ခေတ်မီမီနေပါဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖက်ရှင်ထွင်နေသူဖြစ်လျက်နဲ့၊ ဘာတဲ့ ခုတော့ဟိုက ရှင့်ကို ဒီတိအောက်လိုဆိုပြီး ထားသွားတာပေါ့လေ”

သူမနှင့် မာလာမှာ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် စရိုက်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။

သူမက ဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးဆေးစွာ နေထိုင်

လျက် ဝတ်စားတာကလည်း မြန်မာဆန်ဆန်ကို နှစ်သက်သည်။

မာလာကတော့ ထိုသို့မဟုတ် ခေတ်နှင့်လိုက်အောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်၏။

“အစက ပိုင်လည်း ကျွန်မပုံစံကို သဘောကျခဲ့တာပဲ မာလာ”

“ဟဲ့ အဲဒါ အယောင်ဆောင်တာ၊ ခုတော့ မော်ဒယ်မနဲ့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

မာလာပုံစံက ပိုင်ကို ယခုတွေ့လျှင်တောင် ဆွဲကုတ်ရိုက်ပစ်မှာ သေချာ၏။ တကယ်တော့ မာလာက သူမဘက်မှ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ နာနေတာပါ။

“အမှန်တော့ ပိုင်အနေနဲ့ ကြည့်ရင်လည်း ကျွန်မက အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား မာလာ”

“ဘာ ဘာ အမယ်လေး၊ ရှင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဘွားကြီးဖြစ်ပြီထင်နေလား ပန်းချီ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ နပျိုလို့ကောင်းတုန်း၊ ပြီးတော့ ရှင်ရုပ်ကကော သူများတွေလို မိတ်ကပ်တွေဘာတွေလိမ်းပြီး မပြင်ဘဲနဲ့တော့ သဘာဝအလှတွေနဲ့ ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတာ”

မာလာပြောမှ သူမက မှန်တင်ခုံရှေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်

ကြည့်၏။ သနပ်ခါးမှုန်မှုန်နှင့် ဝင်းနှစ်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေး အဖျားတုတ်၍ အရင်းရူးသွားသော မျက်ခုံးနက်နက်လေးများ၊ ထူထဲကော့ရွန်းသော မျက်တောင်များအောက်မှ လှပပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများ၊ နှုတ်စင်းချွန်ချွန်လေးက ထိပ်ဖျားတွင် အနည်းငယ်ကော့တက်လျက် ဆေးမဆိုးဘဲ ပန်းနုရောင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးက တစ်စုံ။

အရပ်ငါးပေသုံးလကျမှာ မပိန်မဝ ကိုယ်ခန္ဓာလေးသည် အချိုးကျကျ ပြေပြစ်လျက် ဝင်းအိနေသော အသားအရေ နက်မှောင်သော ဆံပင်များဖြင့် ရွှေပန်းချီဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ရှားခဲ့သူပါ။

“ကြည့်မနေနဲ့ ယန်းချီ၊ ကိုယ့်ရုပ်က လှပြီးသားပဲ၊ ခေတ်မီမီသာ ပြုပြင်လိုက်”

မာလာက သူမနောက်မှ လာရပ်၍ပြော၏။ သူမသက်ပြင်းလေးချကာ

“ကျွန်မက ဘာကိုပြုပြင်ရမှာလဲ မာလာ”

အဝတ်အစားနဲ့ ပြုပြင်လိမ်းခြယ်မှုပေါ့ ယန်းချီ၊ ပထမဆုံးရှင်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၊ ရှင်ကိုယ်လုံးက လှတာပဲ၊ ခေတ်မီမီဝတ်၊ ဆံပင်ကိုလည်း ခေတ်နဲ့အမီ ပြုပြင်၊

အို အားလုံးပုံစံပြောင်းပစ် ယန်းချီ”

“အဲဒီလိုပြောင်းရင် ပိုင်က ကျွန်မဆီ ပြန်လာမှာလားဇာလာ”

ထိုအမေးကြောင့် မာလာ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ရှင်က ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် စိမ်းကားသွားတဲ့ ဒီကောင်လေးကို စိတ်မနာနိုင်သေးဘူးလားဟင်”

“စိတ်တော့နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို မုန်းလို့တော့ မရသေးဘူး မာလာ”

“တော် တော်တော့ ယန်းချီ၊ အဲဒီလိုသာ ရှင် စိတ်ပျော့နေရင် ရှင်ပဲခံစားရမှာ၊ ဟိုကတော့ ခုချိန်ဆို စင်သီယာနဲ့ နှစ်ကိုယ်တူတွဲပျော်နေပြီပေါ့ ယန်းချီ”

“အို”

မာလာပြောမှ ပိုင်တို့စုံတွဲကို မြင်ယောင်လျက် သူမငိုချင်သွားရ၏။

တကယ်ပဲ သူမကိုမေ့၍ ပိုင်ပျော်နေပြီလားကွယ်။ မာလာရှေ့ မငိုမိစေရန် ကြိုးစားပါသည်။

သို့သော် ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာ၍ မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝဲလာသည်။ မျက်တောင်ကော့များဖြင့် ပုတ်ခတ်ထုတ်ပေး

မယ်

“အဟင့် ဟင့် ပိုင်ရယ်”

“ဟင်း ငါတော့ မရွှေပန်းချီနဲ့ ရူးချင်တော့တာပဲ”

သူမငိုတာမြင်တော့လည်း မာလာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ
၏။ ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်သည်။

“တိတ်ပါ ပန်းချီရယ်၊ တကယ်တော့ ရှင့်အတွက်
တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက စင်သီယာနောက်
ပါသွားမှတော့ ကိုယ်က ခံစားနေလည်း အပိုပဲမဟုတ်လားကွယ်”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ၊ မာလာ”

“အင်းလေ”

နားလည်စွာဖြင့် မာလာထွက်သွား၏။ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်မှ သူမစိတ်ထဲ ခံစားရသမျှ အားရစွာငိုပစ်လိုက်သည်။

“ပိုင် ပိုင်ရယ်”

တကယ်ဆို ပိုင်ကို သူမချစ်ခဲ့တာလည်း လွယ်လွယ်နှင့်
မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က ပိုင်၏ ဇွဲကောင်းမှုနှင့် သူမ၏ ကရုဏာတို့
ပေါင်းစပ်ကာ လက်ခံခဲ့ခြင်း။

“မကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ရဘူးနော် ပိုင်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ မအချစ်ကိုရဖို့ ဒီလောက်ကြိုးစားခဲ့ရတာ”

ပိုင်ရယ်ချီ

ဪ ယခုတော့လည်း ပေးခဲ့သောကတိတွေပင် မေ့ခဲ့ပြီ
တိုး။ ပိုင်က စာတော်၍ ဆေးကျောင်းရောက်ပေမယ့် မိသားစု၏
ငွေကြေးက သိပ်မပြေလည်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူမကပဲ ပိုင်လိုအပ်
သော အရာဝတ္ထုတချို့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။

“ပိုင်က ကျောင်းတက်နေတာဆိုတော့ အဝတ်အစား
ကောင်းကောင်းလေးတွေလိုတယ်၊ ရော့ ပိုင်အတွက် မဝယ်လာတာ
တွေ”

“ဟာ မရယ်၊ ကျွန်တော်မှာ မဝယ်ပေးလို့ အလှူအစား
တွေ များနေပါပြီဗျာ”

“အမလေး ချစ်သူချင်း အားနာရမှာကြနေတာပဲကွယ်”
ကိုယ့်ချစ်သူလေး သူများကြားမှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရှိပါ
အဟူသော စေတနာဖြင့် ကြည်နူးခဲ့ရတာတွေက ယခုတော့ ရင်နာ
အရာ။

“ပိုင် အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံနည်းနေပါလား၊ ဆေးကျောင်း
အားကြီးဖြစ်ပြီးကွယ်၊ ရော့ ရော့ ဒီပိုက်ဆံထည့်ထား”

သူမကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံထောင်တန် အထပ်လိုက်ထည့်ပေး
သည်။

“မက ကျွန်တော့်အတွက် မိုးနတ်မင်းက ဖန်တီးပေးတဲ့

သူပါ”

“ပိုင်ကလည်း မအတွက် မိုးနတ်မင်းက ဖန်တီးပေးတာ

ပါ”

ပြန်တွေးကြည့်တော့ ရယ်စရာစကားတွေပါလား။ အတိတ်
မှာ သူမက ပိုင်၏ လှည့်ကွက်ထဲ အရူးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ခက်တာပဲ ဒီလိုအိပ်ရာထဲမှာချည်း ခွေနေလို့ ကြာရင်
ရှင်ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ် ပန်းချီ”

ပိုင်နှင့်လမ်းခွဲပြီးသည့်နောက် အစဉ်တက်ကြွခဲ့သော သူမ
၏ စိတ်ဓာတ်တို့မှာ ယိုင်လဲပြိုကျကာသွားသည်။

အရုပ်ကို မာလာနှင့်သာ လွဲထားပြီး သူမက တစ်နေ့
တစ်နေ့ ပိုင်အကြောင်းများတွေး၍ မျက်ရည်ကြိတ်ကျနေမိ၏။

“ပိုင်က စင်သီယာကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ ခဏနေ
မှာပါနော် မာလာ၊ ကျွန်မလောက် ပိုင်ကို ဘယ်သူချစ်မလဲနော်”

ပိုင်ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း သူမက အရူးတစ်ယောက်လို
ပြောသည်။

မာလာ သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ရော ပန်းချီ ဒီနေ့သတင်းစာကိုဖတ်ကြည့်”

“ဟင်”

မာလာပြသော သတင်းစာကို ယူဖတ်တော့ ပိုင်နှင့် စင်သီယာတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာသတင်းကြောင့် သူမမျက်လုံးတို့ ပြာခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ပိုင် ပိုင် တကယ်ပဲ လက်ထပ်သွားပြီ။

“က ပန်းချီ ရှင်ကသာ သူ့ကို တစ်နေ့ပြန်လာနိနဲ စောင့်မျှော်နေ၊ ဟိုက တကယ်လက်ထပ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အို မာလာရယ်”

သူမ မျက်ရည်တို့က အတားအဆီး မဲ့ကျလာသည်။

“ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် ဒီမျက်ရည်တွေဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ ပန်းချီ”

မာလာကတော့ ပိုင်အပေါ် စိတ်နာကော သူမမျက်ရည်နှင့် မထိုက်တန်ဟု ယူဆပုံ။

သူမ အံလေးကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အတွက် ဒါ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံး မျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်စေရမယ် မာလာ”

“အေး ဒီလိုမှပေါ့ ပန်းချီ၊ ရွှေပန်းချီဟာ အညံ့စားမိန်းမ ထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နေပိုင်ကို ရှင် သက်သေပြနိုင်ရမယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ မာလာ”

ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေသော မျက်ရည်စများကို ဆက်မပါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လျက် သူမ မေး၏။

“မာလာ ပြောခဲ့ပြီလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှလှပပနေ၊ အလုပ်ကို အရင်လို တက်တက်ကြွကြွလုပ်၊ နေပိုင်နဲ့တွေ့ရင်တောင် အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်နိုင်ရမယ် ပန်းချီ”

သူမ တစ်ချက် ငိုငဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမဘဝမှာ အချစ် နှင့် ပတ်သက်၍ ဒါ ပထမဆုံး နာကျင်ခံစားရတာမို့ မာလာပြော သလို လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အချိန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား မာလာရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီလောက်ထိ အင်အားရှိမယ် ရှင်ထင်သလားဟင်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံရဲသလို သူမ ပြန်မေး၏။ မာလာက သူမကို စူးခနဲ ကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ အချစ်ဝေဒနာဆိုတာ ကုစားရခက်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲဆိုတာ တို့နားလည်တယ် ပန်းချီ၊ အထူးသဖြင့် ပန်းချီလို တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူအတွက် ပိုဆိုးတယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ မာလာ”

“အကောင်းဆုံးက ဒီကိစ္စအတွက် အချိန်ယူဖို့လိုတယ်”

ပန်းချီ၊ ဒါကြောင့် ပန်းချီအတွက် စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်အောင် ခရီးထွက်ရမယ်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် မာလာ၏အကြံကို သူမ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ နေ့စဉ် အလုပ်ထဲမှာ အချိန်ကုန် နစ်မြုပ်ခဲ့သော သူမအတွက် ခရီးထွက်ဖို့ တစ်ခါမှ အချိန်မရခဲ့ပေ။

“အလုပ်တွေအားလုံး တို့နဲ့ထားခဲ့ပြီး မင်းခရီးထွက်ပါ ပန်းချီ”

အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်ကို မာလာပေးသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း နေ့ပိုင်နှင့်စားရာ ပြေးချင်နေ၏။

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရရင် ကောင်းမလဲ မာလာ”

“ရှင် မေ့နေပြီလား ပန်းချီ၊ ပြင်ဦးလွင်က ရှင်ရဲ့ကြီးကြီးက ရှင်ကိုခေါ်နေတာ မဟုတ်လား”

“အို ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ မေ့နေလိုက်တာ”

ယခုမှ သူမဘဝ၏ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးတော်သူ ကြီးကြီးမေကို သတိရသွားသည်။

“ကြီးကြီးလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ဒီတော့ ပန်းချီနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကြီးကြီးနဲ့ ပန်းချီကို လာနေစေချင်တယ်ကွယ်”

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ကြီးကြီးသည် ပြင်ဦးလွင်မှာ ခြံလုပ်ငန်းများ ပိုင်ဆိုင်၏။

ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်နေသော သူမက ကြီးကြီး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မည်သို့မျှ အကြောင်းမပြန်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်မအလုပ်က ဖက်ရှင်ဒီနိုင်၊ ကြီးကြီးအလုပ်က ခြံလုပ်ငန်း၊ အဟင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရတဲ့ လုပ်ငန်းနစ်ခုပဲ နော်”

သူမကို ကြီးကြီးခေါ်စဉ်က မာလာကို ရယ်စရာအဖြစ် ပြောခဲ့ဘူးတာလေ။ ယခုတော့

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးဆီကို ကျွန်မသွားမယ် မာလာ”

“ကောင်းတယ် ပန်းချီ၊ ရှင်ရဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက် မှန်တယ်၊ ဟိုမှာ လူသစ်စိတ်သစ်ဖြစ်တဲ့အထိ နေပါ၊ ပြန်လာရင် ရွှေပန်းချီဟာ အရင်ကထက် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ရမယ်”

ခရီးသွားဖို့ကို မာလာကလည်း အပြည့်အဝ ထောက်ခံတာကြောင့် သူမအားတက်သွား၏။

“ဒါဝေမယ့် ဒီမှာက အလုပ်တွေများတော့ မာလာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်”

အလုပ်ကို အမှန်ဦးဆောင်နေတာက သူမပါ။ မာလာက

လက်ထောက်သဘောမျှသာ ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်ထက် ဘာမှအရေးကြီးပါဘူး ပန်းချီ၊ ဒီလုပ်ငန်းတွေ တို့အားလုံးလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ”

တကယ်တမ်း သူမအလုပ်များလျှင် မာလာပဲ တာဝန်ယူရသည့်ကိစ္စတွေ ဖြစ်၏။

သည်မှာ သူမဆက်နေလိုလည်း ပိုင်စိတ်နှင့် မာလာကို ဘာမှကူညီနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

“ကျွန်မပြန်လာရင် ရှင်တစ်လှည့်နားပါ မာလာ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ တို့က ဝေးဝေးသွားပြီး အနားယူစရာ မလိုဘူး၊ ရပ်ရှင်တစ်ပွဲကြည့်ရုံ၊ ရိုးတစ်ပွဲကြည့်ရုံနဲ့ အပန်းဖြေတတ်သူပါ ပန်းချီရယ်”

မာလာပြောတာ မှန်၏။ အစကတည်းက ပျော်ပျော်နေတတ်သော မာလာက စိတ်ဖိစီးမှုလည်းမခံ။ အချစ်ကိစ္စမှာလည်း မာလာက တစ်ယောက်သွားလျှင် နှစ်ယောက်လာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးမို့ သူမလို လေးနက်စွာ ခံစားရတာတွေ မရှိပေ။

“ယောက်ျားတွေကြောင့်များ အသည်းကွဲရရင် မာလာတို့

ခုနေ အသက်တောင်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် တကယ် မချစ်တတ်သေးလို့ပါ မာလာ”

“ဟင်အင်း တကယ်ချစ်တတ်ဖို့လည်း မလိုဘူး ပန်းချီ၊

တကယ်ချစ်ရင် တကယ်ခံစားရမှာ၊ ဒါမျိုးတွေ မလိုချင်ဘူး”

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မာလာ၏ နှလုံးသားကို နားမလည်မိပေ။ မာလာစိတ်ဓာတ်ကိုပဲ အားကျရမလို့လို့။

“ကဲ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ပြင်တော့ ပန်းချီ”

“ဟင် အခုချက်ချင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီမှာ တစ်ရက်နေရင် တစ်ရက် ရှင့်အတွက် အကျိုးမရှိဘူး ပန်းချီ၊ နယ်မြေသစ်က တစ်ရက်ဆိုတာ ရှင့်အတွက် အားလုံး အသစ်ဖြစ်မယ့် တစ်ရက်ပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ မာလာ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် သူမ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“အချစ်နှင့်ဝေးရာဆီသို့”

ဟုတ်တယ်။ သူမ၏ခရီးစဉ်ကို ဒီလိုပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်ရမည့်အဖြစ်။

ပိုင်၏ လက်ထပ်သတင်း ပါလာချိန်မှစကာ သူမသည် ဤရန်ကုန်တွင် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်မှ မနေလိုပေ။

နေရစ်ခဲ့တော့ ပိုင်။

အို၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူမက ပိုင်ကို ထားသွားတာမဟုတ်။

ပိုင်က ထားသွား၍သာ သူမကျန်ခဲ့ရတာပဲ။

“အစက မင်း ဒီလောက်ရက်စက်တတ်မယ်မှန်း မသိခဲ့ဘူး ပိုင်ရယ်”

ငယ်ရွယ်၍ ချောမောသော ပိုင်၏နှလုံးသားကို နူးညံ့လိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။

“မမက သင်္ကြန်ရက်တွေတိုင်း ရိပ်သာချည်း ဝင်နေတာပဲဗျာ”

“အို ရိပ်သာမဝင်လို့ မက ဘာလုပ်ရမလဲ ပိုင်ရယ်”

“ဟာဗျာ သင်္ကြန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ မလျှောက်လည်ရမှာပေါ့”

“အို ဟင့်အင်း မက ရေစိုတာ သဘောမကျဘူး ပိုင်”

ငယ်ရွယ်သော ချစ်သူ၏အလိုဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်ခဲ့သော သူမအား ကံကြမ္မာက အပြစ်ပေးလိုက်တာလားဟု။

“ပန်းချီ”

“ဟင် ကြီးမေ”

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူမကို ကြီးမေက မန္တလေးသို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းကြိုလေ၏။ အသက်ခြောက်ဆယ် အရွယ်ရှိပေမယ့် ကြီးမေက ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲမို့ သူမဝမ်းသာရ၏။

“ကြီးမေ နေကောင်းတယ်နော်”

“အေးကွယ်၊ ငါ့တူမလည်း မတွေ့ရတာ ကြာလို့လားဗသိဘူး ပိုလှလာတယ်”

သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ကြီးမေပြောသည်။ သူမပြီးလိုက်ရင်း

“ကြီးမေကလည်း ပိုချောပိုခန့်လာပါတယ်နော်”

“အဟင်း ဟင်း ဒါကတော့ ကြီးမေနဲ့ ပန်းချီက တူအရိုးထိုးကွယ့်”

“အို ဟုတ်တာပေါ့ ကြီးမေ၊ အဟင်း ဟင်း”

ကြီးမေနှင့် ပြန်တွေ့လိုက်ရတာ သူမအတွက် နွေးထွေးသော ရင်ငွေ့တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလို အားရှိသွား၏။

“ကဲ သမီးရေ သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

ထိုစဉ် ကြီးမေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မောင်မိုးရေ”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ် ကြီးမေ”

ကြည်လင်၍ လေးနက်စီးပိုင်သော အသံတစ်မျိုးနှင့်အတူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟောဒီက ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ကားဆီသယ်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

ထိုလူခေါင်းညိတ်၍ ပစ္စည်းများဆီ ထွက်သွား၏။

“သူက ဘယ်သူလဲကြီးမေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ပန်းချီနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးရသေးဘူး၊ သူက ကြီးကြီးရဲ့ခြံတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ မိုးနတ်ပဲ”

“ရှင် မိုးနတ် ဟုတ်လား ကြီးမေ”

သည်လိုနာမည်မျိုး ကြားခံလှတာမို့ သူမ အံ့သြဟန်ဖြင့် အေး၏။

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီ၊ ကိုဘရီ မရှိတဲ့နောက် ခြံလုပ်ငန်းတွေကို မောင်မိုးနတ်ကိုပဲ လွှဲထားရတယ်၊ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

“အို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြီးကြီးက အသက်ကြီးပြီပဲ၊ ခြံလုပ်ငန်းတွေက ပင်ပန်းပါတယ်”

မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကြီးကြီးမှာ အသက်စည်းရပြီမို့ ခြံလုပ်ငန်းတွေ ပြန်မကြည့်နိုင်ပေ။

“ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်ရောက်ပါပြီ ကြီးမေ”

“ဪ အေး မောင်မိုးနတ်၊ ဒါ ကြီးမေတူမလေးရွှေပန်းချီတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက သူမကို အေးစက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

မာလာက ပုံစံစွတ်ပြောင်းပေးလိုက်၍ သူမသည် ဆံပင်

ရှည်များကို ခါးလည်အထိညှပ်ကာ အရင်လို ဆံထုံးပုံနှင့်မဟုတ်ဘဲ ဖြန့်ချထား၏။

ကိုရီးယားမှလာသော စပိုရှပ်အဖြူနှင့်အနက်ကို လုံချည် ထပ်ခွဲအနက်နှင့် ဝတ်ထားတာကြောင့် သူမ၏ လှပသောကိုယ် ခန္ဓာလေးမှာ ချပ်ရပ်လျက် အချိုးအစားကျစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။

မျက်နှာတွင် ပန်းနုရောင်မိတ်ကပ်ပါးပါးနှင့် အသားရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးက သူမ၏ နဂိုလှပသော ပြည့်တင်းသည့် နှုတ်ခမ်း လေးများအား ပိုမိုတောက်ပစေ၏။

“ဟင်း ဒီလိုပြင်လိုက်တော့ ရွှေပန်းချီဆိုတာ စင်သီယာ ရှုံးသွားမယ်၊ ကြည့်စမ်း ဒီလိုပုံစံလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လှသွားလဲ ပန်းချီ၊ အစကတည်းက ရှင် ဒီလိုနေခဲ့ရမှာ”

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင် သူမပုံရိပ်က အထူးလှပ ပေါ်လွင်နေ၏။ မှန်တာပြောရလျှင် သူမကိုယ်တိုင် ဘာသာ ဒီလောက်လှလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်မကတော့ ဒီပုံစံနဲ့နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မာလာ”

“အစမှီပါ ပန်းချီ၊ ရှင်က တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးနေခဲ့တာ ကိုး၊ ခုတော့ ရှင်ဘယ်လောက် ငယ်ရွယ်လှပသွားသလဲ၊ ဟင်း ခုနေ နေ့ပိုင်သာမြင်ကြည့်၊ ရှင်ကို မှတ်မိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး

“ဒီ”

သို့သော် ပိုင်က သူမအနားမှာ မရှိတော့ ဒီအလှတွေ အလုပ်ရမှာလဲ။

“သူ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့ကွယ်”

မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် မာလာကို တားမိ၏။ ပိုင်နှင့် တော်သက်၍ သူမရင်ထဲက ဒဏ်ရာ မရင့်ကျက်သေးပါ။

“မပြောဘူး၊ မပြောဘူး၊ ခုဆို ရှင်ဟာ လူသစ်စိတ်သစ် ခိုခံသစ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ပျော်အောင် သာနေခဲ့ပါ ပန်းချီ”

“အေးပါကွယ်”

ထိုရက်ပိုင်း မာလာနှင့်အတူ ခရီးသွားဖို့ သူမက လိုအပ် သောပစ္စည်းများကို မြို့ထဲထွက်ဝယ်၏။

ကြီးကြီးအတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်များလည်း ခံသည်။

“ဟာ လှတယ်ကွာ”

“အေးကွ ဒီလောက်လှတာ အရင်က ငါတို့ ဘာကြောင့် မမြင်မိပါလိမ့်”

“ကြွေသွားပြီကွာ”

သူမ၏ပုံစံအသစ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသားများ၏ မျက်လုံးတွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပကုန်သည်။

“ဘယ်လိုပဲ ပန်းချီ၊ အရင်တုန်းက ရှင်ပုံစံနဲ့ အခုပုံစံ ဘယ်လောက်ကွာခြားတယ်ဆိုတာ သိပြီလား။”

မာလာက ဂုဏ်ယူစွာ ကပ်မေးသည်။ သူမ သက်ပြင်း လေးချကာ

“ယောက်ျားတွေဟာ ဘာကြောင့်များ အပေါ်ယံအလှကို ဒီလောက်မက်ကြတာပါလိမ့် မာလာ။”

“ဒါ သဘာဝပဲ ပန်းချီ၊ ယောက်ျားမှ မဲဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမတွေလည်း အလှအပကို မက်ကြတာပါပဲ။ လူမှန်ရင် အလှ မက်တာ မဆန်းပါဘူး ပန်းချီရယ်။”

ထိုသို့ဆိုလျှင် ပိုင်တစ်ယောက်ကတော့ သူမအလှတွေကို မမြင်၍ ထားသွားတာလား။

“တကယ်လို့ သူမသာ ယခုလိုပုံစံမျိုးရှိခဲ့လျှင် ပိုင်ထားခဲ့ လိမ့်မည် မထင်။”

ယောက်ျားတွေဟာ အလှကို မက်တယ်ဟုဆိုလျှင် ယခု ကြီးမေအိလာသော ဦးမိုးနတ်ကတော့ ဆန်းကြယ်သော လူတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။

အကြောင်းကတော့ သူမကိုကြည့်သော ဦးမိုးနတ်၏ မျက်လုံးတို့က အသက်မဲ့နေသလိုပါပဲ။

“ပန်းချီ ဆာနေပြီလား။”

“ရှင်။”

ရုတ်တရက် ဦးမိုးနတ်ထံ အတွေးရောက်သွားသော သူမ မှာ ကြီးမေအသံကြောင့် သတိဝင်လာ၏။

“ကြီးမေတို့ နေ့လယ်စာကို ဒီမှာပဲစားကြတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ။”

နေ့လယ်စာကို စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ စားသည်။

“ပန်းချီ ကြိုက်တာမှာလေ၊ ကြီးမေကတော့ ငါးပဲစား မယ်။”

စားသောက်ဆိုင်မှာ ကြီးမေနှင့်သူမက တစ်စားပွဲထိုင်၏။ ကြီးမေက ခြေလေးချောင်းသား အားလုံးရှောင်သည်။

“ပန်းချီလည်း ခြေလေးချောင်းသား မစားပါဘူး ကြီးမေ။”

“အေးကွယ် ကောင်းပါတယ်၊ ဒီပြင် စားစရာတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ်။”

ကြက်သား၊ ငါးနှင့် အသီးအရွက်ကြော်တို့ကိုသာ မှာ၏။

ငါးပိချက်နှင့် တို့စရာ အစုံအလင်ပါသည်။

“ကြီးမေ”

“ဘာလဲ ပန်းချီ”

“ဟိုတစ်ယောက်က ထမင်းမစားဘူးလားဟင်”

ဦးမိုးနတ်ကို မမြင်၍ သူမမေးမိ၏။ ကြီးမေ ပြုံးကာ...

“စားပါတယ်ကွယ်”

“ဟင် ဒီကိုလာမထိုင်ပါလား ကြီးမေ”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးက သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း စားတယ် ပန်းချီ၊ ထမင်းမစားခင် သူက နည်းနည်းသောက်တုတ် တယ်လေ”

“ဪ”

ကြီးမေလို ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဒီလိုကိစ္စမျိုး ခွင့်ပြုထားတာ သူမအတွက် နားမလည်နိုင်စရာ။

“မောင်မိုးက သောက်တတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဆေးဖြစ်ဝါး ဖြစ်ရုံပါ ပန်းချီ၊ အကြောင်းသိမို့သာ သူ့သောက်တတ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ မဟုတ်ရင် သူ့ပုံစံက သူများတွေလို ပုံမှန်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူကားမောင်းရဦးမှာ မဟုတ်လား ကြီးမေ”

စိတ်ပူပန်သလို သူမမေး၏။ ကြီးမေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူက သောက်ပြီးရင် ပိုတောင်မှ စိတ်တည်ငြိမ်သေး တယ် ပန်းချီ”

အရက်သောက်တတ်သူ တစ်ယောက်ကို ကြီးမေ ချီးကျူးနေတာလားဟု သူမကြည့်မိ၏။

သို့သော် ကြီးမေမျက်နှာက သာမန်။

“သူ့ရောက်မလာခင်တုန်းက ကြီးမေဟာ ခြံကိစ္စတွေ ကြောင့် အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ် ပန်းချီ၊ မောင်မိုးနတ် ရောက် လာမှ ခြံကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားရတယ်၊ ဒီလူက အလုပ်လုပ် ရာမှာ တကယ်အားကိုးရတယ် ပန်းချီ”

သူမ၏စိတ်ကို သိနေဟန်ဖြင့် ကြီးမေက ဦးမိုးနတ် အကြောင်းတွေ ရှင်းပြသည်။ ကြီးမေလို ထက်မြက်သော အမျိုး သမီးတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ခုလိုချီးကျူးဖို့ဆိုတာ အတော်ခဲယဉ်းတယ်မဟုတ်လား။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူမ စိုးရိမ်ခဲ့သည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်မလာပါ။ ကြီးမေနှင့် သူမက နောက်ခန်းမှာထိုင်၍ သူက ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ကစားကို အေးဆေးစွာမောင်း၏။

စကားကို အပိုမပြော။ ရပ်ပေးသင့်သည့်နေရာမှာ ရပ်၍ သူကတော့ စီးကရက်သောက်နေတတ်သည်။

“မောင်မိုးနတ် လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးလား”

“တော်ပြီ ကြီးမေ”

နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင်မှာ သူမတို့ ခဏနား၏။ မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ပြင်ဦးလွင်သည် သူမအတွက် လှပသော ရွှေခင်းများနှင့် ကြိုဆိုနေ၏။

“ပန်းချီလာမယ်ဆိုတော့ ကြီးမေဖြင့် အတော်ဝမ်းသာသွားတာကွယ့်၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က အလုပ်ကိုကော ဘယ်လိုထားခဲ့လဲ”

“မာလာနဲ့ ထားခဲ့တယ်၊ ကြီးမေ”

“ဪ ဟိုတစ်ခါ တွေ့ဖူးလိုက်တဲ့ကလေးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး အေး စိတ်ချရရင်ပြီးတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီအနေနဲ့ ကြီးမေဆီရောက်မှတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေပါကွယ်”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မဟုတ်လည်း ပိုင်စိတ်နှင့် သူမ ရန်ကုန်သို့ တော်တော်ဖြင့် ပြန်နိုင်မည်မဟုတ်။

“ရန်ကုန်မှာ ပူသလောက် ဒီမှာက အေးတယ်နော် ကြီးမေ”

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီ၊ အမှန်တော့ ကြီးမေတို့အတွက်က နေလို့ကောင်းရုံပါ၊ ပန်းချီတို့ကတော့ စဉ်းသည်ဖြစ်နေလို့ အေးတယ်ထင်တာပါကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီလည်း အေးတာကို သဘောကျပါတယ်”

ရင်ထဲကအပူတွေ များလွန်း၍လားမသိ သူမက အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။ ဒီကိုလာမိတာ မှန်တယ်ဟု သူမ ယူဆလိုက်၏။

“ဒီမှာတော့ ပန်းချီ ပျင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးမေ”

“ဪ ဒီမှာက ရန်ကုန်မှာလို လည်စရာမပေါ်ဘူး
မဟုတ်လား”

ပြင်ဦးလွင်သည် အေးချမ်းသာယာသော မြို့လေးတစ်မြို့
ဖြစ်၏။ သူမပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“ပန်းချီ ဘယ်ကိုမှမလည်ချင်ပါဘူး ကြီးမေရယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကြီးမေက သူမကို ကြည့်၏။

“ငါတူမကြည့်ရတာ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာသလိုပဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးများက ဘယ်လောက်ပဲ ပြုံးနေပါစေ
မျက်ဝန်းများက ညာလို့မရပါ။

ပိုင်ကြောင့် ကြောင့်နေသော သူမ၏မျက်လုံးတို့မှာ အနည်း
ငယ် ရီဝေဖျော့တော့နေသည်လား။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ကြီးမေ”

“ဪ ကလေးရယ်၊ ကြီးမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာ
တာပါ။ ကလေးမျက်ဝန်းတွေမှာ ဝမ်းနည်းရိပ် ထင်နေသလိုပဲကွယ်”

“ကြီးမေရယ်”

လူကြီးတွေကို ညာ၍မရပါလား။ သူမက မျက်တောင်
ကော့များ ပုတ်ခတ်လိုက်၏။ ပိုင့်အကြောင်း ပြောရလျှင် ငိုချင်စရာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးမေဆီမှာ ပျော်ပျော်နေပါ ပန်းချီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမိုးနတ် မောင်းလာသော ကားသည် ပြင်ဦးလွင်မြို့စွန်ရှိ
ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ခြံကြီး၏ရှေ့မှာ အုတ်နီဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော
နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“ဒါ ကြီးမေရဲ့အိမ်ပေါ့”

သူမကို မမှတ်မိဘူးထင်၍ ကြီးမေ ပြော၏။

“မရောက်တာကြာပေမယ့် ပန်းချီ မှတ်မိပါတယ်
ကြီးမေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပန်းချီက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ ကြီးမေ
မေ့နေတယ်”

ဦးမိုးနတ်က သူမ၏ပစ္စည်းများကို အိမ်ထဲအရောက် ပို့ပေး
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမိုးနတ်”

အပြန်မှာ သူမပြောတော့ သူတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ရပါတယ်”ဟု ပြောပြီးထွက်သွား၏။

ဟင်း ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“ဒီမှာတော့ ပန်းချီ ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်

နေနိုင်တယ်။ အိမ်မှာ ကြီးမေနဲ့ ချက်ပြုတ်ဖို့ခေါ်ထားတဲ့ ဒေါ်ထွေး
ပဲရှိတယ် ပန်းချီ။ ဒေါ်ထွေးက မနက်လာပြီး ညပြန်တယ်။

“ဪ”

ခင်ပွန်းမရှိသည့်နောက် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြီးမေတစ်ယောက်
တည်း အထီးကျန်စွာ ဖြတ်သန်းလာပုံပင်။

“ပန်းချီတော့ ကြီးမေခြံထဲက ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးကို
သဘောကျသွားပြီ”

“မောင်မိုး စိုက်ပေးထားတာလေ။ သူက သစ်ပင်စိုက်တာ
ဝါသနာပါတယ်။ ခြံထဲမှာ ပိုစုံသေးတယ် ပန်းချီ”

“တကယ်လား ကြီးမေ၊ ပန်းချီ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

ပြင်ဦးလွင်၏ အိမ်ရှေ့တိုင်းမှာ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်ပိုင်
ပန်းခင်းလေးတွေ ရှိနေတတ်၏။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော ပန်းခြံများက သပ်သပ်
ပင်။

“နောက်တော့ ကြည့်ကြတာပေါ့ ပန်းချီ။ ခုတော့ ခရီး
ပန်းလာတယ်။ ခဏနားလိုက်ဦး၊ ညနေစာကို အေးအေးဆေးဆေးမှ
စားကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် ကြီးမေ”

“အေး အေး ဒါဆို သမီးအခန်းကို ကြီးမေလိုက်ပို့မယ်”

ပြတင်းပေါက်နားရှိသော သူမအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော
အခန်းက အဖြူရောင်တို့ဖြင့် လွမ်းနေသည်။

“ကြီးမေကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးထားတာ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အို သိပ်ကြိုက်ပါတယ် ကြီးမေ၊ ပန်းချီကြောင့် ကြီးမေ
ပင်ပန်းပြီနော်”

“အမယ်လေး မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်၊ သမီးအတွက်ပဲ”

ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကြီးမေဖြစ်၏။ သူမအတွက် မိခင်
တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဘာကြောင့်များ အရင်က ကြီးမေဆီ မရောက်
ခဲ့တာပါလိမ့်။

မွန်းကြပ်သော မြို့ပြ၏အောက်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ၊ ရမ္မက်လှိုင်းများကြားက သူမ တော်တော်နှင့် မတွန်းလှန်
နိုင်ခဲ့ပေ။

အို မြို့ကြီးမှာ သူမလိုလူတွေ အများကြီးပါ။

“ကဲ နားလိုက်တော့ ပန်းချီ၊ ကြီးမေ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးမေထွက်သွားမှ သူမ အိပ်ရာထက် ခဏနား၏။
သည်အချိန် မာလာတစ်ယောက် ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

မာလာကို သတိရစိတ်ဖြင့် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မာလာ ပန်းချီပါ”

“ဟင် ပန်းချီ၊ ရှင်ရောက်ပြီလား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုလဲ ချောချောမောမော ရောက်တယ်မဟုတ်လား ပန်းချီ”

“အင်း”

တစ်ချိန်လုံး အင်းလိုက်နေသော သူမကို မာလာ စိတ်ရှည်ဟန်မတူတော့။

“အမယ်လေး ပန်းချီရယ် တစ်ချိန်လုံး အင်းချည်းပါပဲလားဟင်၊ ကြီးမေက ဘာပြောလဲ”

“မန္တလေးကို ကြီးမေကိုယ်တိုင် ဆင်းကြိုပါတယ် မာလာ”

“ဟာ ဒါကောင်းတာပေါ့၊ ကြီးမေက ရှင့်ကို အလေးထားသားပဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် မာလာ၊ ကြီးမေက ကျွန်မလာတာကို ဝမ်းသာနေတာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

သူမအဆင်ပြေတယ်ဆို၍ မာလာ ဝမ်းသာနေ၏။

“ရှင် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ အနားယူလိုက်ဦး”

“အင်း အင်း”

ဖုန်းချပြီးနောက် သူမခဏအနားယူ၏။ စိတ်ပင်ပန်းလာတာကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ခတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်နေပြီ။

“ပန်းချီ ညစာစားကြစို့ကွယ်”

“ခဏနေလာခဲ့ပါ့မယ် ကြီးမေ”

“အေး အေး ဟင်းရည်နွေးပြီး ကြီးမေ စောင့်နေမယ်”

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။ ရေပူ၊ ရေအေးစပ်၍ ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး နွေးထွေးသော အဝတ်အစားလဲ၍ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။

မီးလင်းဖိုဘေးမှာ အသင့်ပြင်ထားသော ညစာစားပွဲကို တွေ့ရလေ၏။

စိုးမိုး - စာပေ

နသက်သော နေခြည်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာမှ သူမ အိပ်ရာက နိုးတော့၏။ ကြီးမေ၏ခြံက မြို့စွန်ဘက်ကျတာကြောင့် ပြာလွင်သော တောင်တန်း၊ စိမ်းစိုသော သစ်တော၊ စိန်ပန်းပြာနှင့် လတ်ဆတ်သော လေအေးတို့ကြောင့် သူမအတွက် ပတ်ဝန်းကျင် သစ်မှာ စိမ်းလန်းတာအမှန်။

ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် သူမ ဆောက်ထပ်ဆင်း ခဲ့၏။ ကြီးမေက မနက်စာဖြင့် သူမကိုစောင့်နေသည်။

“အိပ်ပျော်ရဲ့လား ပန်းချီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ ကြီးမေကော အစောကြီးနိုးနေတာ လားဟင်”

လူငယ်ဖြစ်ပြီး သူမက အိပ်ရာထနောက်ကျသလို ဖြစ်တာ ကြောင့် ကြီးမေကို အားနာမိ၏။ ကြီးမေပြုံးကာ...

“မနက်ငါးနာရီဆိုရင် ကြီးမေက အိပ်ရာထတာ အကျင့်

မိချပြီကွယ်”

“အို ဒါဆို ပန်းချီလည်း နောက်နေ့ ကြီးမေနဲ့အတူ အိပ်ရာထပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပါ ပန်းချီ”

ကြီးမေက သူမအတွက် ညှာ၏။ သူမ ခေါင်းလေး

ခါယမ်းကာ...

“ငါးနာရီဆို အိပ်ရေးဝပါတယ် ကြီးမေ၊ အမှန်တော့ ပန်းချီလည်း အိပ်အချိန်ထနေကျပါ၊ ဒီနေ့မှ ခရီးပင်ပန်းခဲ့လို့ထင် တယ်၊ နောက်ကျသွားတယ် ကြီးမေ”

“ကြီးမေက ဒီမှာ ပန်းချီကို နားစေချင်တာပါ၊ ကဲ ဘောဒါ ခြံနားနို့စစ်စစ်ပဲ၊ သောက်လိုက် ပန်းချီ”

ဖန်ခွက်ကြီးနှင့်အပြည့် နားနို့ပူပူကို ခေါ်ပုတ်ကြော်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အကြော်စုံတို့ဖြင့် မနက်စာပြင်ထား၏။

သူမက ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာရန် သောက်လိုက်သည်။

ခြံထွက်နားနို့အစစ်မို့ မလိုင်နိုင်ချင်းနှင့် အိမ်မို့နေ၏။

“ဘယ်လိုနေလဲ ပန်းချီ”

“ရန်ကုန်မှာ ပန်းချီ သောက်နေကျ နားနို့တွေနဲ့တော့ တခြားစိပ် ကြီးမေ”

“အေး ဒီမှာတော့ နွားနို့အဝသောက်ရမယ်၊ နို့စားနွားတွေ ကြီးမေ မွေးထားတယ်လေ”

“အို ဟုတ်လား၊ နွားခြံက ဘယ်မှာလဲ ကြီးမေ”
သူမ စိတ်ဝင်စားစွာမေးတော့ ကြီးမေ ခြံနောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“အဲဒီဖက်မှာ ပန်းချီ”

“စားပြီးရင် ပန်းချီ လျှောက်ကြည့်မယ်နော် ကြီးမေ”

“ပန်းချီကို ကြီးမေ ခြံထဲခေါ်သွားမှာပါ”

“ဟင် ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့ ကြီးမေ”

ခြံထဲသွားရမည်ဆိုတာကြောင့် သူမပျော်သွား၏။ တစ်နေ့ ကုန် အလုပ်မရှိဘဲ အိမ်မှာမနေချင်ပါ။ လူကအားနေလျှင် ဟိုဒီ အတွေးများကာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ဦးမည်။

“မနက်စာကို ဗိုက်ပြည့်အောင်စားခဲ့ ပန်းချီ၊ မထွေးရေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

အသံနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အသားဖြူဖြူ ခပ်ဝဝနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှာ စတီးလ်လင်ဗန်းကြီး ကိုင်လာ၏။

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲလေ၊ အိမ်မှာ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ ပန်းချီ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

မထွေးက ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုပ် ပန်းကန်များကို သူမနှင့် ဩကြီးရှေ့ချပေးသည်။ ကြက်သားဟင်းရည်၊ မုန့်ညှင်းချဉ်ဖတ်တို့ နှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုပ်က စားချင်စရာ။

“ဒါ မထွေးလက်ရာပဲ ပန်းချီ၊ အချဉ်အစပ်ကတော့ နန်းချီစိတ်တိုင်းကျ ထည့်ပေါ့ကွယ်၊ ကဲ စားကြည့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက တူတစ်စုံယူ၍ မြေပဲဆန်ထောင်း၊ ကြက်သားနိုင်း ခြင်းနှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို နယ်လိုက်၏။ ငရုပ်ဆီကို အနည်းငယ် ထည့်လိုက်တာကြောင့် အရောင်လှသွားသည်။

“စားကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

ကြီးမေက သူမပန်းကန်ကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ သူမ ပြီးလိုက်ရင်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုပ်ကို စားမိစဉ်...

“အို ဒီကောင်းတဲ့လက်ရာပဲ”

တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားပေမယ့် ဒီလို လက်ရာကောင်းတာမျိုး မရှိပါ။

ဟင်းရည်ကလည်း ပူပူဖြင့် သောက်ကောင်းလှ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်းချီ”

“ကောင်းတယ် ကြီးမေ၊ ဒေါ်ထွေးက ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တာပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက်လက်ရာကောင်းတာမရှိဘူး”

“ဟင်း ဟင်း မထွေးခေါ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ပါလား ပန်းချီ”

“အဟင်း ကြီးမေအကြံ ကောင်းတာပါပဲနော်”

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားပြီးနောက် ကြီးမေနှင့်အတူ ခြံထဲထွက်ခဲ့၏။ ကြီးမေ၏ ရထားလုံးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဦးကြည်က မထွေးယောက်ျားလေ၊ ရထားလုံးမောင်းစို့ခေါ်ထားတာ ပန်းချီ”

အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အသားညိုညိုနှင့် ဦးကြည်သည် ကွမ်းလေးဝါးကာ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ပုံပင်။

“ကြီးမေမှာ ရထားလုံးရှိတော့ သွားရလာရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့နော်”

“အေးကွယ်၊ ဈေးသွားရင်လည်း ရထားလုံးနဲ့ပဲ လိုက်ဖို့ ခိုင်းရတယ်၊ ကားကတော့ မောင်းမိုးလာမှ မောင်းခိုင်းရတယ်”

သူမကိုလာကြိုစဉ်က အဖြူရောင် ဗင်ကားလေးသည် ကြီးမေ၏ကားဂိုဒေါင်မှာ ကျန်ခဲ့၏။

“အခု ပန်းချီရောက်လာပြီပဲ ကြီးမေ၊ ကားကို ပန်းချီ

မောင်းပါမယ်”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ပန်းချီ ကားမောင်းတတ်တာ ကြီးမေအသွားတယ်”

မကြာခင် ခြံထဲသို့ ရောက်လာ၏။ ပထမဆုံး သူမတွေ့လိုက်ရတာ ဂန္ဓမာ၊ ဆေလီယာ၊ မေမြို့ သစ္စာပန်း စသည့် ရောင်စုံ

ဖန်းခင်းကြီးဖြစ်သည်။

“အို လှလိုက်တာ၊ သိပ်ကိုလှတဲ့ ရှုခင်းပဲ”

ပန်းများကို တွေ့တာနှင့် သူမ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်သွားလျက် ပန်းခင်းကြီးဆီ ပြေးသွားမိ၏။

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ မြင်ရခဲတဲ့ သဘာဝစုခင်း ပန်းချီကားတစ်ခုပဲ။

ကြီးမေက သူမနောက်မှ လိုက်လာကာ...

“ဒီဘက်မှာလည်း ရှိသေးတယ် ပန်းချီ”

“ဟင်”

တစ်ဖက်မှာတော့ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ကြက်ရုံး၊ သစ်ခွပန်းများအပြင် သပြေပန်းခင်းကြီးဖြစ်သည်။

“အို ဒီလောက်များတဲ့ပန်းတွေ ကြီးမေတို့ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကဲ မောင်မိုးနတ်ရေ ယန်းချိုကို ပြောပြလိုက်ပါဦး၊ ကြီးမားစားဖိုဆောင် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကြီးကြီးမေ”

သည်တော့မှ သူမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့

“အို”

မြင့်မားသောအရပ်၊ ကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာတွင် မှတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများဖြင့် ဦးမိုးနတ်။

“ဒီပန်းတွေအားလုံးကို မန္တလေးပို့တယ် မရွှေပန်းချီ”

“ရှင်ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

ဝါညက်သြရသော အသံက ကြည်လင်သလောက် စကားက ခပ်ပြတ်ပြတ်နိုင်လှသည်။

မရွှေပန်းချီတဲ့။

သူမကို ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူးတာကြောင့် နားထဲ ဆန်းသွားတာ အမှန်။

“ခင်ဗျားနာမည် ရွှေပန်းချီ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို ရှင်လိုမျိုး မရွှေပန်းချီလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူး”

မျက်ခုံးထူထူများအောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်

သောက် စူးရှတယ်ဟု ထင်မိ၏။

သူက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့၍ သူမကိုကြည့်သည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်စေချင်လဲ”

ကြည့် နှုတ်ခမ်းက စိတ်မရှည်သလိုဟန်နဲ့ သူမကို ဒီလို နှင်းပြ၊ ပြောပြရတာပဲ အပိုအလုပ်ရှုပ်ဟန်မျိုးပုံပေါ်နေ၏။

“ကျွန်မကို အားလုံးက ပန်းချီလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ် ဦးမိုးနတ်”

လက်လေးပိုက်၊ ခေါင်းလေးမော့၍ လူမပြောတော့ သူ့မျက်ခုံးတို့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါက ခင်ဗျားရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေက ခေါ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်မကို မမလေးလို့ခေါ်”

“ဘာ”

“အဟင်း ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မက ခြံပိုင်ရှင် ကြီးမေရဲ့ တူမဆိုတော့ ရှင်ဒီလိုပဲ လေးလေးစားစား ခေါ်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူမပြောတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ

စူးခနဲ ပြစ်သွား၏။ နောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက မမလေးဆိုတော့လည်း မမလေးပေါ့၊ ဒီမှာ မမလေး”

“ပြောပါ”

ပိုင်ကြောင့် ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေသော သူမသည် မျက်နှာရှုတည်တည်ဖြင့် ဦးမိုးနတ်ကို တွေ့ရတာတော့ စိတ်ထဲ မကြည်သလိုဖြစ်လျက် အလိုလိုတင်းမာစွာ ဆက်ဆံမိတော့၏။

“ကော်ဖီခြံ၊ မက်မွန်ခြံတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့လို မိန်းကလေးတွေအတွက် ဒီပန်းခြံလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးဗျ”

“ကြီးမေမှာ ဒီလိုခြံတွေကော ရှိနေသေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဦးမိုးနတ်”

ရန်ကုန်မှာသာ အနေများခဲ့သော သူမက ကြီးမေတွင် ဘယ်လိုခြံတွေ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ပါ။

သူ ခေါင်းညှိတ်ကာ

“တကယ်တော့ ဒီခြံလုပ်ငန်းဆိုတော့ အဘလက်ထက်က ပြီးတော့ပါ၊ အဘမရှိတော့ ကြီးမေ မလုပ်နိုင်လို့ ရောင်းဖို့စဉ်းစားချိန်မှာ ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ”

“အင်း ကြီးမေက ရှင့်အကြောင်းတွေ ပြောပါတယ် ဦးမိုးနတ်”

“ဘာအကြောင်းတွေပါလိမ့်”

“ဪ ရှင်က ခြံတွေအတွက် အားကိုးရတဲ့အကြောင်း

ပါ”

သူမ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်၏။ သည်လုပ်ငန်းမှာ သူသာ မရှိခဲ့လျှင် ကြီးမေ ရောင်းပစ်မှာသေချာ၏။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေမို့ လို့”

“ဘာလဲ ကြီးမေက ရှင်ရဲ့မကောင်းကြောင်းတွေ ပြော လိမ့်မယ် ထင်နေသလား ဦးမိုးနတ်”

သူမဲ့ကံ့ကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ သူက နှုတ်ခမ်း ကို တွန့်ခနဲနေရုံ ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ပြောလည်း ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ မကောင်း ကြောင်းဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်တာပဲရှိတယ်လေ”

“အို ဒီအကြောင်းကတော့ မန္တလေးမှာ ထမင်းစားက တည်းက ကျွန်မ သိခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

သူမအကြောင်းသိနေပြီဆိုတော့ အံ့သြသွားပုံ။ သူမ ပခုံး တစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် ရှင်က သောက်ထားပေမယ့် သိပ်မိရိတယ်

နတ်”

“ဪ ကျုပ်က ခင်ဗျားမသိသေးဘူး မှတ်နေတာ”

“ဘာလဲ သိတော့ ကျွန်မက ရှင်ကို အလုပ်ဖြုတ်မယ် ထင်နေလို့လား”

တစ်ချိန် ကြီးမေ၏ ဒီခြံတွေအားလုံးကို တစ်ဦးတည်း သော အမျိုးဖြစ်သည့် သူမက ဆက်ခံရမည်ဟု နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ယခုလည်း ကြီးမေနည်းတူ သူမကလည်း အလုပ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ကို အထက်စီးမှ ခပ်သာသာ လေး မေးလိုက်ခြင်း။

သူက ရုတ်တရက်ပြုံး၍ ပခုံးတွန့်၏။

“ကျုပ်ကို မင်းက အလုပ်ဖြုတ်လို့ ရမယ်ထင်နေ သလား”

“ဘာရှင်”

“အဟွန်း မင်းသိထားဖို့က ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အလုပ် ခန့်လို့ မရသလို အလုပ်ဖြုတ်လို့လည်း မရဘူးဆိုတာပဲ၊ အလုပ်ခန့် တာ ဖြုတ်တာဟာ ကျုပ်သဘောပဲ မမလေးရဲ့”

“ရှင် ရှင်”

ကြည့်စမ်း ဒီစကားဟာ သူမကိုသာမဟုတ်ဘဲ လက်ရှိ

အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကြီးမေကိုပါ။ စော်ကားရာရောက်တယ်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ခံပြင်းစိတ်နှင့် နီရဲသွားသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက မကျေနပ်လို့လား ဒေါ်မမလေး”

“ဘာ ဒေါ်မမလေးလည်းဟင်၊ အဟင်း ရှင်ကြည့်ရတာ သိပ်ကို အထင်ကြီးနေပုံပဲ ဦးမှီးနတ်၊ ဘာလဲ ကြီးမေက အားကိုးရတယ်ဆိုလို့လားဟင်”

သည်တော့ သူမျက်မှောင်တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ

“ဒီစကားကမှ အမိ ကျွပ်ကို စော်ကားတာပဲ”

“ဪ ဒီတော့ ကျွန်မက ရှင်ကို တောင်းဝန်ရဦးမှာလား”

ပြောရင်း သူမက သေးကျဉ်းသောခါးပေါ် လက်လေး ထောက်လိုက်၏။ အလိုလိုနေရင်း သူနှင့်သူမတို့က ရန်သူဖြစ်နေပြီ။ သူကလည်း နည်းနည်းလေးမှ မခံပါ။

“တောင်းပန်သင့်ရင် တောင်းပန်ရမယ် အမိ၊ သေချာတာကတော့ ခင်ဗျားလို အလုပ်ရှင်မျိုးဆိုမှာ ကျွပ်က တစ်စက္ကန့်တောင် နေမယ်ထင်လား”

“ဟင် ရှင်၊ အဟင်း ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ရှင်မနေ

ထည်း ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာလား ဦးမှီးနတ်၊ လောကမှာ ပိုက်ဆံထေးရင် အလုပ်သမားတွေ ပေါလွန်းလို့”

“ဘာ ဘာပြောတယ် အမိ”

သူ့အလှည့်ကြတော့ ဒေါသရှူခနဲထွက်လေ၏။ သူမ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ အမှန်ပြောတာပဲ”

“ဒီမှာ လောကမှာ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း လူကောင်းသူကောင်းရတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ခြံအလုပ်ကို ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲဟင်”

သူကပဲ တပြန်ပေးကံနေရသေးတာကြောင့် သူမ ဒေါသလေး ပိုဖြစ်ရ၏။ အဖြစ်က အလုပ်ရှင်ကို အလုပ်သမားက ငေါက်ငန်းနေသလိုပါပဲ။

“နားမလည်လို့ နားလည်တဲ့ ရှင်တို့လို အလုပ်သမားတွေငှား”

“ဟေ့ တော်စမ်း”

“ဟင် ရှင်”

သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာလျက် သူမကို အော်ဟစ်အိမ်ပေးသည်။

သူမ ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီးမှ ဣန္ဒြေဆယ်ကာ
 “ဪ ရှင်က ကျွန်မကိုတောင် ရိုက်ဦးမလို့လား”
 “တောက် မင်း”

ထိုစဉ်

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ မောင်မိုးနတ်”

အသံနှင့်အတူ ကြီးမေ ရောက်လာ၏။ သူမက ကြီးမေကို
 မြင်တော့ အားတက်သွားလျက်

“ကြီးမေ အဟင့် ဟင့်၊ သူ သူ”

“အို ငိုလို့ပါလား ဖန်းချိုရယ်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွယ်”
 သည်တော့ သူက သံကပြင်းကြီးချ၏။ ထို့နောက်

သူမကို စူးစနဲကြည့်ကာ

“သူသာမေးကြည့်ပါတော့ ကြီးမေ”

ဗြောဠီး လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် သူမ
 ပိုမကျေနပ်သလိုပါပဲ။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဖန်းချိုရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကြီးမေက ဘယ်လိုအလုပ်သမားမျိုးကို ငှားထားတာ
 လဲဟင်၊ ဖန်းချိုဖြင့် ဒီလောက်ဘဝင်မြင့်တဲ့ အလုပ်သမားမျိုး တစ်ခါ
 မှ မမြင်ဖူးဘူး”

“အလုပ်သမား ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ
 ဖန်းချို”

အရေးထဲ ကြီးမေက ပြန်မေးနေတာကြောင့် သူမ စိတ်ညစ်
 သွားရ၏။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ကြီးမေရဲ့၊ ဦးမိုးနတ်ပေါ့”

“အို မောင်မိုးနတ်က အလုပ်သမား မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊
 ကြီးမေနဲ့ ရယ်ယာတူထည့်ပြီး လုပ်တာကွယ့်”

“ရှင်”

ယခုမှ သူမ မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။ ကြီးမေနဲ့ ရယ်ယာ
 တူတဲ့။ ဒါဆိုလျှင် သူကလည်း ခြံဝိုင်းရှင်တစ်ဦးပဲပေါ့။

“ပြောရရင် မောင်မိုးနတ်က ကြီးမေကို အလကားကူညီ
 ပေးတဲ့ သဘောရှိတယ် ဖန်းချို၊ မောင်မိုးနတ်က ပိုက်ဆံထည့်ထား
 တဲ့အပြင် လုပ်ငန်းအားလုံး သူကိုယ်တိုင် ဖိဖိစီးစီးလုပ်ပေးမယ့်
 ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကြတော့ ပိုမယူဘဲ ကြီးမေနဲ့ အညီအမျှပဲ
 ခွဲယူတာ”

“ဒါ ဒါဆို ကြီးမေပဲ အစက ခြံတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်
 နေတဲ့လူဆို”

သူနှင့်တွေ့စရာ ကြီးမေ ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာကြောင့်

အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟုသာ သူမသိခဲ့၏။

“အေးလေ တကယ်လည်း ခြံလုပ်ငန်းတွေကို မောင်မိုးနတ်က ဦးစီးနေတာပဲ ပန်းချီ”

“ဟင်း ပန်းချီတော့ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွယ်”

ကြီးမေကတော့ လူကြီးဖြစ်၍ ဒီလိုပြောတာလွယ်ပေမယ့်

“ကျွန်မကို မမလေးလိုခေါ်ပါ”

သည်ခြံနှင့် ဘာမျှပတ်သက်မှုမရှိသော သူမက ခေါင်းမော၍ ပြောမိခဲ့သမျှ ပြန်တွေးတိုင်း ရှက်စရာ။

“ပန်းချီတော့ မျက်နှာပူတာပဲ ကြီးမေ”

“မောင်မိုးနတ်က သဘောကောင်းပါတယ် ပန်းချီ ကလေး ကြီးမေတို့ နေ့လယ်စာကို ဒီမှာပဲစားကြမယ်”

“ဟင် ဒီမှာဟုတ်လား ကြီးမေ”

“အင်းလေ”

ခြံကြီး၏အလယ်တွင် သွပ်မိုး၊ အုတ်ကာထားသော စားဖိုဆောင်မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းလှသည်။ နေ့လည်စာအတွက် သူမတို့ကို ယူနံသားဟင်း၊ ငါးကင်၊ ဆတ်သားခြောက်ဆီပြန်၊ ငါးပိ

ဆောင်းစပ်စပ်နှင့် သီးရွက်စုံဟင်းချိုတို့ဖြင့် ကျွေး၏။

“မောင်မိုးနတ်က ခြံအလုပ်သမားတွေကို ဒီမှာပဲ နေ့လယ်စာကျွေးတယ် ပန်းချီ”

“ချက်တာ ဘယ်သူတွေလဲ ကြီးမေ”

“အလုပ်သမားတွေပဲပေါ့၊ အားလုံး မောင်မိုးနတ်အစီအစဉ်တွေပဲ”

ဦးမိုးနတ်ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်သမားများနှင့်အတူ စားတာကြောင့် အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား မခွဲခြားဘဲ စည်းရုံးစွာဖြင့် မိသားစုလိုဖြစ်နေတာ သူမ သွတ်ထားမိလိုက်၏။

သည်လိုအချက်တွေကြောင့် ခြံလုပ်ငန်း အောင်မြင်နေတာထင်ပါရဲ့။

ထမင်းစားပြီးတော့ နို့စားနွားများ မွေးမြူထားသော ခြံကို ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဒီခြံကရတဲ့နို့တွေကို စက်ရုံကို ပို့တယ် ပန်းချီ”

“ဟင် ဘယ်စက်ရုံကိုလဲ ကြီးမေ”

“နို့ဆီချက်စက်ရုံလေ၊ အဲဒါလည်း မောင်မိုးနတ် အစီအစဉ်ပဲကွယု”

ဦးမိုးနတ်သည် လူက တည်ကြည်သလောက် အစီအမံလည်း ကောင်းလှပါလားဟု သူမ ကြိတ်ချီးကျူးမိ၏။

“ဦးမိုးနတ် ပန်းချီကို စိတ်ဆိုးသွားလား ကြီးမေ”

“မဟုတ်ဘူးကွယု၊ သူ ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတယ်ဟော ဟိုမှာ”

သူမကြည့်လိုက်တော့ ဦးမိုးနတ်က မြင်းညှိုကြီးတစ်ကောင် စီးလျက် ရောက်လာ၏။

ပြာသော မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ သန်မာထွားကြွင်းသော မြင်းညှိုကြီးပေါ်တွင် ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသော ဦးမိုးနတ်က အညိုဖျော့ဆပ်ပင်များ ကုပ်ထိရှည်လျက် အနည်းငယ်လေးထောင့်ဆန်သော မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများဖြင့် ဂျင်းအင်္ကျီတစ်ပတ်နှစ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ လည်စီးဖိနပ်ရှည်တို့ဖြင့် သူမမျက်စိထဲ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားထဲက ကောင်းဘွိုင်မင်းသားလိုလို။

“မောင်မိုးနတ်”

“ဪ ကြီးမေတို့ မပြန်ကြသေးပဲကိုး”

သူမကို တစ်ချက်မကြည့်တာကြောင့် ခံရခက်သလို ဖြစ်ရ၏။

“အေးကွယ် ပန်းချီက ခြံအကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

သည်တော့မှ သူက သူမကိုလှမ်းကြည့်ကာ

“မြို့ကြီးကလာတာဆိုတော့ သူ့အတွက် ဒီလိုနေရာဟာ ခဏအပျင်းပြေစရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့ ကြီးမေ”

ထိုစကားကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ချင်တယ် ကြီးမေ”

“ဟေ့”

သူမမျက်နှာ တည်တည်လေးဖြင့် ဆက်ပြော၏။

“ကြီးမေရဲ့ ခြံလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

ကြီးမေကတော့ မျက်နှာပျက်၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပန်းချီရယ်၊ ခြံလုပ်ငန်းဆိုတာ သိပ်ပင်ပန်းတာကွယ့်၊ မောင်မိုးနတ် ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ထိုအခိုက် သူနှင့်သူမတို့ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“ဒီမှာ မမလေး၊ ခင်ဗျားက ခြံလုပ်ငန်းကို ကစားစရာ လို့များ ထင်နေသလားဟင်”

“အလို မောင်မိုးနတ်က ပန်းချီကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာ လဲ၊ မမလေးတဲ့၊ မဟုတ်တာကွယ် မောင်မိုးနတ်က ပန်းချီထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာပဲ၊ ပန်းချီကို ပန်းချီလို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ်”

သည်တော့ သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

သူမ မျက်နှာလေးပျက်ကာ

“ဟို ဟို ဦးမိုးနတ်ကို မမလေးလို့ခေါ်ဖို့ ပန်းချီ ပြောမိ ပါတယ် ကြီးမေ”

“အေးလေ အဲဒါမသိခင်တုန်းကပဲ၊ အခု မောင်မိုးနတ်

က ပန်းချီထက် ကြီးတယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရ၏။ သူ လှစ်ခနဲပြုံးကာ

“အစကတည်းက သူ ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီလို့ ခေါ်ခိုင်း

ပါတယ် ကြီးမေ”

“ဒါနဲ့များ မင်းကွယ်”

“အဟွန်း ကြီးမေရဲ့တူမဆိုတော့ ကျွန်တော်က လေးစား ရမယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကို အရွဲမတိုက်ပါနဲ့ ဦးမိုးနတ်”

“ဟဲ့”

ကြီးမေက အားနာဟန်ဖြင့် ဝင်ဟန်ပေမယ့် သူမ ဆက်ပြော ၏။

“ဘာတဲ့ စောစောက ဦးမိုးနတ်ပြောတာ ခြံလုပ်ငန်းကို ကစားစရာထင်နေသလားတဲ့၊ ဟင့်အင်း ကျွန်မ အဲဒီလို တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကျွန်မပြော ခဲ့တာပေါ့ ဦးမိုးနတ်”

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်မရှိဘဲနေတာထက်စာလျှင် သူမ အချိန်တွေကို ဒီလိုလုပ်ငန်းသစ်မှာ မြုပ်ထားချင်သည်။

“မင်းလုပ်ချင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ် နိုင်တာမျိုး ဒီမှာမရှိဘူးထင်တယ်”

“ဒါ ကျွန်မကို အထင်သေးတာပဲ၊ ရှင်သာ တာဝန်ပေး ပါ၊ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ကျွန်မလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူမပြောတော့ သူပဲခုံးတွန့်သည်။ ကြီးမေ က သက်ပြင်းချကာ

“ပန်းချီ ဒီလောက်မှ ဆန္ဒရှိနေရင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပါ စေ မောင်မိုးနတ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို ပန်းခြံမှာတာဝန်ပေးမယ် ကြီးမေ”

ပန်းခြံဆိုတာကြောင့် သူမပျော်သွား၏။ ရောင်စုံပန်းခင်း ကြီးထဲမှာ နေ့စဉ် အလုပ်လုပ်ရမှာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်း မလဲ။

ထို့ကြောင့် သွက်လက်စွာဖြင့်

“ကျွန်မလုပ်မယ် ကြီးမေ”

“အင်းလေ တားမရမှတော့ ပန်းချီသဘောပဲ”

“ဟေး ဒါမှ ကြီးမေ”

သူမက ရုတ်တရက် ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းသာ သွားပြီးမှ သူ့ကိုသတိရ၍ ဣန္ဒြေလေးဆယ်လိုက်၏။

အို သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူမကို စိုက်ကြည့်နေပါလား။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခန့်သွားသည်။

“ပန်းခြံက အလုပ်သမားတစ်ယောက် ခွင့်ယူထားတော့

မင်းမနက်ဖြန်စပြီး အလုပ်ဆင်းနိုင်မလား”

သူက လှမ်းမေး၏။ လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသော သူမ မငြင်း

ပါ။

“ရတယ်လေ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မအလုပ်ဆင်းမယ်”

“ဒီမှာက အလုပ်သမားတွေအားလုံး အတူလူ့သမင်းစား ဘယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“အေးလေ ဒါဆိုရင်ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ကြီးမေ ကျွန်တော် ဆတ်ဖိုခြံဖက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

သူက မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြုလျက် ထွက်ခွာသွား၏။

“ပန်းချီ”

“ရှင် ကြီးမေ”

အဝေးရောက်သွားသည်အထိ လိုက်ကြည့်မိသော သူမ က ကြီးမေခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာ၏။

“တကယ် ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်မှာလားကွယ်”

“ပန်းချီ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“အေးလေ ကြီးမေကတော့ ပန်းချီကို မပင်ပန်းစေချင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကြီးမေ”

ညနေမှာ သူမတို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တာနှင့် သူမရေချိုးပြီး အနားယူ၏။ ထိုစဉ် မာလာပန်းခေါ်လာ၏။

“ဟဲ့လို”

“တစ်မနက်လုံး ဘယ်သွားနေတာလဲ ပန်းချီ၊ မာလာပန်းဆက်နေတာကြာပြီ”

အိမ်မှာ သူမ ပန်းမေ့ကျန်ခဲ့သည်။ မာလာခေါ်တော့ ကိုင်မည့်သူမရှိ။

“ဆောရီးမာလာ၊ ကျွန်မ ကြီးမေနဲ့ ခြံထဲလိုက်သွားလို့”

“ဘယ်လိုလဲ ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား ပန်းချီ”

“အဟင်း ပျော်စရာကတော့ ကောင်းသလားမမေးနဲ့ ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံး သိပ်လှတာပဲ မာလာ”

“အမယ်လေး ပန်းချီအပြောနဲ့တင် တို့ပြေးလာချင်ပြီနော်”

မာလာအသံက တကယ်ပဲ တက်ကြွနေ၏။ သူမ

ဘစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း

“လာချင်ရင်လာခဲ့ပေါ့ မာလာရယ်”

“ဪ တယ်ဟုတ်၊ ဒီကအလုပ်တွေ ဘယ်သွားထားလဲ ဒေါ်ရွှေပန်းချီ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်အတွက် ခရီးထွက်

ထေးရတယ်မဟုတ်လား မာလာ”

သူမက ဆရာပြန်လုပ်နေတာကြောင့် မာလာ မခံချိမခံသာစာနာ။

“အေးပေါ့လေ ရှင်က အခုတော့ ပြောနိုင်ပြီပေါ့ ပန်းချီ၊ နေပါဦး ရှင့်အသံက အတော်မြူးကြွနေပါလား”

“အဟင်း ဒီမှာ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မအလုပ်ဆင်းတော့မယ် မာလာ”

“အလုပ် ဟုတ်လား၊ ရှင်က ဘာလုပ်မှာလဲ ပန်းချီ”

“အဟင်း ပန်းခြံမှာလေ”

“အို မနာလိုစရာပါလား”

ပန်းခြံဆိုတာနှင့် မာလာအသံ စွေစွေခနဲသွား၏။ သူမရယ်တော့ မာလာ လိုက်ရယ်သည်။

“မင်းပျော်ရွှင်နေတဲ့အတွက် တို့ဝမ်းသာပါတယ် ပန်းချီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါနဲ့”

“ဘာလဲဟင် မာလာ”

မာလာက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထား၏။ သူမ ပိုသိချင်လာသည်။

“ဒီနေ့ နေပိုင်ကို စင်သီယာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ပန်းချီ”

“ဟင်”

မေ့ထားသော ပိုင်အကြောင်း ပါလာတာကြောင့် စောစောက လွတ်လပ်နေသော သူမစိတ်တွေ မွန်းကြပ်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

“ရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလား ပန်းချီ”

“ရပါတယ်”

သို့သော် သူမအသံသည် စောစောကလိုမဟုတ်ဘဲ အေးစက်ခြောက်သွေ့နေမှာ သေချာ၏။

“ရှင် ခရီးထွက်သွားတာ မှန်တယ် ပန်းချီ။ ဒီလိုအချိန်မှာ သူတို့ကို တွေ့နေရရင် ရှင်ပဲ အရမ်းခံစားရမှာ”

မာလာပြောတာ မှန်ပါသည်။ ပိုင်တို့စုံတွဲကို အတူမြင်ရလျှင် သူမ စိတ်ထဲ အရမ်းနာကျင်ထိခိုက်မှာ သေချာ၏။

“ဒီခရီးထွက်ဖို့ ရှင်အကြံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

မာလာက ကဲ ဘိုင်”

“ဘိုင်”

ဖုန်းကိုချပြီးနောက် သူမ အိပ်ရာထက်ဝယ် သက်ပြင်း ဘစ်ချက်ချရင်း လှဲလျောင်းလိုက်လေ၏။

သွေးလျက်

“အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်မှဖြစ်မယ် ကြီးမေရဲ့၊

အုတ်ရင် ဟိုလူကြီးက အထင်သေးမယ်”

“မောင်မိုးနတ်ကို ပြောတာလား”

သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ အလုပ်နှင့်
အတိတ်သက်၍ သူမကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဦးမိုးနတ် မေးခဲ့တာ
ခံချင်ပါ။

“မောင်မိုးနတ်က အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် တိကျတယ်

အုံးချီ”

“စိတ်ချ၊ ပန်းချီက သူ့ထက်တိကျပြမယ် ကြီးမေ”

အပြောကြီးကြီးနှင့် ခြံဆီ သူမထွက်ခဲ့သမျှ ယခုတော့
ဆက်ပြား၊ ဟူရွင်း၊ ဂေါ်ပြား စသည်တို့ကို လာပေးနေသော
ဦးမိုးနတ်အား မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ မေးလိုက်၏။

သူမမေးတော့ သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲပြုံးကာ

“အဟွန်း ဒါက ခြံအလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်
တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ မမလေး”

“ရှင် ကျွန်မကို တမင်ရွံ့ခေါ်နေတာမဟုတ်လား ဦးမိုး

နတ်”

စိုးမိုး - စာပေ

ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးထဲမှာ သူမက ပန်းလေးတွေခူးလိုက်
ရေပန်းလေးနဲ့ ပက်ဖြန်းလိုက် အဟင်း ပျော်စရာကောင်းလိုက်သည့်
ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် တကယ်လက်တွေ့တွင်မူ

“ရှေ့”

“ဟင် ဒါတွေကဘာလဲ”

သည်မနက်မှစ၍ သူမပန်းခြံထဲ အလုပ်ဆင်း၏။ အလုပ်
ဆင်းပြီးဆိုတော့ နန္ဒလို့မရ။ အပြာကွက်ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို
ရှင်းဘောင်းဘီ အပြာဝတ်လျက် ဆံပင်ကို အပေါ်သို့ ကလစ်ဖြင့်
ခေါက်တင်ကာ အပြာရောင်လျှာထိုး ဦးထုပ်လေးဆောင်းလိုက်၏။

“အင်း ဒီလိုကြတော့ ငါ့တူမက တကယ့်ခြံအလုပ်သမား
နဲ့ တူသွားပြီ”

သူမပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကြီးမေ သဘောကျစွာပြောသည်။

စိုးမိုး - စာပေ

ယခုချိန်မှာ သူမကို သူနှုတ်ဖျားက "မမလေး"ဟု
တစ်ခွန်းခေါ်တိုင်း ဘာသာစိတ်ထဲကမလုပ်။

"မင်းက အဲဒီလိုခေါ်တာ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟင်း ခေါ်၊ ခေါ်၊ ရှင်ကြိုက်သလို ခေါ်ပေတော့"

သည်လောက်မှ တားမရပြီမို့ သူမကလည်း ပြန်၍ အဖွဲ့
တိုက်မိ၏။

"ဟောဒီ ပေါက်ပြားက ပေါင်းဆွဖို့"

"ဘာရှင်"

တစ်သက်မှာ တစ်ခါမျှ မကိုင်ခဲ့ဘူးသော ပေါက်ပြားကို
သူမ၏ လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေဖြင့် ကိုင်ရမည်တဲ့လား။

"ပန်းတစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လိုပြုရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့
လား၊ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေက ပန်းပွင့်လှလှလေးတွေရင် အလွယ်
တကူ ခူးချင်တာပဲသိတယ်၊ အဲဒီပန်းပင်လေး ရှင်သန်အောင်၊
ပွင့်လာအောင် ရေလောင်း ပေါင်းဆွ၊ မြက်ပင်နုတ်၊ မြေဩဇာထည့်၊
ပိုးသတ်ဆေးဖြန်း"

"အို အဲဒီအလုပ်တွေ အကုန်လုံး ကျွန်မလုပ်ရမယ်
ဟုတ်လား"

"အေးလေ မင်းပဲ ပန်းခြံအလုပ်သမား လုပ်မယ်ဆို"

သူကလည်း စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေး၏။

"အင်းလေ အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတဲ့

အလုပ်တွေက"

"ဘာလဲ မင်းမလုပ်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား"

ထိုသို့မေးတော့လည်း သူမ မခံချင်ပါ။ အလုပ်လုပ်မယ်ဟု

သူမကပဲ စတင်ပြောခဲ့သည်မို့ မာန်လေးဖြင့်

"ရှင်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ မပြောရသေးဘူးနော်"

"ကဲ ချီဖြင့် ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ခုကစပြီး လုပ်ငန်းဝင်"

"ဟင်"

အိမ်နီးပေးပြီး သူက ထွက်သွား၏။ သူမမှာသာ သူပေးခဲ့

သော ပစ္စည်းများကြည့်ကာ ငိုငံနေမိပြီ။

အို မထူးပါဘူးလေ။

ဟင်း ရအောင်လုပ်မယ်။

မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူမ ပေါက်ပြားကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ဖန်းခင်းဘောင်တွေက တူးဆွရမည်တဲ့။

"ကဲ"

"ဟေ့ ဟေ့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အမိ"

လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ အားပါးတရ ပေါက်မည်ပြုစဉ်

အလန်တကြားဟန်ဖြင့် သူရောက်လာပြန်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်၊ ရှင်ပဲ ဘောင်တွေဆွရမယ်ဆို”

“အေးလေ ဒါပေမယ့် မင်းပေါက်ပြားကို အားကုန်ပေါက်
မယ့်ပုံနဲ့ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ဘောင်ပေါ်မရောက်ဘဲ စိုက်ထားတဲ့
သစ်ပင်တွေပါ မင်းပေါက်ပြားထဲ ပါကုန်လိမ့်မယ်ကွ”

တစ်ခါမှ မြေဘောင်ဆွတာ မလုပ်ဘူးသော သူမအတွက်
အတိုင်းအဆမသိပါ။

“ဖယ် ကျုပ်ရှေ့က အရင်လုပ်ပြမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူမလတ်ထဲမှ ပေါက်ပြားယူ၍
ပန်းခင်းဘောင်များကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆွသွား၏။

အမယ်လေး သူလုပ်တော့လည်း လွယ်လိုက်တာပါလား။

“ကဲ ကျုပ်လုပ်တာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား”

“အင်း”

နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ သူမခေါင်းညိတ်တော့ သူ
မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အမိ”

“နှစ်ဆယ့်ငါး”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်အသက်ကြီးကြောင်း ထုတ်ကြေပြာရသလို

မို့ ရှက်သွားရ၏။ သူက မဲ့ခနဲပြုံးကာ

“ကျုပ်အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် အမိ”

“အို မယ့်နိုင်စရာပဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို လေးဆယ်လောက်
မို့ထင်နေတာ”

“ဘာ”

သူအော်လိုက်တော့ သူမ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်မိ
သည်။ သူ ဒေါသထွက်လျှင် ကြောက်စရာ။

အမှန်တော့ သူမတကယ်ပြောခြင်း။ အမြဲတမ်း မျက်နှာ
ကြီးတည်တည်နှင့် အလိုမကျလျှင် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်တတ်သော
သူပုံစံမှာ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုတည်ငြိမ်ရင်ကျက်နေသယောင်။

“အင်းလေ ဒီတော့ ကျုပ်က မင်းထက် အသက်ကြီး
ဇာယ့်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

“ဒီတော့”

“အေး မင်းသိထားရမှာက ဒီခြံမှာ ငါကဆရာ၊ မင်းက
စာပညာ၊ ဒီတော့ ဆရာကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံပါ၊ ကဲ အလုပ်စ
တော့”

ပြောပြောဆိုဆို အနားမှ လှည့်ထွက်သွားသော သူကျော
ခြင်ကြီးကို ကြည့်၍ ပြောတာ လိုက်ထုရိုက်ချင်မိ၏။

ကြည့်စမ်း သူမကို ပြောသွားလိုက်တာများ တစ်စက်
ကလေးမှ ချိုသာခြင်းမရှိ။ အမိန့်တွေနဲ့။

“ကျွတ် မှားပါတယ်၊ ငါ့ကိုက ဒီမှာလုပ်မယ်လို့ ဆတ်
ဆတ်ဆော့ဆော့ ပြောမိခဲ့တာကိုး၊ ကြီးမေက တားသားပဲ”

တစ်သက်လုံး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဖြင့် ကိုယ်သာသခင်၊
ကိုယ်သာ ရှင်ဘုရင်လုပ်ခဲ့တာမို့ ယခုလို သူတစ်ပါးလက်အောက်
မှာ အမိန့်ပေးတာတွေ ခံရခြင်းအတွက် ရင်ထဲအောင့်သက်သက်။

ဟူး ပန်းလေးတွေရယ်။

မင်းတို့လေးတွေကို ချစ်လို့ တို့က ဒီမှာလုပ်ချင်ခဲ့တာပါ။

အဆုံးမရှိ ကျယ်ဝန်းသော ယန်းခင်းကြီးက သူမကို လှောင်
ပြောင်နေသယောင်မို့ အံလေးကြိတ်၍ ပေါက်ပြားကိုင်ကာ အလုပ်
စတင်လိုက်၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်မှာ သူမလက်တွေ ပေါက်ပြဲလျက်
တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာနေပြီ။

ထမင်းစားရုံထဲသို့ သူမ ဝင်လိုက်တာနှင့် အလုပ်သမား
များကို ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပိုင်းဖွဲ့စားနေတာ တွေ့ရ၏။

ဦးမိုးနတ်က တစ်ယောက်တည်း တစ်စားပွဲသပ်သပ်။

“ထမင်းနှင့်ဟင်းကို စားဖို့မျိုးဆီက သွားယူပါ”

သူမကို သူအမိန့်ပေးနေပြန်သည်။ သူမ ဘာမှမပြောဘဲ
အိုမျိုးဆီလာခဲ့၏။

“မိန်းကလေးက အလုပ်သမားအသစ်လား”

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

သန့်ရှင်းသော စားဖိုဆောင်မှာ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်
နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဦးဆောင်ချက်ပြုတ်ပုံပင်။

“မစားတဲ့ဟင်းတွေရှိသလား မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ခြေလေးချောင်းသား မစားဘူး”

“ဒါဆို ကြက်သားစားတယ်ပေါ့”

“အင်း”

အလုပ်သမားအတွက် ထမင်းကျွေးတာ ချီးကျူးစရာ။
ဆန်ကလည်း ကောင်း၍ ဟင်းက အသားဟင်းဆီပြန်တစ်ခွက်၊
အရွက်ကြော်၊ အချဉ်ရည်၊ ငါးပိချက်နှင့် တို့စရာဖြစ်၏။

သူမက ဝေစုကိုယူလာပြီး နေရာလွတ်ရှာသည်။ အားလုံး
ကိုယ်စားပွဲနှင့်ကိုယ်။

နေရာလွတ်ဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းထိုင်သော ခုံသာ
ရှိ၏။

“ကျွန်မ ဒီမှာထိုင်လို့ရမလား”

“မင်းအဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ထိုင်ပါ”

သူစားပွဲမှာလည်း ကြက်သားဟင်းဖြစ်သည်။ တခြားလူတွေက ဝက်သားအစားများကြ၏။

“ဒီလောက်နတ် လက်ကလေးတွေ သွေးခြေကုန်ပြီပေါ့”

“ကျွန်မကို ဗလောင်ပါနဲ့”

သည်အလုပ်ကို သူ ရက်စက်စွာ ခိုင်းတယ်ဟု သူမမှတ်ယူလျက် ကြိတ်ကာ စိတ်နာနေ၏။

သူ ပန်းတွန့်ကာ

“နောက်ရက်တွေ အလုပ်မဆင်းရင် ရတယ်နော်”

“အို ကျွန်မ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသဘောပဲ”

ထို့နောက် စားပွဲမှ သူထသွား၏။ ဟင်း သူမလာစား၍ တမင်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်မည်။ လူကိုများ မတူသလို မတန်သလိုနဲ့ တောက်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ညရောက်တော့ အလုပ်၏တန်ခိုးက ပြလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲ၍ အိပ်မရ။

“မဖြစ်ဘူး၊ ရေနွေးစိမ်မှပဲ”

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေနွေးနွေးဖြင့် စိမ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိမ်းပြီး အိပ်သည်။

ညနေ သူမပြန်လာတော့ ကြီးမေက

“ပင်ပန်းသွားပြီလား ပန်းချီ”

“အဟင်း ပင်ပန်းတာတော့မပြောနဲ့ ကြီးမေ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

“အို ပန်းချီ လက်လေးတွေ”

ဖြူနုသော လက်ဖဝါးလေးများ ပေါက်ပြားကိုင်ရသည် အရှိန်ကြောင့် ပေါက်ပြဲလို့။

“မောင်မိုးနတ်က ပန်းချီကို ဘာတွေခိုင်းတာလဲ”

“ပန်းဘောင်တွေမြေဆွပြီး ပေါင်းသင်ရတယ် ကြီးမေ”

“ကျွတ် ကျွတ် ပန်းချီက တစ်သက်လုံး မြို့ပေါ်မှာ နုနယ်နယ်လေး နေလာတာ ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်လုပ်နိုင်မှာလဲကွယ် နေဦး နေဦး၊ မောင်မိုးနတ်ကို ကြီးမေပြောမယ်”

သည်တော့ သူမ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မပြောပါနဲ့ ကြီးမေ၊ တော်ကြာ ပန်းချီက မလုပ်နိုင်လို့ ကြီးမေကို တိုင်တယ်ဖြစ်နေပါမယ်”

“အိ ဒါဆို”

“ပန်းချီ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါမယ် ကြီးမေ”

“ခက်တာပဲ၊ ပန်းချီကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုး ခွဲကောင်း ပြန်ပြီ”

“ဒီအလုပ်ကို ပန်းချီဘာသာ ရွေးခဲ့လို့ပါ၊ အလုပ်ပင်ပန်း တာကမ္ဘာလို့ ပန်းခင်းထဲနေရတာ သဘောကျပါတယ် ကြီးမေ”

“အင်းလေ”

ကြီးမေလည်း သူမကို တားမရပြီလို့ လက်လျှော့၏။ ညနေ စာကို ကြီးမေလက်ရာဖြင့် သူမစားသည်။

“ခြံထဲမှာ ထမင်းစားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ပန်းချီ”

“ပြေပါတယ် ကြီးမေ၊ ဦးမိုးနတ်က သူ့ခြံအလုပ်သမားတွေအပေါ် အတော်ဂရုစိုက်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်းချီ”

“ဪ ခြံအလုပ်သမားတွေ စားရတာ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းနဲ့မို့ပါ ကြီးမေ”

အလုပ်သမားများကို ဒီလိုကောင်းကောင်းကျွေးတာ ဒီတစ်ခါသာ သူမ မြင်ဘူး၏။ ကြီးမေ ပြုံးကာ

“မောင်မိုးနတ်က အလုပ်သမားတွေအပေါ် စေတနာထားတော့ တစ်ဖက်ကလည်း မေတ္တာတုံ့ပြန်တဲ့သဘောနဲ့ အလုပ်ကို မခိုမကပ်လုပ်ကြတယ်လေ၊ မျောက်တစ်ခုက ခြံကွေ့ကွေ့တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို အလုပ်သမားတွေအတွက် လခအပြင် သပ်သပ်ခွဲဝေပေးသေးတာ ပန်းချီ၊ ဒီတော့ အားလုံး ကြီးစားကြတာပေါ့ကွယ်”

လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား အပြန်အလှန် ကောင်းမှုဖြစ်မည်။ ဦးမိုးနတ်က အလုပ်သမားတွေကို စည်းရုံးတတ်၏။

“ခြံထဲမှာ လောကဉာဏ်အလုပ်သမားတွေ ပိုများတယ်နော် ကြီးမေ”

“အေးကွယ် အဲဒါလည်း မောင်မိုးနတ် အစီအမံပဲ၊ မိန်းမ

တချို့လောက်ရှိပေမယ့် အလုပ်သမားဇနီးမယား အနည်းငယ်
လောက်ပဲ ပန်းချီ”

“ဪ”

အမျိုးသမီး အလုပ်သမားဟူ၍ ဦးမိုးနတ်က သီးသန့်ခန့်
တာမျိုး မရှိပါလား။ သူမကိုယ်တောင် ကြီးမေ၏တူမဖြစ်နေလို့
လက်ခံလိုက်တာဖြစ်မည်။

“ဦးမိုးနတ် မိသားစုကောပါလား ကြီးမေ”

“ဘာလဲ မောင်မိုးနတ်ဇနီးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စပ်စုတာမဟုတ်
ပေမယ့် အမြဲတမ်းမျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ဘုဘောကကျသော
ဦးမိုးနတ်လိုလူ၏ ဇနီးမယားကို ဘယ်လိုထဲကလည်းဟု သူမသိချင်
သည်။

“မောင်မိုးနတ်က တစ်ကိုယ်တည်းသမားကွယ့်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူမှာ ဆွေမျိုးလည်းရှိဟန်မတူဘူး၊ ဒီမှာ
တစ်ကိုယ်တည်းနေတာကြာပြီ ပန်းချီရဲ့”

ကြီးမေပြောမှ ဦးမိုးနတ်အကြောင်းက ပို၍စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းနေ၏။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် ဦးမိုးနတ်တို့အရွယ်
၏ မိသားစုကိုယ်စီနှင့် မဟုတ်လား။

“ကိုယ်လက်တွေ့မှာရင် မနက်ဖြန် အလုပ်မဆင်းပါနဲ့
ပန်းချီရယ်”

“ရပါတယ် ကြီးမေရဲ့၊ တခြားအမျိုးသမီးတွေလည်း
လုပ်နေကြတာပဲ”

“အမယ်လေးကွယ်၊ အဲဒါတွေက ခြံအလုပ်သမား မိန်းမ
တွေပါ၊ သူတို့အတွက် ခြံအလုပ်က ဆွဲဆန်းဘူးကွယ့်”

ကြီးမေတားပေမယ့် သူမက နောက်နေ့အလုပ်ဆင်းဖို့သာ
ဆုံးဖြတ်၏။

တစ်ခုကောင်းတာက ဒီလိုအလုပ် လုပ်နေရသည့်အတွက်
ပိုင်နှင့်တကွ ရန်ကုန်ကို သူမမေ့ခဲ့၏။

“ဦးမိုးနတ်က တစ်ကိုယ်တည်းသမားတဲ့၊ တကယ်ဆို
သူရပ်ရည်က ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ခန့်ညားတာပဲ၊ မိန်းမတွေ
အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာရပ်မျိုးရှိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်
မပြုတာပါလိမ့်”

မထင်မှတ်ပါပဲ သူမအတွေးက ဦးမိုးနတ်ဆီ ရောက်သွား

သည်။ သူကတော့ သူမကို သတိမှရပါလေစ။

အို သူနဲ့သူမက ဘာဆိုင်လို့သတိရရမှာလဲ။

ကိုယ့်အတွေးပင် ပြန်ရှက်မိ၏။ သူသိလျှင် လှောင်မှာ

သေချာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ကိုတော့ သူအထင်မသေးရအောင် လုပ်ရမှာပဲ”

သူ့ကိုမခံချင်စိတ်ကြောင့် နောက်နေ့တွေ အလုပ်ဆင်းဖို့

ကြိုးစားသည်။

မနက်မိုးလင်းထူနှင့် သူမစိတ်တွေ လန်းဆန်းလျက် အလုပ်ဆီသွားဖို့ပြင်၏။

နက်ပြာရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီကို အနီရောင်ဆွယ်တာ လက်ရှည်ဝတ်လျက် ဆံပင်များကို ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်းလိုက်သည်။

“ပန်းချီက တကယ်အလုပ်သွားတော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ ပန်းတွေကြည့်ရတာ ပန်းချီ သဘော ကျပါတယ်”

“အေး အေး တားမရလည်းသွားပေါ့၊ ကဲ မနက်စာ အဆင်သင့်ပဲ ပန်းချီ”

“ပန်းချီ မစားတော့ဘူး ကြီးမေ”

“အို မစားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ပန်းချီ၊ ဝိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

ကြီးမေက သူမအတွက် စိုးရိမ်နေ၏။ သူမပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ခြံထဲကြမှ စားမယ် ကြီးမေ၊ သွားပြီနော်”

အဖြူရောင်ဗင်ကားလေးဖြင့် သူမထွက်ခဲ့သည်။ ခြံထဲ ရောက်တော့ အချိန်စောနေ၏။

“ဟား အေးမြတဲ့နံနက်ခင်းမှာ ပန်းတွေက လန်းဆန်း လှပနေလိုက်တာ”

မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ဝန်းသော ပန်းခြံကြီးကို လှည့်ပတ် ကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိ၏။

“အဟင်း လောကမှာ ဒီလိုသာယာလှပတဲ့ နေရာတွေ လည်း ရှိသေးပါလားကွယ်”

နှင်းဆီပန်းတွေထဲမှ အလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်ကို သူမငဲ့ကာ အသာအယာနမ်းရှိုက်မိ၏။

ထိုအပြုအမူအားလုံးကို တစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစိုက်ကြည့်နေတာ သူမမသိ။

“လှလိုက်တာ၊ လှလိုက်တာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ပန်းတွေအ

သခင်မလေးသာ ငါဖြစ်ရင် အဟင်း ဟင်း၊ အို ဟင်"

ပန်းတို့၏အလှမှာ မိန့်မှူးနေသော သူမက ရုတ်တရက် အကောင်ရှည်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရခိုက် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားတော့ ၏။

"အမယ်လေး ကယ် ကယ်ပါဦး"

နောက်တော့မှ သူမ သတိဝင်လျက် ပြေးမည်ပြုတော့

"ဟိတ် နေရာက လုံးဝမလှုပ်နဲ့"

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကို နောက်မှ အမိန့်ပေးလေ၏။

ကြောက်လန့်နေသော သူမက နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့။

"ခို"

"ဒုတ်"

အဖြစ်အပျက် မြန်ဆန်လှ၏။ ဓားမြှောင်တစ်လက်က လျင်မြန်စွာပင် ထိုသတ္တဝါကိုယ်ထဲ ရောက်သွားကာ မကြာခင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

"ကဲ အမိကြောက်မနေနဲ့တော့၊ သူသေပြီ"

သည်တော့မှ သူမက ကယ်တင်ရှင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ၏။

"ဟင် ဦးမိုးနတ်"

သူမနောက်ပါးတွင် မြင့်မားသောအရပ်နှင့် သူ့ကို ခန့်ထား စွာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲအမိ လုတဲ့အရာတွေကိုသာ ကြည့်တတ်ပြီး အန္တရာယ်ကိုတော့ မမြင်ပါလားဟင်”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စိတ်လေး ဝင်လာ ခိုက် ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် သူမမျက်နှာလေး တင်းသွားရ ၏။

“ရှင်က ဒီကိုဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ ဦးမိုးနတ်”
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရမည့်စကား အရွဲ့တိုက်မေးမိ လေသည်။ သူက မျက်မှောင်တွန့်ကာ...

“ဘာလဲ ကျုပ် အချိန်မီရောက်လာတာကို မင်းက အပြစ် တင်ချင်သေးလား အမိ”

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့ခုလို စောစောစီးစီး ဆုံတွေ့ရလိမ့်မယ် လို့ မထင်ဘူး ဦးမိုးနတ်”

သည်တော့ သူပခုံးတွန့်၏။

“အမှန်တော့ အဓိကသာ ကျုပ်ရှိတဲ့နေရာကို စောစောစီး စီး ရောက်လာခဲ့တာပဲကွ”

“ရှင်ရှိတဲ့နေရာ ဟုတ်လား”

သူမက စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး နက်နက်လေးကို ပင့်၍

အလည်သလို မေး၏။

သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်က ဒီမှာနေတာပဲ၊ ဟိုးခြံထောင့် ဘာရှိတာ ကျုပ်အိမ်ပဲအမိ”

“ဟင်”

ယခုမှ သူပြသောနေရာသို့ သူမ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ယန်းခြံ ၏ ထောင့်ခွန်းမှ အနီရောင်ခေါင်မိုးချွန်ချွန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အရင်က မမြင်ခဲ့ခြင်းမှာ မိန်းကလေးသဘာဝ ယန်းများကို အာရုံစိုက်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲ များပြားလှသော ယန်းခင်းတို့ကြောင့် ဂရုမပြုမိခဲ့ခြင်းပင်။

“ဒီတော့ ကျုပ်က မနက်တိုင်း ခြံထဲကို အပန်းပြေလမ်း ဆွှာက်တယ် အမိ”

“အဟင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ ဦးမိုးနတ်၊ ရှင် ယန်းခြံထဲမှာနေတာ ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောစော

က ရှင် ကျွန်မကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုခဏ သူသာ အချိန်မီ မရောက်လာခဲ့လျှင် ယခုနေ

သူမစကားပြောနိုင်တော့မည် မထင်။ သူက ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မလိုပါဘူး၊ ကျုပ် ကြုံကြုံလို့ ကူညီတာပါ”

ကြည့် သူတစ်ပါးက ကျေးဇူးတင်တာကိုတောင် သူ လက်မခံ၊ ဘယ်လောက် ဂျစ်တစ်တစ်လူလဲဆိုတာ။

“ရှင်မလိုအပ်ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ရမှာက ကျွန်မတာဝန် ပဲ ဦးမှီးနတ်”

သည်တော့ သူပဲခုံးတွန့်၏။

“ဒါတော့ အဓိသဘောပဲလေ၊ ကဲ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူလှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တာကြောင့် သူမ အမြန် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဒီမှာရှင်”

“ဘာလဲ အမိ”

သူ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမက ပြောရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားပြီးမှ

“ဟို ကျွန်မ မနက်စာ မစားရသေးဘူးရှင်”

“ဒါဆို ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ”

“ရှင်”

“တလွဲတွေးမနေနဲ့ အမိ၊ ခုပဲ ကျုပ်လည်း မနက်စာသွား

မလို့”

“ဪ ခီလိုလား”

စိတ်စောစွာ ထွက်ခဲ့သော သူမက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့၏။ သူမငိုက်ထဲဆာနေပြီ မဟုတ်လား။

မနက်စာကိုလည်း ထမင်းစားသည့်ရုံမှာပဲ စားကြ၏။

“ဒီမှာတော့ ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီကြမ်းပဲရှိမယ် အမိ”

သူမမျက်နှာကိုကြည့်၍ သူပြောသည်။ သည်နေရာရောက်

သူမ ဘာတစ်ခုမှ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိပါ။

“ရပါတယ်၊ အများစားသလိုပေါ့”

သူနှုတ်ခမ်းများ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေသလား။

ထမင်းကို ပဲပေါင်းနှင့်ကြော်ကာ ကော်ဖီကြမ်းတစ်အိုး

သူယူလာ၏။ အမှန်တော့ ဒီလိုမနက်စာမျိုးကို သူမ ပထမဆုံးကြိမ် တာပါ။

သို့သော်...

“ကျုပ် နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိတယ် အမိ”

“ဘာကိုလဲ ဦးမှီးနတ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူနှင့်အတူ မနက်စာလက်ဆုံစားဖြစ်စေ သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“အမိလို နနယ်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် က ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ ခြံအလုပ်ကို ဘာကြောင့်လာလုပ်ရသလဲ ဆိုတာ”

“အို ဒါကတော့ ဒီမှာရောက်တုန်း ကျွန်မ အလကား မနေတတ်လို့ပါ ဦးမိုးနတ်”

ပြောပြီး စိတ်မလုံသလို သူမ မျက်လွှာချ၏။ အမှန်တော့ ပိုင်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ဝမ်းနည်းရသမျှ အားလုံးကို မေ့ပစ်ချင်တာ ကြောင့် ဒီလိုအလုပ်မျိုးမှာ အချိန်ကို မြုပ်နှံလိုက်ခြင်းပါ။

“ကျုပ်ကတော့ မယ့်ဘူး”

“ဘာရှင့်”

“အဟွန်း ကျုပ်အမြင်မှာတော့ မင်းဟာ အကြောင်းတစ်ခု ခုနဲ့ ဒါတွေလာလုပ်နေသလိုပဲ”

“အို ရှင်က ဗေဒင်ဆရာလား”

သည်လူ အကဲခတ်ကောင်းလွန်းတာကြောင့် သူမ အံ့ တိုက်၍ တမင်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာတော့ မဟုတ်ဘူးအမိ၊ ဒါပေမယ့်

သေချာတာက မင်းလို ငယ်ရွယ်နယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဟာ အင်မတန် ပျော်ရွှင်စရာတွေ ပေါများတဲ့ မြို့ကြီးလိုနေရာမှာသာ နေချင်ကြတယ်လေ၊ ဘယ်သူမှ ဒီလိုတော့ကြိုအကြားကို မနှစ်သက် ဘူး”

“ဒါဆို ရှင့်အယူအဆက တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေပြီ ဦးမိုး နတ်၊ လောကမှာ သဘာဝကို မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိပါ တယ်”

အမှန်ကားတစ်ဝက်ကို သူမပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သူမက တခြားမိန်းကလေးတွေလို ပျော်စရာတွေ ပေါများသည့် မြို့ကြီးမှာ ချည်း ပျော်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝ၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနှင့် အဆင်ပြေရာ ဒေသတွင် အလိုက်အထိုက်နေခြင်း။

ဘဝဆိုတာ ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေရမည် မဟုတ် လား။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အားလုံးထဲမှာ မင်းဟာ ရှားပါးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကျုပ်က ချီးကျူးရမှာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဒီနေ့ကော မင်းအလုပ်ဆင်းနိုင်မှာလား အမိ”

“အို ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှင့်ရှေ့ရောက်နေပြီပဲ၊ အလုပ်

မဆင်းဘဲ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးမိုးနတ်"

"အဟွန်း မင်းက ခွဲတော့ကောင်းသားပဲ ရွှေပန်းချီ"

ပထမဆုံးအကြိမ် သူမအမည်ကို သူ၏နှုတ်ဖျားမှ
ခေါ်ခြင်း၊ တခြားလူတွေ သူမအမည်ကို ခေါ်စဉ်က သာမန်လောက်
သာ သဘောထားခဲ့ပေမယ့် ယခု သူနှုတ်ဖျားမှ ခေါ်တာကြောင့်
ဘာကြောင့် ဆန်းကြယ်သွားရတယ်မသိ။

ထိုစဉ်

"ဟီး"

"ဟင် ဒါ မြင်းသံပဲ"

မြင်းဟီသံကြောင့် သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၏။

"ဟုတ်တယ်လေ မြင်းခြံကပဲ"

"အို ဒီမှာ မြင်းခြံရှိတယ်လား"

"ကျုပ်မွေးထားတာပါ၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ"

"ကျွန်မကြည့်ချင်တယ်"

ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်လို သူ့ကို ပူဆာမိ၏။

"မင်းက မြင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့လား"

"အင်း"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့"

သူထံမှအခွင့်ရ၍ သူမပျော်သွားသည်။ သူနှင့်အတူ မြင်းခြံ
အထိလျှောက်ခဲ့၏။ မြင့်မြင့်မားမား သူ့အရပ်ကြောင့် သူမအရပ်က
သူ့ပန်းစွန်းဘာသာ။

သို့သော် ယခုလို သူနှင့်အတူ တွဲသွားရသည့်အတွက်
သူ့စိတ်ထဲ ကျေနပ်သလိုလို။

"ရှင် မြင်းဘယ်နှစ်ကောင်မွေးထားလဲဟင်"

"သုံးကောင်"

"အဲဒီမြင်းတွေအားလုံး စီးလို့ရလားဟင်"

တစ်ခါက သူမြင်စီးတာ သူမ မြင်ဖူးထား၏။ သူခေါင်း

ညှိတ်ကာ

"ရတယ်၊ အားလုံး စီးမြင်းချည်းပဲ"

ပြောရင်း မြင်းခြံသို့ သူမရောက်လာသည်။

"အို မြင်းတွေက လှလိုက်တာ"

သူမတွေ့မြင်ရသော မြင်းသုံးကောင်မှာ အုန်းခွဲရောင်ပြောင်
နေသော သူစီးနေကြ မြင်းကြီးအပြင် အဖြူဆွတ်ဆွတ်တစ်ကောင်၊
အနက်ရောင်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ အားလုံး သန်သန်မာမာများဖြစ်
သည်။

"မြင်းတွေက ယန်းတွေတော့မဟုတ်ဘူးနော် အစ်မ၊ သူတို့

က အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်”

မြင်းတွေနား ရင်းနှီးစွာကပ်သွားသော သူမကို သူသတိ
ပေးသည်။ သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်က မြင်းစီးဖူးတယ်ရှင်”

“ဘာလဲ ဒါနဲ့ပဲ မင်းက မြင်းစီးဖို့ စိတ်ကူးသလားအမိ”

“အဟုန်း အခွင့်အရေးရရင်ပေါ့”

အပြုံးလေးဆောင်၍ မြင်းများပိုင်ရှင် သူ့ကို သူမမျက်နှာ
ချိုသွေးလိုက်၏။

သူက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“မရူးစမ်းပါနဲ့”ဟု ဆိုပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ သူမ
နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ကျန်ခဲ့သည်။

“တစ်ခါလောက်တော့ မြင်းစီးခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

ထိုအတွေးက သူမကို အမြဲစိုးမိုးနေမိသည်။ ဦးမိုးနတ်၏
မြင်းလှလှကြီးများအား တွေ့ပြီးသည့်နောက် မြင်းစီးလိုသည့်ဆန္ဒ
ဖြစ်ထွန်းနေ၏။

သူမ မြင်းစီးချင်တယ်ဆိုတာကို ‘မရူးစမ်းပါနဲ့’ဟု
ဦးမိုးနတ်ပြောခဲ့တာအတွက် မကျေနပ်ချင်ပါ။

ဒါ သူမကို မြင်းမစီးတတ်ဘူးဟု အထင်သေးတဲ့သဘော
မျိုးမို့ စိတ်ထဲကလည်း မခံချင်။

ဟင်း အရင်တုန်းက ငါမြင်းစီးဖူးခဲ့တာ သူမှမသိဘဲ။

မြင်းစီးတာများ ဘယ်လောက်ခက်တာမှတ်လို့ သူ
တစ်ယောက်ပဲ မြင်းစီးတတ်တယ်ထင်နေတဲ့လူပဲ။

ထိုစဉ်

“ဘယ်လိုလဲ မောနေပြီလား အမိ”

“ဟင် ရှင်”

ယခုပဲ သူ့အကြောင်းတွေးနေစဉ် ရောက်လာတာကြောင့်
အနည်းငယ် အံ့သြမိ၏။ သူက သူမနားရပ်လာသည်။

“အလုပ်တွေ တော်တော်မှပြီးရဲ့လား”

“ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

မနက်က မြင်းစီးခွင့်မရ၍ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်
ကြည်လင် မှု သိပ်မရှိပေ။ သည်နေ့ ပန်းခြံထဲမှာ ကိုင်းဖြတ်ရ၏။

“အင်း အရော်လုပ်ပြီးတာပဲ၊ မင်းက ကြိုးစားသားပဲ
ကွ”

“ဒါ ကျွန်မအလုပ်ပဲ”

“အင်း အင်း ဒါနဲ့ ကျုပ် လိမ္မော်ခြံသွားမလို့ မင်းလိုက်ဦး
မလား အမိ”

“ဟင် လိမ္မော်ခြံ ဟုတ်လား ဦးမိုးနတ်”

သူမ အံ့သြသလိုမေးတော့ သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းက ဒီပန်းခြံမြင်ကတည်းက
တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ”

“အို ကျွန်မမသိလို့ပါ၊ လိမ္မော်ခြံဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်ချင်
တာပေါ့”

ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း သူမပြောလိုက်၏။ သူသဘောကျ
ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးကာ

“နေ့လယ်စာကိုတော့ ဟိုကြမှ စားရလိမ့်မယ် ရွှေပန်းချီ”

“ရပါတယ်”

ချိန်မြန်သော လိမ္မော်သီးတွေကို စားဖူးခဲ့ပြီး ခြံကိုတော့
ထခုမှရောက်ရမှာမို့ အထူးစိတ်ဝင်စားနေ၏။

“နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်နော် အမိ”

“ရှင် ဘာနဲ့သွားမှာလဲ ဦးမိုးနတ်”

တစ်မနက်လုံး ခြံထဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာကြောင့် သူမ
အနည်းငယ် ပင်ပန်းလှပြီ။

“မြင်းနဲ့”

“အို မြင်းနဲ့ဟုတ်လား”

မြင်းဆို၍ သူမမျက်လုံးတွေ လက်လက်ဖြာကုန်သည်။
သည်အချိန်မတိုင်ခင် မြင်းစီးဖို့အကြောင်း တွေးနေခဲ့မိတာ မဟုတ်
လား။

“ဘယ်လိုလဲ မင်း မြင်းစီးရဲ့လား ရွှေပန်းချီ”

“အို ဘာကြောင့် မစီးရဲမှာလဲ၊ မြင်းကို ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း စီးရမှာလား”

“အင်း”

ကြည့်စမ်း သူမဆန္ဒကို သူသိ၍ ဖြည့်ဆည်းလိုက်သလား။

သူမမျက်နှာ ပြုံးသွားကာ

“အဟင်း ဒါဆို သွားစို့”

“အင်း မင်းကြည့်ရတာ မြင်းကို အတော်မစီးချင်တဲ့ပုံနဲ့ ရွှေပန်းချီ”

မြင်းစီးချင်လွန်းတဲ့ သူမကို သူအရွံ့တိုက်ပြောသည်မို့ မျက်စောင်းအသာတိုးမိ၏။

သူ ပခုံးတွန့်၏။

“ကဲ အမိ နေ့လယ်စာအစီသွားစို့”

“အို မြင်းကော”

“ဟိုမှာလေ”

ယခုမှ သူမ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ အုန်းခွဲရောင် မြင်းကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြိုးချည်ထားပါလား။

“ဟင် ဒါ ရှင်စီးတဲ့မြင်းပဲ”

“အင်းလေ ကျုပ်စီးတဲ့မြင်းမို့ အမိကို စီးခိုင်းတာ”

“ရှင်ကကော”

သူမစီးချင်တာက မြင်းဖြူကြီးကိုဖြစ်၏။ သည်မြင်း သူမ

သို့ ပေးစီးတော့ သူတခြားမြင်း စီးမည်ပေါ့။

သို့သော်

“ကျုပ်က ခြေလျင်လိုက်မှာ၊ အမိမြင်းကို ကျုပ်ရှေ့က ခြွေပေးရမှာဗျ”

“အို မဟုတ်တာ”

သူစကားကို သူမ သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း ၏။

“ကျွန်မတို့ မြင်းကို တစ်ကောင်စီစီးလို့မရဘူးလား ဦးမိုးနတ်”

ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မျှီသိပ်မထားဘဲ သူမ ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်၏။ သူမျက်မှောင် တွန့်သွားလျက်

“မင်း နောက်နေတာလား အမိ”

“အို ကျွန်မက ဘာကိစ္စနောက်ရမှာလဲ၊ ရှင်မှာ မြင်းသုံး ကောင်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ကောင်စီ စီးလို့ရတယ်မဟုတ် လား”

သည်တော့ သူခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း၏။

“မြင်းစီးတာကို မင်းက လွယ်တဲ့ကိစ္စထင်နေသလား ရွှေပန်းချီ”

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ ဦးမိုးနတ်”

“အင်း မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်စကားနားထောင်တာပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်မြင်းကို မင်းစီးပြီး လိုက်ခဲ့ပါ”

မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် သူ အမိန့်ပေးသလို ပြော၏။
သူမမျက်လုံးတွေ စူးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မက အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“နေခဲ့လေ၊ ကဲ ကျုပ်သွားမယ်”

“ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမနားက သူ လှည့်ထွက်လေ၏။
ဘယ်လောက်တောင် တစ်ဖက်သတ်ဆန်တဲ့လူလဲ။

“ဒီမှာရင့်”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမနှုတ်ဖျားက ခေါ်မိသည်။ သူလှည့် ကြည့်ကာ

“ကဲ ပြော”

“ကျွန်မ အဲဒီမြင်းကို စီးမယ်”

“အဟွန်း ဒီလိုမှပေါ့”

အနိုင်ရဟန်ဖြင့် သူပြုံးတာကြောင့် အံလေး မသိမသာ

ကြိတ်မိ၏။

မြင်းစီးချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ လိမ္မော်ခြံလိုက်ကြည့်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ကြောင့်သာ သူပြောစကား နားထောင်လိုက်တာ။

မဟုတ်လျှင် ရွှေပန်းချီတို့က နည်းနည်းလေးမှ အညံ့ခံ ခည်မဟုတ်ပေ။

“မင်းကို ဘာကြောင့် မြင်းပေးစီးတာလဲ သိရဲ့လား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မနက်က မင်း မြင်းသိပ်စီးချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြည့်ပေးလိုက် တာ”

“ဟင်း ကျေးဇူးပါပဲ”

တကယ်တမ်းမှာ မြင်းပေါ်ရောက်ဖို့ကိုပင် မလွယ်။ သူ့အကူအညီယူရ၏။ သူက ပြောသည့်အတိုင်း သူမကို မြင်းပေါ် တင်၍ ဇက်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှထွေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုတော့ သူမ မြင်းစီးရလေပြီ။ မြင်းပေါ်မှ ဝင့်ကြားစွာဖြင့် လောက၏အလှကို သူမစီးကြည့်သည်။ အတော်အရသာရှိတာပဲ။

ဟောဒီမြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစီးလိုက်ရလျှင် သူမကိုယ်ဟာ လေနင့်အတူ လွင့်နေမည်ထင်။

“မင်း မြင်းတွေကို သဘောကျလား ရွှေပန်းချီ”

“သိပ်သဘောကျပါတယ် ဦးမိုးနတ်”

“အင်း ဒီတစ်ချက်တော့ မင်းကို ကျုပ်သဘောကျတယ် အမိ၊ ကျုပ်ကလည်း မြင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်လေ”

သူမြင်းစီးလိုက်လျှင် အတော်ခန့်သွား ကြည့်ကောင်းတာ သူမကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ၏။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာကြောင့် မြင်းမစီးတာလဲ ဦးမိုးနတ်”

ထိုအမေးကြောင့် သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“ကျုပ်မစီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို စီးစေချင်လို့”

“အို မြင်းတစ်ကောင်ကို နှစ်ယောက်အတူစီးလည်း ရတာပဲမဟုတ်လား ဦးမိုးနတ်”

သူမက မြင်းပေါ်မှာနေပြီး သူက ခြေလျင်လျှောက်နေရ တာကြောင့် အားနာသလိုဖြစ်ကာ မေးမိခြင်းပါ။

“ရတယ်လေ ဒါပေမယ့် မင်းဆန္ဒက”

“ဦးမိုးနတ်က ဒီမြင်းပိုင်ရှင်ပါ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီမြင်းကို မစီးသင့်ဘူးထင်တယ်”

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သူမ ပြောမိ၏။ သူသက်ပြင်းချကာ

“ကျုပ် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ် ရွှေပန်းချီ”

“ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မနဲ့အတူ မြင်းမစီးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

သူက ဈေးပြန်ကိုင်သလိုဖြစ်တာကြောင့် သူမ မာနလေး ဖြင့် မေးတော့

“မင်း”

“အို အမေ”

လျင်မြန်စွာဖြင့် သူက မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲရောက်ရှိလာ လေ၏။ ထို့နောက် သူမကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုရောက် သွား၏။

“ကဲ မင်း နောက်ထပ်ဘာပြောဦးမလဲ”

သူမမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်၍ သူမေးသည်။ သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်၏။ ကျယ်ပြန့်သော သူ့ရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ သူမကိုယ်လေးက အလိုလိုသေးငယ်နေသယောင်ပါလား။

“သာယာလိုက်တာ”

ရွက်စိမ်းများကြားမှ လိမ္မော်သီးဝါဝါကြီးများကို တွေ့ရတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို သူမ ပျော်မြူးသွားမိ၏။

သူက သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကဲ မင်းလျှောက်ကြည့်နေဦး၊ ကျုပ် နေ့လယ်စာ ပြင်ခိုင်းဦးမယ်”

ပြော၍ထွက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျဉ်းကြပ်ခဲ့သမျှ သူမက လိမ္မော်သီးများတွေတော့ မေ့လေပြီ။

“ကြည့်စမ်း လိမ္မော်သီးတွေ သီးနေလိုက်တာ၊ ခဲနေအောင်ပါလား၊ သိပ်လှတာပဲ”

သူမက လက်လှမ်းမီသော လိမ္မော်သီးကြီးများကို စိတ်တိုင်းကျ ခူးဆွတ်ယူစားလိုက်၏။

“အို ချိုလိုက်တာ၊ တကယ့်မျိုးကောင်းပဲ၊ ကြီးမေက ဒီလိုလိမ္မော်ခြံရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုမပြောဘူး”

သည်လိုခြံမျိုးထဲ စောစောမရောက်ရပါ့မလားဟု စိတ်ထဲက ကြီးမေကို အပြစ်တင်လိုက်သေး၏။

အို မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကြီးမေက အသက်ကြီးတော့ ပြောဖို့မေ့မှာပေါ့။

သူမကသာ ကြီးမေ၏ခြံများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

“မိုက်ဆာနေပြီလား ရွှေပန်းချီ”

လိမ္မော်သီးစားနေသော သူမနားသို့ သူရောက်လာ၏။

“အဟင်း မနက်က စားထားတဲ့ ထမင်းကြော်လည်း အလုပ်ထဲရောက်သွားတာနဲ့ အစာကြေတာကြာပြီ ဦးမိုးနတ်”

တစ်မနက်လုံး အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ခဲ့တာကြောင့် သူမအားထားသမျှ အစာကြေညက်လွယ်လွန်းသည်။

“ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် နေ့လယ်စာ အသင့်ပြင်ထားပြီ၊ ကြွပါ အမိ”

သူမ ဟန်မဆောင်ဘဲ သူ့ခေါ်ရာလိုက်ခဲ့၏။

ခြံထဲမှာ သေသပ်သော အိမ်လေးတစ်လုံး၊ အရိပ်ကောင်း

သော ကွပ်ပျစ်တွင် ထမင်းစားပွဲဝိုင်း ခင်းထား၏။

“ဟင်းကတော့ ရှိတာနဲ့ပဲအမိ”

“ကျွန်မ ဟင်းချေး(ဂျီး)မများတတ်တာ ဦးမိုးနတ် သိလောက်ပါပြီ”

“အင်း ဒါပေမယ့် ရေရှည်ကြည့်ဖို့ လိုသေးတယ်လေ”

သည်စကားက ယခုထက်ထိ သူမကို မယုံသေးကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ သူ့ကို ဒါမျိုးတွေမကြိုက်တာပဲ။ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်ကြီးပုံမရ။

“ဦးမိုးနတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမယုံဘူး ထင်တယ်”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ စကားပုံရှိတယ်လေ အမိ ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်သူတောင်မယုံနဲ့ဆိုတာ”

သူကလည်း အညံ့မခံ၊ သူမ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို တည်တံ့လေးကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ရှင်က တစ်ယောက်တည်းနေတာလား ဦးမိုးနတ်”

“ဘာ”

“အဟင်း လောကကြီးမှာ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ

တော့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ သူများတွေ မိသားစုနဲ့ ဖြစ်နေပေမယ့် ရှင်က တစ်ယောက်တည်းလေ ဦးမိုးနတ်”

“တော်စမ်း”

“ဟင်”

သူ မျက်နှာကြီးနီသွား၏။ သူ့အော်လိုက်တာကြောင့် သူမ ဗွတ်တရက် လန့်သွားရသည်။

သေချာတယ် ဒါဟာ သူမအနေဖြင့် မပြောသင့်တဲ့စကား

ပဲ။

“မင်း ငါ့အကြောင်းတွေကို ကြီးမေဆီက စုံစမ်းထားတာ လား ရွှေပန်းချီ”

“အို ကျွန်မ”

ရုတ်တရက် သူမေးတော့ သူမ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ သူက နှုတ်ခမ်း တွန့်ခနဲပြုံးပြီး သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမယုံဘူး၊

အထူးသဖြင့် မင်းတို့လို မိန်းမလှလေးတွေကိုပေါ့”

“အို”

သူမမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြည့်၍ သူပြောလိုက်တာကြောင့် ရင်ထဲ ဒေါသလှိုင်းလေး ထွက်လာ၏။

“အမှန်တော့ ငါက ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ဆက်ဆံချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ရွှေပန်းချို၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ကြီးမေရဲ့တူမ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါလက်ခံခဲ့တယ်”

“ကျွန်မသိတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်မခံချင်ဘူးဆိုတာ ဒီကို ကျွန်မ ရောက်လာတာ ရှင်မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

တွေ့စမှအချိန်နှင့် ယခုအချိန်ထိ သူ၏တင်းမာသော မျက်နှာကို သူမကလည်း မကြိုက်ခဲ့ပါ။

“ကျုပ်က မင်းကို တာဝန်အရ ကြိုဆိုခဲ့တယ် ရွှေပန်းချို”

“ဪ ခါဆို အခုလိုတွေ လိုက်ပို့ပေးနေတာကော တာဝန်အရလား ဦးမိုးနတ်”

သူမအပေါ် စေတနာတစ်စုံတစ်ရာ မပါဘဲ လုပ်ကိုင်ဆောင် ခြင်းမျိုးအပေါ် မနှစ်သက်ပါ။

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အခု ဒီလိမ္မော်ခြံကို ခေါ်လာတာလေ”

“ဪ အင်း မင်းထင်သလိုပေါ့၊ ကဲ ကျုပ်တို့ရန်ကြံ တာရပ်ပြီး ထမင်းစားစို့”

သည်တစ်ခါ သူ့အိမ်ကို သူမ မနာခံပြီ၊ ထမင်းဝိုင်း ထွန်းဖယ်ပစ်၏။

“စေတနာမပါတဲ့ ထမင်းကို ကျွန်မ မစားချင်ဘူး”

“ရပ်စမ်း၊ ဒီထမင်းပွဲကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားတာ၊ အဲဒီအတွက် စေတနာမပါဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောလဲ”

လှမ်းထွတ်တော့မည့် သူမခြေလှမ်းများ တုန်ခန် ရပ်သွား၏။ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သူနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်ဝန်းတွေ နူးညံ့လာသယောင်။

“မင်းကို ဒီရောက်ဖူးစေချင်တာ ကျုပ်စေတနာပါ”

“တကယ်လား”

မကျေနပ်သလို သူမအမေးကို သူပြုံးမယောင် ခေါင်းညိတ်၏။

“တကယ်ပါ၊ မင်းဒီရောက်ရင် ပျော်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်တော့ ဟုတ်လား၊ အစာလွန်သွားရင် မကောင်းဘူး ရွှေပန်းချို”

သူ့ဘက်က အနည်းငယ်လျှော့တာနှင့်ပဲ သူမစိတ်တို့ ခြံလည်ကြည်လင်သွား၏။ ထမင်းဝိုင်းမှ ငါးကင်နံ့က မွှေးနေတာကြောင့် အစာအိမ်က ဆန္ဒပြနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင်တာ။

“ဟင်း ဦးမိုးနတ်၊ စိတ်ကောင်းအောင် ကျွန်မစားတာ
နော်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အချိန်တိုလေးမှာ သူဘယ်လိုစိစဉ်လိုက်တယ်မသိ။
တောကြက်သားဟင်း၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ မုန့်ညှင်းချဉ်ရည်၊
ပဲပုပ်ထောင်း၊ ငါးကင်တို့ဖြင့် ထမင်းစားမြိန်လှသည်။

“ဒီငါး ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

“ခြံနောက်မှာ ချောင်းရှိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ထမင်းစားပြီးရင် ကျွန်မကို
လိုက်ပို့နော်”

စောစောက သူနှင့် ရန်မဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမ ပူဆာ၏။
သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“လိုက်ပို့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြန်နောက်ကျနိုင်တယ်”

“အို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ကြည့်မှာပဲ၊ ရှင်နဲ့သွားတာဆိုရင်
ကြီးမေက စိတ်ချမှာပါ”

“ဟောဗျာ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲအမိ”

သူပခုံးတွန့်ကာ မေးတော့ သူမစိတ်ဆဲရှိတာ ပြောလိုက်

၏။

“ဒါကတော့ ရှင်က ကြီးမေရဲ့ လူယုံတော်ကိုး”

“ကြီးမေက ဒီအတိုင်းပြောလို့လား”

“အို ဒါပေမယ့် ကြီးမေက ရှင့်ကို သိပ်အားကိုးတာ
ကျွန်မသိနေတာပဲ ဦးမိုးနတ်”

ခြံကိစ္စတွေအားလုံး သူ့လက်ထဲကို ကြီးမေ ယုံကြည်စွာ
လွှဲထားသည်မဟုတ်လား။

“ရွှေပန်းချီကကော ကျုပ်ကိုယုံသလား”

“ရှင်”

မစဉ်းစားဘဲ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဒီကိုတောင်
ရောက်လာခဲ့သော သူမပါလား။ ပိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ယောက်ျား
တွေအပေါ် စိတ်မှာချင်ခဲ့သော သူမ ယခုတော့ တွေ့စအချိန်မှစကာ
မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူမအပေါ် ဆက်ဆံတတ်သော
ဦးမိုးနတ်၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ဘာကြောင့် ကြိတ်ကာလိုချင်နေခဲ့ရ
ပါလိမ့်။

“မင်းအမြင်မှာ ကျုပ်က လူဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ တူမနေ
ဘူးလား ရွှေပန်းချီ”

“အို ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မအမြင်မှာတော့ ရှင်ဟာ ဆန်းကြယ်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ ဦးမိုးနတ်”

“ကျုပ်က ဆန်းကြယ်တယ်ဟုတ်လား၊ အမိ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်က ကျွန်မကို တွေ့စကတည်းက ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်နဲ့ မျက်နှာသာ နည်းနည်းမှမပေးခဲ့ဘူးလေ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ မတူတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

သူမပြောသမျှ သူက စိုက်နားထောင်ပြီး...

“အင်းလေ မင်းက သိပ်လှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်နေရာမှာ တခြားကောင်တွေဆိုရင် မင်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ကြိုနေမှာပေါ့ ရွှေပန်းချီ”

ထို့နောက် သူ နေရာမှထသွားလေ၏။ သူမ ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။ တခြားယောက်ျားတွေ ဒီလိုလုပ်လာရင်လည်း သူမက ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပါ။

“လိမ္မော်ခြံကိုသွားတယ် ဟုတ်လား ပန်းချီ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးမေ၊ ပန်းချီဖြင့် ဦးမိုးနတ်ခေါ်လို့သာ ရောက်သွားတယ် ကြီးမေမှာ ဒီလိုလိမ္မော်ခြံရှိတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး”

ညနေမိုးချုပ်တော့မှ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကြီးမေ ဘုရားဝတ်တက်နေသည်။

သူမလည်း တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတာကြောင့် ရေချိုးပစ်၏။ ရေချိုးပြီးမှ နွေးထွေးသော အဝတ်အစားကို ဝတ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

“နောက်ကျလှချည်လား ပန်းချီ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးမေ၊ လိမ္မော်ခြံသွားနေလို့”

သည်တော့ ကြီးမေက အံ့သြသလိုပြန်မေးခြင်း။ သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ဦးမိုးနတ်နှင့် သွားတဲ့အကြောင်း ထပ်ပြော

၏။

“လိမ္မော်ခြံရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သိမလဲ ပန်းချီ၊ အဲဒါ
လိမ္မော်ခြံတွေက မောင်မိုးနတ်ဟာပဲ”

“ဟင် ဦးမိုးနတ်ခြံ ဟုတ်လား”

ယခုအံ့သြရတာက သူမအလှည့်။ ကြီးမေ၏ခြံ ထင်မှတ်
၍ ဦးမိုးနတ်ခေါ်ရာ သူမလိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီရဲ့ ဘာမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ခြံတစ်ခု
ကို ကြီးမေ ရောင်းလိုက်ရတယ်လေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေကိုတော့ မောင်မိုး
နတ် ဝယ်သွားတာ”

“အို ပန်းချီက ကြီးမေပိုင်တဲ့ခြံ မှတ်နေတာ၊ သူက
သူပိုင်တာလို့ မပြောဘူးလေ”

ကြီးမေမရှိလျှင် တစ်ချိန်မှာ ခြံတွေအားလုံး သူမဆက်ခံ
ရမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဦးမိုးနတ် လုပ်ကိုင်နေသောခြံအား
လုံး သူမနှင့်သက်ဆိုင်တယ်ဟု ထင်မြင်မိတာ ရှက်စရာပါလား

“မောင်မိုးနတ်လိုလူကတော့ သူ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ
ပြောမယ်မထင်ဘူး၊ အခု ပန်းချီကို လိမ္မော်ခြံတွေဆီ ခေါ်သွားတာ
တောင် ကြီးမေ အံ့သြနေတာ၊ သူက ဘယ်မိန်းမမှ ဂရုစိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး ပန်းချီ”

ကြီးမေပြောမှ သူမသည် ဦးမိုးနတ်၏ အထူးဧည့်သည်
ဖြစ်နေပါလားဟု သတိပြုမိ၏။

“ကြီးမေကိုတော့ ဦးမိုးနတ်က အတော်လေးစားပုံပါ”

“အင်း သူက လူကြီးကိုတော့ ရိုသေတတ်ပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ကြီးမေကလည်း သူ့ကို တူသားတစ်ယောက်လို သဘော
ထားတယ် ပန်းချီ”

ကြီးမေ၏ တူသားဆိုသော စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ
နီနီနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

သူမက ကြီးမေ၏တူမတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဦးမိုး
နတ်အပေါ် ကြီးမေ ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်ထားပါလိမ့်။

“ကဲ ကဲ ပန်းချီလည်း ပင်ပန်းလာရောပေါ့၊ ညစာစားပြီး
အနားယူလိုက်တော့၊ ကြီးမေတော့ စားပြီးပြီကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ ဒါဆို ကြီးမေလည်း နားတော့နော်”

“အေး အေး”

ညစာကို သူမတစ်ယောက်စည်း စားလိုက်၏။ သို့သော်
သူမစိတ်တွေက ဦးမိုးနတ်ဆီမှာ။ အိပ်ရာထဲဝင်တဲ့အထိ ဦးမိုးနတ်
၏ နွေးထွေးသော ရင်ခွေကို သတိရနေမိသည်။

စမ်းချောင်းလေးဘက်ကို သူမ ပူဆာ၍ သူလိုက်ပို့စဉ်

“အို စမ်းချောင်းလေးက ကြည်လင်နေတာပဲ၊ တောယုန်တွေကလည်း ရောင်စုံပွင့်နေလိုက်ကြတာ”

စိမ်းစိုသော တောအုပ်၊ ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းလေးနှင့် ရောင်စုံတောပန်းများက သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါ။

သူမက စမ်းချောင်းလေးဆီ ပြေးဆင်းခဲ့၏။ ဖြူနုသော ခြေထောက်လေးတွေ ရေစိုကုန်သည်။ စမ်းချောင်းလေးအလယ်ရှိ ကျောက်တုံးလေးတွေနား သူမအရောက်သွားမီစဉ်

“ပန်းချီ သတိထား၊ အဲဒီကျောက်တုံးတွေက ချော်လဲတတ်တယ်”

သို့သော် သူသတိပေးသံ မဆုံးလိုက်ပါ။

“အမေ”

“ဟာ ပန်းချီ”

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးပေါ်မှ သူမရေထဲသို့ ချော်ကျသွားတော့၏။

ထိုစဉ် သူမကိုယ်လေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူလိုက်တာကြောင့် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ နွေးခနဲ ရောက်သွားသည်။

သူမကြည့်လိုက်တော့

“အို ဦးမိုးနတ်”

“သိပ်ကြောက်သွားလား ပန်းချီ”

ရေတွေနှင့် ရွှဲနစ်နေသော သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲက မလွှတ်သေးဘဲ သူမေး၏။

“စမ်းချောင်းလေးကိုမြင်တော့ ကျွန်မ ပျော်သွားတယ်”

“သိတယ်လေ၊ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေဟာ ပန်းလှလှမြင်ရင် လိုချင်တယ်၊ စမ်းချောင်းတွေရင် ဆော့ချင်တယ်ဆိုတာ”

“အို ကျွန်မဆော့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

အမှတ်တမဲ့ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်၏။ သူ လွန်ခဲ့ပြီကား

“မင်း ကျုပ်ကို အဲဒီလိုမျက်စောင်းထိုးတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် မြောက်လဲ သိလား”

“အို ဘယ်သိမလဲ၊ ကဲ ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ”

ခိုင်မြဲသော သူလက်တွေကြားမှ သူမ ရုန်းထွက်သည်။

“နေပါဦး ကျုပ်က မင်းအေးနေမှာစိုးလို့”

“အို ဟင့်အင်း”

တစ်ခဏအတွင်း တောက်ပလာသော သူ့မျက်လုံးတွေကို သူမ ရှောင်ရှားလျက် သူရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက်လိုက်၏။

သူ သက်ပြင်းချကာ လွှတ်ပေးသည်။

“ကျွန်မအဝတ်တွေ စိုကုန်ပြီ”

သည်ပုံစံနှင့် သူမအိမ်ပြန်သွားလို့ မဖြစ်ပေ။ ကြီးမေမြင့်

လျှင် စိုးရိမ်မည်။

“မင်းအဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်”

“ရှင်”

“ဪ ဟိုအိမ်လေးထဲမှာ ကျုပ်အဝတ်အစားတချို့ရှိတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့လဲပြီး မင်းအဝတ်တွေကို ခြောက်အောင်လုပ်ရမယ်လေ”

သူမကားကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်သွားသမျှ ယခုမှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“ကဲ ကျုပ် ဒီမှာနေခဲ့မယ်၊ မင်းအိမ်လေးမှာ အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်၊ ခဏနေမှ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်အခြေအနေမှာ သူမအိမ်ကို သူမလိုက်လာရုံသာ။ အိမ်လေးထဲရောက်တော့ တကယ်ပဲ သူမအဝတ်အစားတွေ ရှိနေ၏။

သူမ ကမန်းကတန်းလေး လဲလိုက်သည်။ သူမ ထွားကြိုင်းသော လူတစ်ယောက်မို့ သူမကိုယ်လေးတွင် အလွန်ပွ

ဆောင်းနေသည်။

ခဏနေတော့ သူလိုက်လာသည်။ အဝတ်အစားလဲတုန်း

အ သူရောက်မလာတာ တော်သေး၏။

သူမ မီးဖိုပြီး သူမအဝတ်အစားတွေ ကင်ပေးသည်။

“မင်းမိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

အိမ်ပြန်လျှင် ညစာစားရမည်မို့ သူမကို ဒုက္ခမပေးချင်။ အဝတ်အစားတွေ ခြောက်အောင် အချိန်အတော်စောင့်လိုက်ရ၏။

“အဟွန်း ကျုပ်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားကို ခြောက်အောင်လုပ်ပေးတာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“တကယ်ပဲ ရှင့်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား ဦးမိုးနတ်”

ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားသော သူပုံစံက မိန်းမတွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်လား။

သူမ သူမကို မကြည့်ဘဲ

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုထင်နေလဲ”

“အဟင်း ကျွန်မကတော့ သက်သတ်လွှတ်စားတဲ့ကျွန်းမရှိဘူးထင်တာပဲ”

သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အသားစားကျားတွေထဲက ကျားတစ်ကောင်ဆိုတော့”

“အို”

ရုတ်တရက် သူမတစ်ကိုယ်လုံး သူရင့်ခွင်ထဲ ရောက်သွား၏။

ထို့နောက် မွန်းကြပ်နွေးထွေးသော အနမ်းများ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ဖို့ မသာလောက်အောင်ပဲ သန်မာခိုင်မြဲသော သူနှုတ်ခမ်းများကြားဝယ် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

အို ယခုပြန်တွေးလျှင်တောင် သူမနှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို နွေးထွေးလာသလိုပါပဲလား

သိတွင်းကျွတ်လေပြီ။ ခြံထဲရှိအလုပ်သမားတွေအားလုံး အုပ်လုပ်ရှားရှားဖြင့် တစ်ခြံလုံး မီးပန်းများဆင်နေ၏။

“လပြည့်နေ့၊ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ စုစုပေါင်း နှစ်ရက်ကို အလုပ်သမားတွေ နားမယ်”

ပိတ်ရက်ရတာကြောင့် အလုပ်သမားတွေ ဝမ်းသာကုန်သည်။ ခြံထဲမှာပဲ စုပေါင်းမီးထွန်းပွဲတော် ကျင်းပဖို့ပြင်ဆင်ခြင်းပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးမိုးနတ်ကပဲ ခေါင်းဆောင်၊ ကြီးမေက အလုပ်သမားတွေကို ကျွေးဖို့တာဝန်ယူသည်။

“ဟင်းလေးငါးမျိုးလောက် စီစဉ်ရမယ် ပန်းချီ၊ တစ်နှစ်အလုပ်သမားတွေအတွက် ဒီလိုရက်မျိုးပဲ မျှော်လင့်နေကြတယ်”

ကြီးမေနှင့်အတူ သူမလည်း အလုပ်သမားတွေစားဖို့ ဆုတ်ပြုတ်ရာမှာ ကူညီ၏။

“ကြီးမေအားနားနေလုပ်ပါ၊ ဒီဟင်းတွေအားလုံး ပန်းချီ

ဦးဆောင်ပြီး အလုပ်သမားတွေနဲ့ ချက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေးကွယ်”

အသက်ကြီးပြီမို့ ကြီးမေက မောပန်းလွယ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမပဲ ချက်ပြုတ်ရေးမှာ ဦးဆောင်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောနေပြီလား ပန်းချီ”

“ဟင် ဦးမိုးနတ်”

သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမမျက်နှာလေး အလိုလိုနွေးသွား၏။ အလိုလို သူမနှုတ်ခမ်းလေးအား ယောင်ရမ်းစမ်းမိသည်။

“ဟိုရက်တွေက မင်းဘာလို့ အလုပ်မဆင်းတာလဲ ပန်းချီ”

“ရှင် ကျွန်မ”

စမ်းချောင်းလေးထဲက ပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်းရက်များမှာ သူမခြံထဲသို့ တမင်မသွားဘဲ နေလိုက်၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေသည်။

ယခု သူကမေးနေပြီ။ သူမမျက်နှာလေးလွဲကာ -

“ကြီးမေ နည်းနည်းနေမကောင်းတာနဲ့”

“အဟွန်း ကျုပ်ခုပဲ - ကြီးမေနဲ့တွေ့လာတယ်၊ မင်းကိုယ်လက်တွေ့ ကိုက်ခဲနေလို့ အလုပ်မဆင်းတာဆို”

“ဟင်”

ကြီးမေက သူမကြိုမပြောထား၍ အမှန်အတိုင်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပြီ။ ညာမိသလိုဖြစ်၍ သူမ မျက်နှာလေးနီသွား၏။

“မင်း ကျုပ်ကို ရှောင်နေတာမဟုတ်လား”

“အို ၊ ကျွန်မက ဘာ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ ဦးမိုးနတ်”

တစ်နေ့က ကိစ္စကြောင့်ဟု သူ့ကို မထင်စေချင်ပေ။ သူက သူမကို စိုက်ကြည့်ကာ -

“ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ”

“ဟင်အင်း ကျွန်မ ဟင်းသွားချက်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး သူမလှစ်ခနဲထွက်လာ၏။ သူ့ကို ဘယ်လိုကြည့်ရဲလဲ။

ဟင်း ထိုကိစ္စကို သူမမေ့သလို သူလည်း မေ့နိုင်ပုံမရပေ။

ရတ်တရက် သူမခြေလှမ်းတွေက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ -

“ဒီမှာ ဦးမိုးနတ် ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူးလို့ မှတ်ထားပါ”

သည်နောက် သူမလှည့်မကြည့်စတမ်း ကျောခိုင်းလိုက်

၏။

ဦးမိုးနတ်ကို ထိုသို့ပြောခဲ့ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ဘယ်
တော့မှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ည တစ်ခြံလုံး မီးတွေထိန်လင်းကာ
ခြံအလုပ်သမားမိသားစုအားလုံး ပျော်ရွှင်စွာတက်ရောက်လာလျက်
စားပွဲသို့တက်ကြသည်။

“ဟောဒါက ချာတိတ်တို့အတွက် အရပ်လေးတွေ”

“ဟေး .. ဒါမှ ဦးဦးကွ”

တစ်နေရာမှ သူက ကလေးတွေကို ကစားစရာများ ထုတ်
ပေးနေ၏။ လူကြီးတွေအတွက် အဝတ်အစား လက်ဆောင်တွေ
ထို့နောက် သူမတို့ချက်ထားသော ဟင်းတွေဖြင့် စားပွဲပွဲကြသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဟင်းတွေပါလား”

“ဒီနှစ် ကြီးမေလက်ရာက ပိုကောင်းလာတယ်”

အလုပ်သမားတွေ၏ ဟင်းတွေအပေါ် ချီးကျူးသံကြောင့်
ကြီးမေပြုံးသည်။

“ဒီဟင်းတွေအားလုံး ဟောဒီက ပန်းချီချက်တာကွယ်”

“ဟာ သူက ဟင်းတွေလည်း ချက်တတ်တယ်”

“အေးလေ ခြံအလုပ်တွေလည်း ရတာပဲ”

“မမလေး လက်ရာသိပ်ကောင်းတယ်ဗျ”

သည်တော့ သူမပင်ပန်းရသမျှ အမောပြရသလိုပါပဲ။
“အသောက်ပြီးတာနှင့် ဦးမိုးနတ်ဦးဆောင်၍ ကြီးမေကိုကန်တော့ကြ
၏။ ကြီးမေက အလုပ်သမားများကို ငွေငါးထောင်စီ မုန့်ဖိုးပေး
သည်။

“ဒါကတော့ မောင်မိုးနတ်အတွက် ကြီးမေရဲ့ သီးသန့်
စာကဆောင်ပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကြီးမေ”

ဦးမိုးနတ်အတွက် အင်္ကျီလုံချည်အပြင် တခြားလက်
ဆောင်များပါ၏။

“သာဓု သာဓု သာဓု ငါ့တူမလေး ခင်ပွန်းကောင်းနဲ့
တွေ့ပါစေကွယ်”

“အို”

ဦးမိုးနတ်ရှေ့မှာမို့ သူမ ရှက်သွား၏။ ဦးမိုးနတ်က သူမကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကလေးတွေက ပျော်ရွှင်စွာပျောက်ဖောက်ကြ
သလို ဦးမိုးနတ်နှင့် အလုပ်သမားတွေက မီးရှူးမီးပန်းများ လွှတ်ကြ
၏။

လှပသော မီးပန်းများကိုကြည့်၍ အားလုံးပျော်နေကြ

သည်။

လကတဖြည်းဖြည်း ပိုသာလာ၏။ လေညှင်းက ခပ်
နွဲ့နွဲ့တိုက်နေသည်။ သူမက လူအုပ်ကြားမှ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

သည်လိုအချိန် သူမတစ်ယောက်တည်း မြင်းဖြူကြီးကို
စီးရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အတွေးနောက် သူမမြေလှမ်းတွေက မြင်းခြံဆီသို့ ဦးစိုး
နှုတ်ကလည်း အလုပ်သမားတွေထံ ရောက်နေတာကြောင့် သူမ
ထွက်လာတာကို သတိပြုမိပုံ မရ။

သူမက အတင့်ရဲစွာ မြင်းခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
“ဟီး”

“အို ... ရှ။”

ရုတ်တရက် သူမကိုမြင်တော့ မြင်းတွေက ထဟီ၏။
သူမက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးလေးတင်၍ မြင်းတွေကို လူလို
တားမိပြီးမှ ဘာသာပြုံးမိသည်။

အံ့သြစရာကောင်းတာက နောက်ထပ်ဘာသံမှ မြင်းတွေ
ထွက်မလာခြင်းပါ။

သူမက မြင်းဖြူကြီးကို ခြံထဲမှထုတ်ကာ မြင်းကျော်ပေါ်
ကုန်းနှီးတင်လိုက်သည်။

ကဲ သူမအတွက် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး
နောက်ထပ် ထပ်မံရှိနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မြင်းဖြူကြီးပေါ် လွှားခနဲတက်၍ လရောင်
အောက်မှထွက်ခဲ့၏။

ဖြူဖွေးသော လရောင်၊ အေးမြသော လေညှင်း၊ လှပစွာ
ခွင့်နေသော ပန်းများ။ အို ဒီညလောက် သာယာတာရှိမည်မထင်။

သူမက ကြည်နူးစိတ်တို့ဖြင့် မြင်းကို အစွမ်းကုန်စက်တင်
မိမိတော့၏။

အဟင်း ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာဟု သဘောကျမဆုံး
ခင် -

“အို”

သူမတားလို့ မရအောင် မြင်းကြီးက တအားပြေးနေလေ
ပြီ။ သည်တော့မှ သူမမျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အို ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ရပ် ရပ်”

ဘယ်လိုပဲ သူမနှုတ်ဖျားမှ အော်စေမြင်းကြီးက ဂရုမစိုက်
တော့ပေ။

မှားပြီ။

သူမတစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှ သိမည်

မဟုတ်။-

“မြင်းစီးတယ်ဆိုတာ ကစားစရာများမှတ်နေလား အဖို့၊
ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်ထင်သလဲ”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ပြောခဲ့သော ဦးမိုးနတ်စကားတွေ
ပြန်ကြားယောင်လျက် နောင်တရမိပြီ။

“ကယ်ကြပါ”

အပြေးမြန်သောမြင်းကြီးကြောင့် ဘယ်နေရာဝန်းကျင်သို့
ပင် သူမရောက်နေမှန်း မသိတော့။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် သူမအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမိပေ
မယ့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူမျှ မရှိ။

ဦးမိုးနတ်

ပထမဆုံး သူမသတိရမိတာက ဦးမိုးနတ်ကိုပါပဲ။ သူသာ
သိလျှင် သူမကိုဘယ်လောက်အပြစ်တင်လိုက်မလဲ။

ထိုစဉ်

“ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

အရှိန်ဖြင့် မြင်းတစ်ကောင်ပြေးလာ၏။ သူမလှည့်ကြည့်
တော့ မြင်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်။

“ပန်းချီ မကြောက်နဲ့”

စိုးမိုး - စာပေ

နီးကပ်လာတာနှင့် ထိုလူက သူမကို လှမ်းအော်သည်။
ထို့နောက် ထိုလူမြင်းက သူမမြင်းကိုယှဉ်လာပြီး အစွမ်းကုန်ပြေးနေ
သော မြင်းကြီးအား ထိန်းချုပ်လိုက်လေ၏။

“မင်း သိပ်ကြောက်သွားလား ပန်းချီ”

“ဟင် ဦး ဦးမိုးနတ်”

မမျှော်လင့်သူတစ်ဦးကို တွေ့ရခိုက် သူမရင်ထဲ အားတက်
ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပျော့ခွေသွား၏။

စိုးမိုး - စာပေ

နတ်ပန်း

ဘာ ကျုပ်ရင်ထဲ မင်းအတွက်ဘယ်လောက် ပူသွားရသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ကျွန်မမြင်းစီးထွက်တာ ရှင်သိတယ် ဆို ဦးမိုးနတ်”

သူမအံ့သြသလိုမေးတော့ သူခေါင်းညိတ်၏။

“မင်းပျောက်သွားလို့ ကျုပ်လိုက်ရှာတာ စိတ်ထဲက သံသယရှိတာနဲ့ မြင်းခြံသွားကြည့်တော့ မင်းက ထွက်သွားပြီလေ”

“ကျွန်မ ကျွန်မလည်း ဒီလိုလသာတဲ့အချိန်မှာ မြင်းစီးချင်တာနဲ့”

“ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုမပြောတာလဲဟင်၊ မြင်းစီးလို့ မင်း ဘစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်ပဲရင်ကျိုးရမှာ”

“ရှင်”

စောစောက မြင်းစီး၍ကြောက်လန့်ထားသော သူမကိုယ် လေးကို သူတင်းခနဲပွေ၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်တည်း ကြားနိုင်သော တီးတိုး လေးသံဖြင့် ရင်ချင်းအပ်ကာ

“ကျုပ်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တာ ဒါပထမဆုံးပဲ၊ ဒီမှာတင် ကျုပ်သိလိုက်တယ်၊ မင်းကို

“ကျွန်မ ကျွန်မကို ရှင်အပြစ်တင်မှာလားဟင် ဦးမိုးနတ်”

သူ မသိအောင် မြင်းဖြူကြီးစီးလာမိသော အပြစ်ရှိနေတာကြောင့် မဝံ့မရဲ မျက်နှာလေးနှင့်မေးမိ၏။

ကြောက်စိတ်နှင့် ဖြူလျော့နေသော သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သူခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဝံ့ကို ကျုပ်ကဘာကြောင့် အပြစ်တင်ရမှာလဲ ပန်းချီမင်းဘာမှမဖြစ်တိပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်နေတာ”

“ရှင်”

သူ့ကိုနားမလည်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကြည့်မိ၏။ သူက သူမမျက်နှာလေးကို တောက်ပသောမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ကာ -

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်သွားတာ သိရ

ကျုပ်ချစ်နေမိပြီဆိုတာ”

“အို”

ပိုင်နှင့်လွဲခဲ့သော သူမအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ဆိုတာကို ကြုံခဲ့ဖူးပေမယ့်။

ယခုလို ဦးမိုးနတ်၏ ရင်ခွင်မှာ အချစ်အကြောင်း နားထောင်ရတော့ ရင်တွေတအားခုန်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ပိုင်နှင့်တုန်းကတောင်မှ မကြုံ ခဲ့ဖူးပါ။

“ကျုပ် မင်းကိုချစ်တယ် ပန်းချီ”

“အို ရင်”

လရောင်၏ဖြားယောင်မှုအောက်မှာ မရုန်းကန်နိုင်သူတစ် ယောက်လို သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမောယူကာ သူတစ်ချို့ကမကံ မက်နမ်းလေ၏။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူမကိုယ်တိုင်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှ ရုန်းမထွက်နိုင်ခြင်းပင်။

“ပန်းချီ”

“ဦးမိုးနတ်”

လရောင်အောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်မိသည်။ ယခုမှ သူ့ကို သတိထားကြည့်မိ၏။ အမြဲတမ်းတင်း မာနေသော သူ့မျက်ဝန်းတို့က ယခုတော့အချစ်ကြောင့် နူးညံ့နေ သလိုပါပဲလား။

“မင်း ဒီကိုရောက်လာတာ ကံကြမ္မာက ကျုပ်အတွက် လက်ဆောင်ပေးတာထင်တယ်”

“ဟင်း ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား၊ တွေ့စကတော့ သူ့မျက် နှာကြီး တင်းမာနေပြီးတော့”

သူနှင့်တွေ့စက မကျေနပ်ချက်များကို မှတ်ထားသော သူမက ဒီအချိန်မှာ စကားနာထိုးမိ၏။

လှပသော သူမမျက်စောင်းက သူ့ကို ရင်များစွာခုန်စေ တာ မသိပေ။

သူတစ်ချက်ပြုံးကာ -

“ပန်းချီက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာတာ နှင်လည်း မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

သည်တော့ သူ့ခေါင်းမိလင်းကာ ရယ်၏။

“အဟွန်း အဲတာမင်းအထင်မှားတာ၊ သိပ်လှတဲ့ မင်းကို ဪကလွန်းလို့ မျက်နှာကြီးတင်းပြီး စိတ်မဝင်စားချင်ယောင်အောင်

နေခဲ့မိတာ”

“အို မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူမ မယုံသလိုပြောတော့ သူမမျက်နှာကြီးတည်လျှင်စိုက်ကြည့်လာ၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူမမျက်လုံးအကြည့်ဒဏ်တွေထဲ သူမ မခံနိုင်ပါ။

“ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား”

သူမကို ပြန်ကြည့်ကာ သူမမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေရတာ”

“တကယ်”

“မယုံတဲ့ မိန်းကလေး”

“အို”

ခြံသမားကြီးသူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း သက်သေထူလေပြီ။ မယုံဟန်ပြောတဲ့ သူမနှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ အပြစ်ပေး၏။

“အို လွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ မင်းမှ ကျုပ်ကိုမယုံပဲ”

သူရင်ခွင်ထဲမှာ သူမအသက်ရှူကြပ်လာသည်။ သူမနှုတ်

ခမ်းများမှတစ်ဆင့် လည်တိုင် ထို့နောက် ရင်ညွန့်တစ်ဝိုက် သူ့ကိုယ်ကြီးကို သူမတွန်းထုတ်လိုက်၏။

“လွတ် .. လွတ်တော့၊ ရှင့်ကို ယုံပါပြီ”

“အဟွန်း တကယ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျုပ်ကိုချစ်လား”

“ဟင် ဒါက”

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် သူ့အနမ်းကြမ်းတွေကို ကြောက်သော သူမက

“ဘာလဲ မင်းလေးက ကျုပ်လိုလူကို မချစ်နိုင်ဘူးလား”

“ရှင်နော် ဒီလောက်တောင် လူကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

“အို မသိဘူး”

လရောင်အောက်မှာ သူမမျက်နှာလေးနီသွားမှာ သေချာ၏။ သူမတော့ သဘောကျစွာ ပြုံးလျက်-

“မချစ်ဘူးလား”

သူမ၏ သေးကျဉ်းသောခါးလေးကို ဖက်၍ သူ မေး၏။ လူကြမ်းကြီး၏ အချစ်ကို သူမ မတွန်းလှန်နိုင်ပါ။

“ဟင် ခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလား၊ ရှင့် ရင်ခွင်ထဲ လူတစ်ယောက်လုံး ရောက်နေတာ”

“ကျုပ်က တောသားဗျ၊ ပါးစပ်ကပြောမှ သိမယ်”

“မပြောရင်ကော”

“နောက်ထပ် အပြစ်ပေးမယ်”

သူ့မျက်နှာကြီးနီးလာတာကြောင့် သူမလန့်သွားလျက်-

“အို ချစ်တယ် ချစ်တယ်”

“ဟောဗျာ ဘယ်သူ့ကို ချစ်တာလဲ အမိလေး”

“ရှင်နော်”

သိလျက်နှင့် သူမနှုတ်မှပွင့်ပြောတာ လိုချင်နေသော သူ့အား ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်းထုရိုက်မိတော့၏။

“ကဲ ကဲ ဟောဒီလူကြီးကို ချစ်တာသိပြီလား”

“အဟွန်း ဟွန်း အသက်ရယ်”

“အိုကွယ်”

ကြည့်နူးခြင်း၊ သာယာခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် လှပသောအချစ်ပန်းများ စေ့ဆာစွာ ဖူးပွင့်လေပြီ။

“တကယ်တော့ အသက်လိုချောမောလှပ နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်က ဟောဒီက လူကြမ်းသမားကြီးနဲ့မှ ထိုက်တန်ရဲ့လားကွယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို ရှိနေသော သူမစိတ်လေးအား ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့နမ်းရှိုက်ရင်း သူဆိုလာသည်။ လူကြမ်းကြီးတဲ့။

သူမကလည်း အဲဒီလူကြမ်းကြီးကိုပဲ တွေ့စမှာ စကားကြိုတို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာများလား။

“ထိုက်တန်ပါတယ် မောင်၊ မောင့်ရဲ့အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ ဟောဒီမောင့်ရင်ခွင်ထဲ ကျွန်မရောက်လာတာပေါ့”

“အသက်ရယ် တကယ်လားဗျာ”

မြို့ကြီးလိုနေရာမှလာကာ မြူစင်ဝင်းမွတ်နုနယ်လှပသော သူမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ကိုရတာ သူကကောင်းတာမဟုတ်လား။

အထူးသဖြင့် ဟောဒီလရောင်အောက်မှာ သူမကပိုလှပနေပါ၏။

“တကယ်ပါ မောင်၊ မောင့်ကို ကျွန်မရင်ထဲက လေးလေးနက်နက် ချစ်မိတာပါ”

“အိုဗျာ”

မျက်နှာလေးမောကာ ပြောလာသော သူမလေးအား မဆုံး
နိုင်သော အနမ်းပန်းတို့ ကျပြန့်မိလေပြီ။

ရင်ခွင်ထဲရှိ နူးညံ့အိထွေးပါသော သူမကိုယ်လေးအား
ရာသက်ပန် မလွှတ်ချင်တော့လောက်အောင်ပါ။

“ချစ်တယ် အသက်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“အို”

လရောင်၏ ဖြားယောင်းမှုအောက်မှာ ပြင်းပျသော သူ
အနမ်းတို့က သူမထံသို့ ယစ်မူးစွာ အဆုံးမရှိ ကျရောက်လျက်။

“မောင်”

“အသက်”

“ကြီးမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်ကွယ်”

သည်တော့မှ သူက အစွမ်းကုန်လွှတ်မတတ်ဖြစ်သွား
သော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူမကိုယ်
လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှညင်သာစွာ ဖယ်ရှားလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ မောင်နှင့်ချစ်မိသည့် သူမ
အဖြစ်က အိပ်မက်တစ်ခုပမာ။ ပိုင်၏ ထားရစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော
သူမက နောက်တစ်ကြိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်မိ
လိမ့်မည်ဟု အနည်းငယ်မျှ မထင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် အချစ်ဆိုတဲ့အရာကလည်း အံ့သြစရာ ကောင်း
၏။ ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက် အဖြစ်သာမက ရုပ်ရည်ချော
မောသည့် ‘ပိုင်’ကို ချစ်ခဲ့တုန်းကတောင် ဒီလောက် လေးနက်မှု
မရှိခဲ့။

မောင့်လို သူမထက် အသက်အရွယ်လည်းကြီးကာ ခြံ
သမားကြီးတစ်ယောက်အား ချစ်မိခဲ့သည့်အတွက် အမြဲတမ်း ကျေနပ်
ကြည်နူးနေမိတဲ့အဖြစ်။

အသက်တဲ့။

မောင်က သူမကို ခေါ်သည့်နာမ်စားလေးတစ်ခု။

“မောင်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အသက်လို့ ခေါ်တာလဲဟင်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကျေနပ်ပြီးဖြင့် သူမမေးမိသည်။ သူ လွန်လွန်ပြီးကာ...

“အဟွန်း ရှင်းနေတာပဲဗျာ၊ အသက်လို့ခေါ်တာ မင်းလေးကို မောင်က အသက်လောက်ချစ်လို့ပေါ့”

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေကို ညင်သာစွာ နှမ်းရင်းပြောသည်။ သူမ ကြည့်နူးစွာပြီးလိုက်၏။ မောင့်လည်တိုင်ကို ဖြူနှုတ်သော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဖက်တွယ်ကာ...

“ကျွန်မလည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပါပဲကွယ်”

“အဟွန်း တကယ်လားဗျာ”

“ကြည့်စမ်း မောင်က လူကို မယုံဘူးလား”

ရင်ထဲကအချစ်ကို မယုံတာမျိုးကြောင့် သူမ မျက်နှာလေးတည်သွား၏။ မောင်က သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြည့်တင်းလှပသော သူမနှုတ်ခမ်းလေးများကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖွဖွတို့ထိရင်း...

“မယုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလေးက သိပ်လှတော့ မောင့်အရင် ချစ်တဲ့သူတွေရှိမှာပဲ”

“မောင်က အဲဒီလိုထင်လား”

သည်လိုကြတော့လည်း မောင်၏ အကဲခတ်ကောင်းမှုကို သူမ ကြိတ်၍ချီးကျူးရမလို။

“ဒါပေါ့ဗျာ မင်းလိုလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလိုတောတောင်တွေထဲရောက်လာတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလေ”

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မောင့်ကို ညာလှိမရကြောင်း သူမ နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ပြီးကာ ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“အဟင်း မောင်က ဗေဒင်ဆရာလုပ်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်မောင် ဒီကို ကျွန်မချစ်သူနဲ့လမ်းခွဲပြီး ရောက်လာတာ”

“ဟင်”

တကယ်တမ်း သူမဝန်ခံလိုက်တော့ သူမမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမက ပေါ့ပါးစွာဆက်ပြောသည်။

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်မောင်၊ အစကတော့ သူကလွဲပြီး ကျွန်မဘဝမှာ ထပ်ပြီးချစ်စရာ မရှိတော့သလိုပဲ၊ အဟင်း ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ မောင့်ကို တွေ့ချိန်ကစပြီး ကျွန်မ သူ့ကို မေ့ခဲ့တယ်လေ”

ငြိမ်သက်သွားသော သူ့ကို သူမ မေးဖျားလေး အသာ နမ်းနှိုက်ရင်း ပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်ဖျတ်ခနဲ လက်သွား သည်။ သူမကို နူးညံ့စွာ ငုံကြည့်ပြီးပြီး၏။

“တကယ်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို မေ့နိုင်လို့လား အသက်”

“အို ဘာမေ့နိုင်စရာရှိလဲ မောင်၊ ကိုယ့်အပေါ် မကြင် နာလို့ ထားသွားတဲ့လူမျိုး ကျွန်မက ဘာကြောင့် လွမ်းနေရမှာလဲ”

ပြောရင်း သူမအပေါ် သစ္စာဖောက်သွားသော ‘ပိုင်’အား ပို၍ စိတ်နာကြည့်လာ၏။

“ကိုယ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ မင်းလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးက ထားသွားတယ်ဆိုတာ”

“သစ္စာအဖောက်ခံရတာ မောင်ရဲ့၊ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်လေ”

“ဪ”

ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် ရီဝေမှိုင်းမှိုန် သွားသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သည်တော့မှ သူ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ခေါင်း ခါယမ်း၏။

“တကယ်တော့ မင်းနဲ့မောင်က ဘဝတူတွေပဲအသက်”

“ဟင် မောင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဟွန်း မောင်ကလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာ ဆောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာပဲလေ”

“အို”

ဒါကြောင့် မောင့်ကိုတွေ့စကတည်းက သူ့အပေါ် ချက်နာကြီး မှန်တော့တော့နှင့် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ အဖြေအား ယခုမှရတော့ ၏။

“မောင် ဘယ်လောက်ထိ မိန်းမတွေအပေါ် စိတ်နာသွား ထည်းဆိုရင်၊ နောက်တစ်ကြိမ် မချစ်နိုင်လောက်တဲ့အထိပဲ၊ ဒါပေ မယ့် မင်းကိုတွေ့တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အေးခဲနေတဲ့ မောင်ရဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ လှုပ်ရှားနွေးထွေးလာရတယ် ပန်းချီ”

မောင်က သူမနှင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံကာပြောတော့ ရင် သိမ်သိမ်ခန့်သွားရ၏။ ဘဝတူချင်းမို့ မောင့်အပေါ် ပို၍တွယ်တာ ခြိတ်နိုးရပါသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် မောင့်ကို သစ္စာဖောက်မယ့် မိန်းမမျိုး

မရှိတော့ပါဘူးကွယ်"

သည်တော့ သူပြုံး၏။ ဖြူနုသော သူမပါးပြင်မို့မို့လေးအား အနမ်းပန်းတွေ ခြေချရင်း...

"သိပ်ကို ချုံ့မိန်တုံ့ စကားလေးတွေပါပဲ အသက်ရယ်"

"အို"

သူလက်တွေက သန်မာသလို သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက မြဲမြံလှပါသည်။ အချိန်လေးတွေ ကြာမြင့်လာတာနှင့်အမျှ သူမအသက်ရှူမဝချင်လောက်အောင်ပါ။

"အို မောင်၊ ဟင့်အင်းကွယ်"

သူမငြင်းဆန်သည်။ သို့တိုင် သူမငြင်းဆန်ပုံက အားမပါ။ သူမမျက်နှာလွဲလိုက်၏။ သည်တော့ သူမမျက်နှာက သူ့ပခုံးပေါ်ရောက်နေ၏။ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော သူ၏ ဂျင်းရပ်အင်္ကျီပေါ် ပါးပြင်အပ်မိသည်။ သူ့ထဲက ကိုယ်သင်းနဲ့မှာ ယစ်မူးရီစေချင်စရာ။

"အသက်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မောင်တွေဖူးသမျှ မိန်းမတွေအားလုံးနဲ့မတူအောင် မင်းကို မက်မောမိတယ်"

သူမမေးစေလေးကို လက်တစ်ချောင်းဖြင့် ပင့်တင်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေ၏။ သူမရင်ထဲတွင် နှလုံးခုန်သံတွေ

မြန်နေ၏။ မောင်က သူမနားရွက်အနီးသို့ကပ်ကာ ဖွဖွလေးပြောနေခြင်း။

ဆိတ်ငြိမ်နေသော သူမကို သူက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နမ်း၏။ သူ့ရင်ဘတ်ကို သူမ အသာတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ပြန်သင့်ပြီ မောင်"

အမှန်တော့ သူမကိုယ်တိုင်က မောင့်ရင်ခွင်မှ မခွာချင်ပါ။ သို့သော် ...

"ပြန်သင့်ပြီ ဟုတ်လား၊ အသက်"

သူမမျက်နှာကို ရီစေစွာကြည့်ပြီးမေးသည်။ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

သူမခနဲပြုံးသည်။

"ကျုပ်သိပါတယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကို ဒီထက်ပိုမချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ"

"မောင်"

သည်လိုစကားနားထိုးခြင်း ခံရသည့်အတွက် သူမအချစ်ကို စော်ကားခံရသလို ဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူမမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်မိသည်။

"မောင်ကကော ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နိုင်လို့"

လဲဟင်၊ ကြီးမေကိုဖွင့်ပြောပြီး မောင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ရတဲ့ သတ္တိရှိလား။

“မင်း”

အဟင်း သူ့အလှည့်ကြတော့ မျက်နှာကြီးနီသွားလိုက်တာ၊ ထို့နောက် သူက ကျောခိုင်းပြီး...

“ပြန်ကြစို့”

ဟုပြောလာ၏။ ကြည့်စမ်း သူမကြားချင်တာ ဒီစကားမျိုး မဟုတ်ဟုဆိုတာ သူ နားမလည်ဘူးလား။

သို့သော် သူမ၏ ရုတ်တရက်မာနက ပြန်အရွံ့တိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြန်ကြတာပေါ့”

သူချာခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမကလည်း အလေးကြိတ်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူက ရုတ်တရက် သူမကိုယ်လေးကို တအားဆွဲဖက်ကာ...

“မင်း မင်း မောင့်ကို တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုပဲ ထားသွားမှာ မဟုတ်လား အသက်”

ခံစားမှုဖြင့် သူ့အသံက လေးနက်နေသည်။ တစ်ကြိမ် အသံထွက်သော စာသံငယ်လိုဖြစ်နေသည့် မောင့်ကို သူမ ကရုဏာသတ်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင့်ကျောပြင်ကြီးကို တင်းကြပ်စွာ ခြိတ်လျက်...

“ဟင့်အင်း မောင်ကသာ ကျွန်မကို ထားမသွားပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အသက်ရယ်၊ မင်းကို ချစ်သူနဲ့လို့ ဒီကောင် ရူးမတတ်ဖြစ်နေတာ၊ မင်း မသိဘူးလားဟင်”

ပြောရင်း သူက သူမမျက်နှာကို အင်းမရ ရှိုက်နမ်းသည်။ သူ့အနမ်းတွေက ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့၊ မောင့်အနမ်းတွေကို သူမက အစ်ရောစွာ ထုံမြိန်မိ၏။

“ကျွန်မကလည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာ စစ်မှန်တဲ့ရင်ခွင်ကို ချင်နေတာပါ၊ မောင်၊ သေချာတာကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ မောင့်ထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာပဲ”

“အသက်ရယ်”

စောစောက ဟန်ဆောင်တင်းမာမှုတွေအားလုံး အရည်ပျော်သွက်ဆုံးလျက် လှပသော အချစ်နယ်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရှာနေမိတော့၏။

“ဒီရက်ပိုင်း ငါ့တူမလေးမျက်နှာ အတော်ကို လန်းဆန်း
နေပါလားဟင်၊ မနက်ခင်းမှာတွင်တဲ့ ဖန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပါပဲလား”

မနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ကြီးမေက သူမ
မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လျက် အပြုံးဖြင့်ပြောလာ၏။

ကြီးမေဆီရောက်လာစ သူမ၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင်
မဲ့လျက် မျက်ဝန်းများက အဝိပွယ်မဲ့နေခဲ့၏။

ယခုတော့...

အချစ်ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာသည် ဖန်းနသွေးရောင်
တောက်ပလျက်။ မျက်ဝန်းများက တဖျတ်ဖျက်လက်နေသည်။
သူမ၏ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုတွေ အပြည့်အဝ ပြန်ရောက်လာသယောင်။

“အဟင်း ကျေးဇူးပါပဲ ကြီးမေရယ်၊ ဒီမှာက ဖန်းချီ
အတွက် အစစအရာရာ အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ကြည့်နေရသလိုပဲလေ”

အထူးသဖြင့် မောင်၏အချစ်တို့ကြောင့် သူမဘဝသည်

မျောက်တစ်ဖန် သစ်လွင်နုပျိုနေ၏။

မောင်နှင့်ချစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ကြီးမေအား ရုတ်
တရက်ပြောလို့ မဖြစ်ပေ။ ကြီးမေက မောင်နှင့်သူမကို သဘောမတူ
သောလျှင် အခက်မဟုတ်လား။

“မောင်မိုးနတ်နဲ့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးမေက သာမန်မေးတာပေမယ့် သူမမှာတော့ ဘာသာ
စိတ်မလုံဖြစ်လျက် မျက်နှာလေး အလိုလိုနီမြန်းသွားမှာ သေချာ၏။

မောင်နှင့် သူမ ချစ်နေကြတာကို ကြီးမေများသိသွား၍
မေးတာလားဟု စိုးရိမ်လိုက်သေးသည်။ မှန်တာပြောရလျှင် မောင်
အပေါ် သူမ နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မိခဲ့ရ၏။

မောင်အကြောင်း တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲလှုပ်ခတ်ဆဲ။
ဇွတ်သိပ်သော မောင်အနမ်းတွေက သူမတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားနေ
ခဲ့သည်။

“အင်း မောင်မိုးနတ်က တည်တည်နေတတ်ပေမယ့်
ထူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဖန်းချီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်လိုဆိုလျှင် မောင်နှင့် သူမကိစ္စကို ကြီးမေသဘောမတူ

နိုင်မည်လား။

“သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က ပျော်ရဲ့လား၊ ပန်းချီ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် ကြီးမေကိုကြည့်မိ၏။ ထိုနေ့ကပဲ မောင်နှမ
သူမ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ ကြီးမေသိနေသလား။

သို့သော် ကြီးမေမျက်နှာက အေးမြကြည်လင်စွာ။ သူမ
ပျော့ပျော့ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ပျော်ပါတယ် ကြီးမေ၊ ရန်ကုန်မှာတောင်
ဒီလောက်ပျော်စရာ မကောင်းပါဘူး”

“ပန်းချီပျော်ရင် ကြီးမေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ မောင်
မိုးနတ်ကတောင် ပန်းချီစရောက်လာတုန်းက ဒီမှာပျော်ပါ့မလားလို့
ကြီးမေကို မေးဖူးသေးတယ်ကွယ်”

ဪ သူမ ဒီမှာမပျော်မှာကို နောက်ကွယ်တစ်နေရာထဲ
မောင် စိုးရိမ်ခဲ့တယ်ပေါ့ဟုတွေး၍ ကြည်နူးသွားရ၏။

“ပျော်ပါတယ် ကြီးမေ၊ ဒီမှာက သဘာဝရဲ့ အလှတရား
တွေ အများကြီးပါ၊ တောနဲ့တောင်နဲ့ ပန်းတွေနဲ့ သိပ်ကိုသာယာ
လှပတာပါပဲ”

သေချာတာကတော့ မောင်၏အချစ်တွေကြောင့် ဒီမှာနေ

ခြင်းကို သူမ ပိုပျော်မက်မောလာပါသည်။

“အေးကွယ် ပန်းချီလို သဘာဝအလှတရားတွေကို မက်
မောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကြောင့် ကြီးမေ စိတ်အေးရပါပြီ”

“ရှင် ကြီးမေ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

သူမ၏လှပသော မျက်လုံးများက ကြီးမေကို နားမလည်
စွာကြည့်သည်။ ကြီးမေပြုံးကာ...

“ကြီးမေမှာ အမွေဆက်ခံစရာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ
တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကြီးမေရဲ့ အမွေကို လက်ခံမယ့်သမီးဟာ
သဘာဝတရားကို မြတ်နိုးရင်၊ ဒီလိုနေရာက ဘယ်မှမသွားတော့
ဘူး မဟုတ်လား”

“အို ကြီးမေရယ်၊ ပန်းချီ ရန်ကုန်မှာနေတာလည်း ပန်းချီ
အလုပ်အတွက်ပါ၊ ဒီသဘာဝတရားတွေကို မမြတ်နိုးလို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

ကြီးမေရင်ထဲကဆန္ဒကို သိလိုက်ရ၍ သူမ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွား၏။ ကြီးမေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါကို ကြီးမေလက်ခံပါတယ်၊ တကယ်တမ်းမှာ ပန်းချီ
က ငယ်သေးတယ်လေ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒရှိရာ လုပ်ရမယ့်အရွယ်ပဲ၊ တစ်နေ့
အသက်ကြီးလာရင်သာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေချင်ကြတာ”

“ကြီးမေရယ် ကြီးမေမြတ်နိုးတဲ့ ခြံတွေနဲ့ အကြာကြီးနေရဦးမှာပါ”

ယခုချိန်တိုင်ကျန်းမာဆဲ ကြီးမေကို သူမ နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“အနိစ္စတရားဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး ပန်းချီ၊ ကြီးမေကတော့ သေဖို့အတွက်လည်း အသင့်ပြင်ထားပါပြီ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီ၊ ခုလည်း ကြီးမေ ရိပ်သာဝင်မလို့ ပန်းချီကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့သလို ဖြစ်မှာလည်းစိုးတယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာက ပန်းချီအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ၊ ကြီးမေ ရိပ်သာကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဝင်ပါရှင်”

ကြီးမေ၏ ကောင်းသောလမ်းခရီး သူမကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုပါ။

“အေးလေ၊ ဒီမှာက စောင့်ရှောက်မယ့် မောင်မိုးနတ်တို့ ရှိတာပဲ၊ ကြီးမေ ရိပ်သာဝင်မှာကလည်း ဆယ်ရက်တည်းပါ”

“ရပါတယ် ကြီးမေ၊ ပန်းချီ နေတတ်ပါတယ်”

ထိုစဉ် အပေါက်ဝမှ လူရိပ်ကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟော မောင်မိုးနတ်လာကွယ်”

မထင်မှတ်ဘဲ မောင်ဖြစ်နေတာကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး သေမသာ နီမြန်းသွား၏။ မောင်က သူမကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းမလို့ ခေါ်တာလဲ ကြီးမေ”

“အေးကွယ် ဒီနေ့ပဲ ကြီးမေ ရိပ်သာသွားမှာမို့၊ ဒီမှာ ကျန်ခဲ့မယ့် ပန်းချီကို မောင်မိုးနတ်က စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသည့် ဆိုသောစကား ဒါများသာ။ မောင်နှင့်သူမ မျက်ခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံ၏။

“ရိပ်သာကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးရမလား ကြီးမေ”

“နေပါစေ၊ မထွေးတို့လင်မယား လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

“ပန်းချီ ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကြီးမေ”

ကြီးမေ ရိပ်သာဝင်မှာကို သူမ ကြိုမသိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ချီအပ်တာလုပ်ပေးဖို့ မေးမိ၏။

“အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပါပြီကွယ်၊ ကဲ မောင်မိုးနတ်ကြီးမေ စိတ်ချမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပန်းချီအတွက် မပူပါနဲ့ ကြီးမေ”

မောင်က သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အမိပွယ်များနဲ့...

ပြော၏။ သူမ မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးမိတော့ မောင် လွန်ခဲ့ပြီ
၏။

“အေး အေး၊ ဒါဆို ပန်းချီလည်း ကိစ္စရှိရင် မောင်မိုးနတ်
ကိုတိုင်ပင်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

အင်း မောင်ကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်လောက်
သဘောကျနေမည်လဲ။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ခြံထဲသွားတော့မယ် ကြီးမေ”

“ပန်းချီကော သွားမှာမဟုတ်လား၊ တစ်ခါတည်း လိုက်
သွားလေ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးမေရှေ့မှာ မောင်နှင့်သူမ ဣန္ဒြေရစွာ ထွက်ခဲ့
ခြံထဲရောက်တာနှင့် မောင်က လွန်ခဲ့ပြီသည်။

“ဘာပြုတာလဲ မောင်”

“အဟွန်း မင်းလေးကို ကြီးမေက ယုံကြည်စွာနဲ့
လက်ထဲအပ်သွားတာလေ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ သူမမေးတော့ မောင်သဘော

စွာရယ်၏။

“အဟွန်း ဒီတော့ အသက်ကို မောင်က နေ့ညမပြတ်
စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘာ”

မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် သူမအော်တော့ မောင်က နှုတ်ခမ်း
ပေါ် လက်ညှိုးတင်ကာ...

“ဟိတ် ဟိတ်၊ ရှုး တိုးတိုး တိုးတိုးကွ၊ ဘယ်နှယ့်
ဒီလောက်လန့်နေရတာလဲ၊ ကျုပ်က ရိုးရိုးသားသား စောင့်ရှောက်
တာကိုပြောတာ”

“ဟင်း”

ဟန်ဆောင်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရသည့်တိုင် မောင်နှင့်
နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူမ ရင်တွေ့ခန့်နေပါ၏။

ထိုတစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေရသည်တိုင် သူမစိတ်တွေက
အာင့်ဆီမှာ။

တစ်ခုတော်တာက မောင်သည် အလုပ်သမားများရှေ့တွင်
သူမကို ဣန္ဒြေမပျက် ခပ်တည်တည်ဆက်ဆံတတ်၏။

“ကျွန်မကို ဒီလိုမဆက်ဆံပါနဲ့”

မောင်၏ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံတတ်မှုကို သူမက မသိ

သလို အော်ချင်သည်။

ဒါပေမယ့်...

အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ မောင်နဲ့ ငါ့အကြောင်း သိလို့ မဖြစ်ဘူး။ တကယ်တော့ မောင်လုပ်တာမှန်တယ်ဟု ဘာသာဖြေ သိမိရ၏။

“ပန်းချီ”

နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ မောင်ရောက်လာသည်။ အမြဲတမ်း မောင်နှင့်သူမ နေ့လယ်စာ စားနေကြဖို့ အလုပ်သမားတွေအတွက် မသန်းပေ။

“အရမ်းပင်ပန်းနေပြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မောင်ရှိနေလို့”

“ဒီကောင်မလေး”

မောင်က သူမကို အသည်းယားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက် ကြည့်၏။ သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက် သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်တာနှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက သူမကို ဆီးကြိုနေသည်။ အရင်ကလို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေသော ကြီးမေ ဓရှိတော့။ ရိပ်သာဝင်သွားလေပြီ။

ခြံထဲမှာ တစ်နေကုန် ပင်ဖန်းလာသော သူမက အိမ် ရောက်တော့ နွမ်းနယ်နေပြီ။ သူမက ရေနွေးစိမ်၍ချိုးလိုက်၏။ ရေချိုးလိုက်မှ ပင်ပန်းသမျှ အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားရသည်။ သည်အချိန် မောင်တစ်ယောက်ကော ဘာလုပ်နေမည်လဲ။ မောင်လိုလူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ဒီခြံအလုပ်တွေ ထ နေစဉ်မို့ ရိုးနေလောက်ပြီ။

ညစာကို ကြီးမေဓရှိတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း စားရ တော့မည်။ တစ်ယောက်တည်းစားရမှာ အထီးကျန်သလိုမို့ မစား ချင်လောက်အောင်ပင်။

ထိုစဉ်...

“ကလင်”

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် သူမ မျက်ခုံးလေးတွန့်မိ၏။
သည်လိုအချိန် ဘယ်စဉ်သည်များ လာတာပါလိမ့် အတွေးနှင့်
သူမ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်”မောင်”

မြင့်မားသောအရပ်၊ ကျစ်လန်သန်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
အပြာနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာရောင်တို့ဖြင့် သူဖြူ
၍ ရပ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်းချီ၊ မောင်ကို အိမ်ထဲမခေါ်တော့ဘူး
လား”

သည်တော့မှ သူမသတိရလျက် တံခါးဝမှ ကိုယ်လေးကို
အသာယယ်ကာ...

“အင်း အိမ်ထဲဝင်လေ မောင်”

သူမနားက ဖြတ်သွားသော သူထံမှ လတ်ဆတ်သင်းလွှေ
သောရန်ကြောင့် ရင်ခုန်သွားရ၏။

မောင် ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။ သည်ထံ
မျိုး မောင်တစ်ခါမှ မလာခဲ့ဖူးပါ။

“ရုတ်တရက် မောင်ရောက်လာလို့ အံ့သြသွားလား”

ပန်းချီ”

“အင်း ဟို”

သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သူမရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာ
၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက သူမမျက်နှာပေါ်မှာ...

“အဟွန်း ကြီးမေကမှာသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ပန်းချီ
တို့ စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ဒါကြောင့် ညကြီး ပန်းချီတစ်ယောက်တည်း
နေရဲလားလို့ မောင်လာကြည့်တာဗျ”

သူမ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူပြောသည်။

“အတော်ပဲ မောင်ရောက်လာတာနဲ့ ညစာကို ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း မစားချင်ဘာနဲ့”

“ဟောဗျာ ခုချိန်ထိ မင်းလေး ညစာမစားရသေးဘူး
လား ပန်းချီ”

“ဟင့်အင်း”

သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းတော့ သူ မျက်မှောင်တွန့်သည်။

“အစာလွန်နေတော့မှာပဲကွာ”

စိုးရိမ်စွာ သူပြောတော့ သူမရင်ထဲ ကြည်နူးသွားရ၏။
သူ့လက်မောင်းကို သူမဆုပ်ကိုင်တွဲလိုက်ရင်း...

“မောင်ကော ညစာစားပြီးပြီလားဟင်”

“အေးကွာ မောင်လည်း ပန်းချီအတွက် စိုးရိမ်ပြီးထွက်လာတာနဲ့ ညစာမစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ဒါဆို ပန်းချီနဲ့အတူ စားကြရအောင်နော် မောင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့လိုက်၏။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လှပသော မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးတွေဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ သူဖြိုးကြည့်ကာ...

“မောင်က အစားကြီးတော့ ပန်းချီအတွက် မကျန်ဘဲ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“အမယ်လေး မောင်ရယ်၊ ဒါများ အဟင်း ဟင်းတွေ အများကြီး မောင်ရဲ့၊ ကြီးမေက ကျွန်မအတွက် ဟင်းအခြောက် အခြမ်းတွေ အများကြီး လုပ်ပေးသွားတယ်”

“ကြီးမေက မင်းကို တော်တော်ချစ်တာပဲ”

သူမပြုံး၍ စားစရာများပြင်၏။ ယခုတော့ သူမက အလိုလိုဆာလောင်လာရသည်။

“ဒီအလုပ်တွေက မင်းအတွက် သိပ်မပင်ပန်းလွန်းဘူးလား၊ ပန်းချီ”

“အင်း နည်းနည်းပေါ့ မောင်”

“မောင်သိတယ် ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းအလုပ်တွေက ပိုသက်သာမယ်ဆိုတာ”

ထမင်းစားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း မောင်ပြောသည်။ သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ...

“အဟင်း ကျွန်မကတော့ အဲဒီအလုပ်ကိုတောင် မေ့နေပြီ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ပန်းချီ၊ မေ့တယ်ဆိုရင်လည်း အခိုက်အတန့်ပဲဖြစ်မှာပါ”

ထိုအပြောကြောင့် မောင်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်မိ၏။ မောင် မျက်ဝန်းတွေက တည်ငြိမ်နေသည်။

“မောင် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲဟင်”

“ဪ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီက ဒီမှာနည်းသည်လေ၊ အချိန်တန်ရင် ပြန်ရမှာမဟုတ်လား”

သည်တော့ သူမ မျက်နှာလေးပျက်၏။

“ဘာလဲ မောင်က ကျွန်မကို ပြန်စေချင်နေတာလားဟင်”

“မောင်က မပြန်ခိုင်းလည်း မင်းက ပြန်မှာမဟုတ်လား”

ပန်းချီ”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေ မစဉ်းစားဘူး၊ အခု ဗိုက်ဆာနေတာ ပဲသိတယ်”

သူမ စကားလွဲပစ်လိုက်၏။ သည်လိုကြုံတော့ မောင် ပျာယာခတ်သွားလျက်...

“သိပ်ဆာနေပြီလား ပန်းချီ၊ မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ထမင်း စားရင်ရပြီ မောင်”

“ကောင်းပြီဗျာ၊ ကဲ ပါးစပ်ဟ”

“အို”

မောင်က သူမကို အသည်းဖတ် ခွံကျွေးလေ၏။

“ကောင်းလား ပန်းချီ”

“အင်း”

“ဒီတစ်ခါ မောင့်အလှည့်”

သူမ ရှက်ပြီးဖြင့် မောင့်ကို ပြန်ခွံကျွေးလိုက်သည်။ ယခု လိုကြတော့...

မောင်နှင့်သူမက တစ်သက်လုံး အတူနေလာသလို ကြည့်

နူးစရာ။

“စားကောင်းရဲ့လား မောင်”

“သိပ်ကောင်းပေါ့၊ မောင်စားဖူးသမျှ ညစာတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲသိလား၊ ဟောဒီက မောင့်အသက် နဲ့အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားလို့လေ”

“ဟင်း သိပ်ချွဲတယ်”

ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားပေမယ့် အပြင်ဘက်မှာတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းလေးထိုးမိ၏။

“အဲဒီမျက်စောင်းတွေကြောင့် မောင့်ရဲ့ အချစ်တာတမံကြီး တချိုးသွားတာဗျ”

ဖြူနသော သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ မောင်ပြောစတာ ရင်ခုန်မိရသည်။

ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းထဲ နှစ်ယောက်အတူလာခဲ့ကြ သည်။

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို မလွမ်းဘူးလား ပန်းချီ”

“ဟင့်အင်း၊ တကယ်ကို မေ့နေပြီ”

“အဟွန်း ဘာကြောင့်မေ့သွားတာလဲ ပန်းချီ”

“သွား မသိဘူး”

သူ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်များကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ကြိုး

စားသည်။

“မင်း သိပ်လှတာပဲ ပန်းချီ”

သူလေသံက နူးညံ့၏။ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး နမ်းသည်။ သူ့အနမ်းက ရှည်လျားလှ၏။ အသက်ရှူဖို့ နှစ်ယောက်လုံး မေ့နေသယောင်။ ထိုနောက် သူမက သူ့ကိုယ်ကို ညင်ညင်သာသာ တွန်းခွာလိုက်၏။

“ကြီးမေသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကြီးမေမှမရှိပဲဗျ”

အပြုံးဖြင့် သူပြောတော့ သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချစ်၏။ သူမကြားချင်တာကတစ်မျိုး...

“ကြီးမေသိသွားတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက် ကြေညာပြီး သား ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတာပေါ့ ပန်းချီ”

သူ့နှုတ်ဖျားက ဒီလိုစကားမျိုးပြောဖို့ သူမ ဘာကြောင့် မျှော်လင့်ရတာလဲ။

“သိပ်မှောင်နေပြီ မောင်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိစွာ သူမပြောတော့ သူပန်း တွန့်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲလို့လား ပန်းချီ”

သူမမျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူမေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆိုနေသယောင်။ သူမ ခေါင်းခါးဖို့ကြိုးစားမိပေမယ့်...

“မောင်ကော ဒီလိုအချိန်ကြီး ခြံထဲပြန်သွားမှာလား”

“မင်းကပြန်ခိုင်းရင်ပေါ့”

ထိုစကားက သူမအချစ်ကို စမ်းသပ်လိုက်သလိုပါပဲ။ သူ့နားမှ သူမလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အချိုးကျပြေပြစ်လှပသော သူမ၏ နောက်ကျောပြည့်ပြည့်လေးအားကြည့်၍ သူပြုံးလိုက်၏။ သည်နောက် သူ့ခြေလှမ်းတွေက သူမထံသို့လေ။

“ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ပါတယ်နော် မောင်”

ထိုစကားကို လေးနက်စွာ သူမ မေးမိ၏။ သည်ယောက်ျားက သူမကို ရင်ထဲအသည်းထဲကကော ချစ်ပါရဲ့လား။ အရင်တစ်ယောက်လို သူမကိုချစ်ပြီး ပြစ်ပြေးသွားဦးမှာလားဟူသော စိုးရိမ် တွေးက မျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွယ်၊ မင်းဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲဟင်၊ သေချာတယ် ခုချိန်ကစပြီး မင်းနားမှာ မောင်ရှိနေပြီဆိုတာ”

“တကယ်ပဲလား မောင်ရယ်”

သူမကို အုပ်မှီးငုံကြည့်နေသည်။ သူမမျက်လုံးတွေထဲ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ကြည့်မိ၏။ သူညင်သာစွာ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

သူမ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

ထိုနောက် သူရင်ခွင်မှာ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမှိတ်လိုက်၏။ ကျယ်ပြန့်သော သူရင်ခွင်နွေးနွေးက သူမအတွက် နွေးထွေးလုံခြုံသလိုပါပဲ။

“ချစ်တယ် အသက်ရယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်”

သူနှုတ်ဖျားမှ ချိုမြိန်သော တေးသွားတစ်ခုကို နှစ်သက်စွာ သူမနားထောင်ရှင်း မှေးခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ ခြောက်တတ်သေးသော မျက်ရည်စက်များ။

အိပ်ရာမှ သူမနိုးလာသောအချိန်တွင် မျက်ဝန်းများမဖွင့်ဘဲ ဘေးသို့ လက်ဖြင့်အသာစမ်းကြည့်မိ၏။ လစ်ဟာနေသော နေရာကြောင့် သူမမျက်ဝန်းတို့ဖွင့်လိုက်တော့...

“အို သူသွားပြီပဲ”

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော သူမကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ သူ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားပုံပင်။

သူမ ကြည်နူးစွာ တစ်ချက်ပြီးရင်း အိပ်ရာမှထလိုက်တော့ နှုတ်ခုံပေါ် စာလေးတစ်စောင်...

စာရွက်လေးကိုယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“အသက်ကို မောင့်အသက်ထက် ပိုချစ်ပါတယ်ကွယ်”

စာလေးက ထိုမျှသာ။ သို့သော် သူမအတွက် အရာရာ

ပြီးပြည့်စုံသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သည်တော့ အလုပ်ခွင်မှာ သူမ လန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။ သူ့ကိုကြည့်မိတော့ ခပ်တည်တည်...

အလုပ်သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေပုံက တကယ်ကို ခန့်ထည်လှ၏။ သူမကိုလည်း တာဝန်ခွဲပေးသည်။

ဟင်း ယခုလိုကြတော့လည်း သူနှင့်သူမက တကယ် သူစိမ်းတွေလို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးအပ်လာသော တာဝန်ကိုတော့ ကျေပြန်အောင်လုပ်ရမှာက သူမဝတ္တရားပါ။

ခက်တာက လူက အလုပ်လုပ်နေသည့်တိုင် စိတ်က သူ့ထဲမှာ။ နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ သူနှင့်ဆုံ၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ပန်းချီ”

တိုးတိတ်ညင်သာသောအမေး။ သူမ လက်ခနဲပြုံးကာ...

“အင်း ဒီနေ့ညစာကို ကျွန်မချက်ထားမယ်နော် မောင်”

သူမလေသံကလည်း နှစ်ကိုယ်ကြားရုံသာ။ သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ စားပြီးတော့ လုပ်ငန်းခွင်ပြန်ဝင်ကြ၏။

ညနေအိမ်ပြန်ချိန်ကို သူမ စိတ်စောနေသည်။ သူ့အတွက် ကောင်းနိုးရာရာဟင်းတွေ ဘာတွေချက်ရပါ့မလဲ။

တစ်သက်လုံး ခြံထဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့သော သူ့ကို ကောင်းမွန်သော ဟင်းလက်ရာတွေ သူမ ချက်ကျွေးချင်နေမိ၏။

ဒါဟာ မောင့်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေလေ...

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူမက ညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်သည်။ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးတာနှင့် လန်းဆန်းအောင် ရေချိုးသည်။

သူ့ရောက်လာချိန်မှာ ဟင်းပွဲစုံလင်စွာဖြင့် ထမင်းဝိုင်းက အဆင်သင့်။

“ကြည့်စမ်း ဒီလောက်များတဲ့ ဟင်းတွေချက်ရတော့ ခင်းပင်ပန်းနေမှာပေါ့ အသက်ရယ်”

ကရုဏာဖြင့် သူဆိုသည်။ သူမအပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း မမောပါဘူး၊ မောင့်အတွက်ချက်တာပဲ”

“အေးဗျာ ခင်ဗျားလေး ဒီလိုကြပ်ကြပ်ချဲ့ ကြာရင် ကျုပ်ရူးမယ်”

“အို မောင်ရူးလို့မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ရူးရင် ကျန်မလည်းရူးမှာ”

မျက်လုံးလေးပြူးကာ သူမအပြောကြောင့် သူ နှုတ်ခနဲ...

ကိုက်ကြည့်သည်။

သည်လိုမကြည့်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ တကယ်ပဲ မောင့်
အကြည့်တစ်ချက်မှာ ကျွန်မရူးသွားနိုင်တယ်ကွယ်။

“ဟင်းတွေကောင်းရဲ့လား မောင်”

ထမင်းစားရင်း သူမမေးသည်။ သူဟင်းတွေကိုကြည့်
ကာ...

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟင်းတွေ စားနေရတာ၊ ကြာရင်
မောင့်ပါးစပ် အကျင့်ပျက်မယ် ပန်းချီ”

“ဟင် ဘာကြောင့်လဲ မောင်”

“အဟွန်း မင်းပြန်သွားတဲ့အခါ မောင့်ကို ဘယ်သူချက်
ကျွေးမလဲ”

“ကျွန်မပြန်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး လွတ်ခနဲမေးလိုက်၏။ သူ့အံ့သြသလို
ကြည့်ကာ...

“ဒါဆို မင်းမမြန်ဘူးလား ပန်းချီ”

“အင်း”

“ကျုပ်တော့ မယုံဘူး၊ ရန်ကုန်က မင်းအလုပ်တွေက
ကော”

“အို ကျွန်မ စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ အပ်ထားတယ်
မောင်၊ ဒီမှာပဲ ကျွန်မနေမယ်”

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသလိုမျိုး သူမပြောတော့
သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မင်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကြာကြာနေတတ်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲမောင်၊ ကာယကံရှင် ကျွန်မက
နေမယ်ပြောနေတာ၊ ဘာကြောင့်မယုံတာလဲ”

သည်လောက်ချစ်ပြီးမှ သူမကို မယုံသလိုမေးနေတာ
ကြောင့် ခံရခက်မိ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ထမင်းစားရအောင်”

“မောင်ပဲစားတော့”

သူမနေရာမှ ထထွက်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှလိုက်လာ
ကာ...

“ကလေးကြနေတာပဲကွာ၊ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

သူမ ဆတ်ခနဲ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“မောင် ကျွန်မကို လှည့်စားနေတာလားဟင်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင့်စိတ်ထဲက ကျွန်မကို ပြန်စေချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ မောင်နားကို ကျွန်မရောက်နေတာ မောင်မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

မကျေနပ်ချက်တွေကို တရစပ်မေးမိ၏။ သူ့ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ကာ အံ့သြသလိုကြည့်သည်။

“မင်း မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲဟင်၊ ကျုပ်အချစ်ကို အထင်သေးတာလား ပန်းချီ”

“အို မောင်ကမှ ကျွန်မအချစ်ကို အထင်သေးလို့ မကြာခဏ ကျွန်မ ပြန်မယ့်အကြောင်းပြောနေတာရှင်”

ပေါက်ကွဲစွာနှင့် နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် အော်မိကြ၏။ တကယ်တော့ နှစ်ဦးသား ရင်မှာ နင့်နှင့်သည်းသည်းချစ်နေပါလျက် ဘာကြောင့် ဒီလိုခံစားနေရမှန်းမသိ။

သူက ဖြုန်းခနဲ သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ကာ...

“မင်းလို့ ကျုပ်ထက် အသက်အများကြီး နုငယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ဘာကြောင့်ပြန်စေချင်ရမှာလဲဟင်၊ ကျုပ်ကိုထားပြီး မင်းပြန်သွားမှာ အမြဲစိုးရိမ်နေမိတဲ့ကောင်ဗျ”

“မောင်ရယ် မောင်ရယ်”

သူမ မခံစားနိုင်စွာ သူ့ကို ခြေဖျားလေးထောက်ကာ တစ်

မက်စွာ နှမ်းရွိုက်မိ၏။ နှမ်းရင်း မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

“ကျွန်မဘက်ကကော၊ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေကို မောင်တကယ် မသိဘူးလားဟင်၊ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလိုက်လျောမိခဲ့တဲ့ အရာအားလုံး မောင်ကို လိုက်လျောခဲ့တာတွေလေ”

“အသက်ရယ် မောင်နားလည်ပါပြီ ကလေးရယ်”

မျက်ရည်ချင်းပေါင်းစပ်သွားကြသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း မွတ်သိပ်စွာ ဖိကပ်မိကြ၏။

သူ၏ သန်မာသော လက်တွေက သူမကိုယ်လေးအား စွေခနဲပွေ့ချီသည်။ ထိုအောက် ပန်းမွေ့ယာဆီသို့...

“မောင်”

“အသက်”

“အောက်တစ်ခါ ကျွန်မရင်နာရမယ့်စကားတွေ မပြောပါနဲ့လားကွယ်”

သူ့ရင်ခွင်မှ တောင်းဆိုမိ၏။ သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ...

“စိတ်ချပါ အသက်ရယ်၊ အသက်ကို မောင်သိပ်ချစ်လို့ နီးရိမ်ခဲ့တာတွေပါ”

“အခုကော မောင် စိုးရိမ်သေးလားဟင်”

မျက်လုံးချင်းဆုံကာ သူမမေး၏။ သူခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အသက်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

တိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးထဲမှာ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုး

သွားရ၏။

သည်နေ့ ကြီးမေ ရိပ်သာကပြန်လာပြီ။ ကြီးမေရိပ်သာ
ဝင်သော ဆယ်ရက်သည် မောင်နှင့်သူမအတွက် လွတ်လပ်သော
အချစ်တွေကို ဖန်တီးခွင့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

သူမက ကြီးမေကြိုက်တတ်သော ဟင်းများချက်၍ စောင့်
ကြည့်နေလိုက်၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ကြီးမေအား အပြုံးလေး
ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ကြီးမေမျက်နှာ ပိုပြီး ကြည်လင်အေးချမ်းလာတယ်
ဇော်”

“တရားရိပ်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်၊ ပန်းချီကော အတော်လန်း
ဆန်းပြီး ပိုလှလာသလိုပါပဲလားကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ရှက်သလိုပြုံးမိ၏။ အချစ်ကြောင့်
သူမမျက်နှာလေး လန်းဆန်းနေတာဖြစ်သည်။

“ကြီးမေကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ကျွန်မချက်ထားတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကြီးမေတို့ အတူစားကြတာပေါ့

ပန်းချီ

တူအရိုးနှစ်ယောက် လက်ဆုံစားရတာကြာပြီမို့ ထမင်း
ဝိုင်းကို ပျော်ရွှင်စွာစားကြသည်။

ရုတ်တရက် ထမင်းစားရင်း မောင့်ကို သတိရမိ၏။
မောင်နှင့်ကြည့်နူးစွာ ထမင်းစားခဲ့ကြတာ မနေ့က နောက်ဆုံးပဲ
လား။

သည်အချိန် မောင်ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သူမကို သတိ
ရနေမည်လား။ ရုတ်ခြည်း မောင့်ဆီသို့သွားလိုက်ချင်စိတ်
ပေါ်ပေါက်လာရ၏။

သို့သော်...

“ပန်းချီ ဟင်းချက်ကောင်းတာတော့ ကြီးမေသိပါတယ်
ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ လက်ရာက ပိုကောင်းသလိုပဲကွယ်”

ကြီးမေက သူမလက်ရာကို ချီးကျူးနေသမျှ မကြာ
လောက်အောင်ပါ။

“ပန်းချီ”

“ရှင်”

ခေါ်သံကြောင့် သူမ သတိလေးဝင်သွား၏။ ကြီးမေက
သူမကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဝန်းချီ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အဆင်မပြေတာရှိလို့
လားကွယ်”

“ရှင် ဟို မ မရှိပါဘူး ကြီးမေ”

ကမန်းကတန်းလေးဖြေရင်း သူမ ပင့်သက်လေးကြိတ်ရှိုက်
လိုက်သည်။ မောင့်အကြောင်းသာတွေးမိလျှင် သူမက အရာရာကို
မေ့သွားတတ်တဲ့အဖြစ်။

“အေးကွယ် ကြီးမေက ပန်းချီရန်ကုန်ကိုများ လွမ်းနေ
သလားလို့”

လွဲလိုက်လေခြင်းဟု သူမစိတ်က ပြောမိ၏။ ရန်ကုန်ဆို
တာကို သူမ မေ့နေပြီ။ ယခုနေ ရန်ကုန်ပြန်ဆိုလျှင်တောင် သူမက
ငြင်းဆန်ရမည်အဖြစ်။

အချစ်မရှိသော နေရာက သူမအတွက် အဓိပ္ပါယ်မဲ့လှ၏။

“ကျွန် ကျွန်မ ခြံထဲက ဖန်းလေးတွေအကြောင်း စဉ်းစား
သွားမိလို့ပါ ကြီးမေ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ကြီးမေကို ညာမိ၏။ နောက်လည်း
မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ညာမိဦးမည်သော်
ပေ။

“ခြံအလုပ်တွေကြောင့် သမီး သိပ်ပင်ပန်းနေမှာပဲကွယ်”

ဒါကြောင့် ကြီးမေက မလုပ်ဖို့ပြောတာ”

“အို ဟင်အင်း၊ ခြံအလုပ်က ပင်ပန်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မပျော်ပါတယ်၊ ကြီးမေ”

အပြုံးလေးဖြင့် သူမ အမြဲနဲ့ဖြေလိုက်၏။ ကြီးမေက ခြံထဲ မသွားရဘူးဟုဆိုလျှင် သူမပဲ အသည်းကွဲမည်။

“မောင့်မျက်နှာကို တစ်နေ့မမြင်ရဘဲ သူမ မနေနိုင်ပါ။ မောင်လည်း သူမလိုဖြစ်မည်။

“အင်း ပန်းချီက ပျော်တယ်ဆိုတော့လည်း ကြီးမေတားရ ခက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကြီးမေ၊ ပန်းလေးတွေကြောင့် ကျွန်မ ပျော်ရပါတယ်ရှင်”

အထူးသဖြင့် နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အချစ်ပန်း တို့ကြောင့် မဟုတ်လား။

ကြီးမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထမင်းဆက်စား၏။ ထမင်းစားပြီး ခဏနားကာ ကြီးမေအိပ်ရာဝင်သည်။

ဟင်...

ကြီးမေ အိပ်ရာဝင်သွားမှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ မောင်...

ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မှိုက်လာတာနှင့်အမျှ သူမရင်ထဲ မောင့်ကို သတိရစိတ်က ပိုပြင်းတန်လာသည်။

သို့သော် မောင်က သူမဆီမလာနိုင်တော့။ လာလို့လည်း မဖြစ်ပေ။ သူမ အိပ်ရာပေါ် လဲလှောင်းရင်း မောင့်ကို တမ်းတ နေမိ၏။

မနက်မှိုးလင်းတာနှင့် သူမအဝတ်အစားလဲပြီး ခြံထဲထွက် ခဲ့သည်။

သူမခြေလှမ်းတွေက မြင်းခြံအီ။ မြင်းဖြူကြီးကိုတွေ့တော့ မောင့်ကို ပိုလွမ်းမိ၏။ မြင်းတွေ

က သူမကို မှတ်မိသည့်အလား ဟိသည်။ “မင်းတို့ရဲ့သခင်ကတော့ မမကို သတိမှရပါလေစ

ကွယ်” “အလိုဗျာ ဘာကြောင့် သတိမရရမှာလဲ မိန်းကလေး

နယ်” “ဟင် မောင်”

သူမနောက်ပါးတွင် မောင်က မားမတ်စွာရပ်နေ၏။ သူမကိုးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတို့မှာ လွမ်းရိပ်လွမ်းယောင်တွေ အပြည့်။

“မောင်”

“အသက်”

မောင်ရင်ခွင်ထဲ သူမတိုးဝင်မိ၏။ သန်မာသော မောင်
လက်တွေကလည်း သူမကိုယ်ကို မလွှတ်တမ်းထွေးဖက်လို့။

“လွမ်းလိုက်ရတာ အသက်ရယ်”

“မောင်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား အနမ်းချင်းဖလှယ်မိကြသည်။ ရှည်ကြာ
စွာ နမ်းမိကြခြင်းပါ။

“မောင်သက်”

“ရှင်”

“မောင်သက်ကို အထူးပြစ်ရာရှိတယ်ဗျ”

“ဘာလဲ မောင်”

“လိုက်ခဲ့လေ”

မောင်ခေါ်ရာသို့ သူမလိုက်ခဲ့၏။ ပန်းခြံထောင့်စွန်းရှိ
သစ်လုံးအိမ်လေးဆီဖြစ်နေသည်။

“ဒီအိမ်လေးက”

“မောင်နေတဲ့ အိမ်လေ”

“အို”

အိမ်လေးထဲ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တာနှင့် သန်ရှင်းသစ်ရပ်
သော ဧည့်ခန်းကျယ်လေးကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်လေးက ချစ်စရာလေးမောင်”

တကယ့်သစ်လုံးလေးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားပေမယ့်
အိမ်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေက လှပခေတ်မီသည်။

မောင်က သူမကိုယ်လေးကို ရွှေခဲနဲ့ပွေ့ချီ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ မောင်”

“မောင်အိပ်ခန်းပြမလို့လေ”

“အို”

အပြာနုရောင်ခန်းဆီးစတီဖြင့် မောင်အိပ်ခန်းက ရိုးရှင်းလှ
သည်။

နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်တစ်လုံး စာကြည့်စားပွဲတစ်ခု မီးအုပ်
ဆောင်း ဗီဂိုမတ်ရပ်တစ်လုံး။

မောင်က သူမကိုယ်လေးအား ခုတင်ပေါ်ချလိုက်သည်။

“မင်းက မောင်အိမ်လာတဲ့ ပထမဆုံး မိန်းကလေး
ဧည့်သည်ပဲ ပန်းချီ”

“ဟင် ကျွန်မတော့ မယုံချင်ပါဘူးနော်”

သူမပခုံးလေးတွန့်ကာပြောတော့ သူ အံ့ကြိတ်ကြည့်၏။

“မယ့်တဲ့ ကလေးမ”

“အို”

မောင့်၏ရှည်လျားသော အနမ်းများကြားထဲတွင် သူမ နှစ်မျောသွားရသည်။ မောင့်အနမ်းတွေက သူမကို ဘယ်လောက် လွမ်းကြောင်း သက်သေပြနေသယောင်။

“ညက မောင့်ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

သူမ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်၍ မောင်မေးသည်။

“မောင်ကော”

သူပြုံး၏။ သူမလည်တိုင်လေးကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကပ် နမ်းသည်။

“သတိရလွန်းလို့ ပြေးလာချင်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်း ချုပ်ထားရတယ်ဗျ”

လေးနက်စွာ မောင်ပြောလာတော့ သူမ ကျေနပ်သွား၏။ မောင့်လည်တိုင်ကိုတွယ်ဖက်ကာ...

“ကျွန်မလည်း မောင်လိုပဲပေါ့ကွယ်”

“အချစ်ရယ် အသက်ရယ်”

မောင့်အနမ်းတွေက ဗွတ်သိပ်လွန်းလှသည်။ သူမကိုယ် တိုင်က မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မိခြင်း။

“မောင်”

“ဟင်”

“ခုဆို ကြီးမေရောက်လာပြီ”

“ဒီတော့”

သူမဘာကို ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သူသိလျက်နှင့် ထမင်ကွဲစယ်မေး၏။ သူမ မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ကြီးမေက သူ့အိမ်မှာ မောင်နဲ့ကျွန်မကို တွေ့ခွင့်ပေးမယ် ထင်နေလားဟင်”

“ဒီတော့လည်း လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်လေးက မောင်တို့ရဲ့ ဗိမ္မာန်လေးပေါ့”

မောင်ကိုယ်ကြီးကို သူမတွန်းဖယ်လိုက်၏။

“ကြီးမေကို ကျွန်မတို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောကြစို့ မောင်”

“ဘာ ဖွင့်ပြောမယ်ဟုတ်လား ပန်းချီ”

“အင်းလေ မောင်နဲ့ကျွန်မက ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရွယ်တွေပဲ၊ ကြီးမေကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ကြရအောင်”

ရင်ထဲကဆန္ဒကို သူမ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်၏။ သူက

ရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ဒါတွေက နောက်မှပါကွယ်”

နောက်ထပ် ဘာစကားမှမဆိုနိုင်အောင် သူမ နှုတ်ခမ်း
လေးကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိတ်ဆိတ်စေလေ၏။

နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ခါတိုင်းလို ခြံထဲသို့
သွားရန် စိတ်မကူးပဲ အသာငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ လုံးဝအလုပ်မသွားဘူး”

သူမတစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်ကာ ဆုံးဖြတ်နေခြင်း။

ဘစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မောင့်ကို ဆန္ဒပြဖို့ဖြစ်သည်။

“ကြီးမေကို ဖွင့်ပြောပြီး မောင်တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့
ဇနီးချို”

ထိုသို့ တောင်းဆိုမှုမျိုးကို မောင်နှုတ်ဖျားမှ လိုလားစွာ
ဆွက်ဆိုစေချင်သည်။

သို့သော်...

“ပန်းချီက ဧည့်သည်ပဲ၊ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာ
ဟုတ်လား”

အယုံကြည်မဲ့သောစကားကိုသာ သူဆိုသည်။ အချစ်ဆို

တာ သူ့အတွက် ကစားစရာများ မှတ်နေလားမသိ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးလာခေါက်တာကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးမား
ကိုတွေ့ရသည်။

“ဪ ကြီးမေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပန်းချီ၊ ခြံထဲမသွားဘူးလား”

သူမပြုံး၍ အသာခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီနေ့တော့ မသွားဘူးကြီးမေ၊ ကိုယ်လက်တွေ
နည်းနည်းနာနာနဲ့လို့”

“ကြည့်စမ်း၊ တအားများဖြစ်နေသလားကွယ်၊ ပန်းချီ
ဆင်းမလာလို့ ကြီးမေစိုးရိမ်ပြီး လာကြည့်တာ”

လူကြီးတစ်ယောက်ကို စိတ်ပူအောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်
တဲ့အတွက် သူမဘာသာ အပြစ်တင်ချင်၏။

“နစ်ရက်လောက် နားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပဲ
ကြီးမေ”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလား ပန်းချီ”

“အို ရပါတယ်ကြီးမေ၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး သောက်
လိုက်ပါမယ်၊ ပန်းချီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကြီးမေ”

“အေးကွယ် ကြီးမေကိုတော့ အားမနာနဲ့နော် ပန်းချီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

မောင့်ကို ပညာပြချင်သည့်အတွက် သူမ ခြံထဲသို့
အကြောင်းပြ၍ မဆင်းခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဆို မနက်စာကို ပန်းချီအခန်းထဲ ပို့လိုက်မယ်”

“နေပါစေ ကြီးမေ၊ ပန်းချီလာစားပါမယ်”

သည်လောက်ထိ ကြီးမေကို အပူမပေးချင်တာကြောင့်
သူမ ရေချိုးလိုက်၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကြီးမေနှင့် မနက်စာ
စားသည်။

“ပန်းချီ ခြံထဲမဆင်းနိုင်တဲ့အကြောင်း မောင်မိုးနတ်ဆီ
ပြောခိုင်းမှပဲ”

“ဘာလို့ ပြောမှာလဲ ကြီးမေ၊ ပန်းချီကို မမြင်ရင် သူသိ
မှာပါ”

တမင်လူလွတ်ပြီး သူမအကြောင်းကြားခိုင်းတယ်ဟု သူ
ထင်၍ မဖြစ်ပေ။

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ မောင်မိုးနတ်က ခြံဦးစီး
တစ်ယောက်ဆိုတော့ လေးစားရမယ်၊ ပန်းချီအနေနဲ့ ခြံလုပ်ငန်းကို
တစ်ခဏသဘောပဲ ဝင်လုပ်တာဖြစ်ပါစေ၊ လက်ရှိမှာ ပန်းချီပညာ

ခြံအလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တဲ့ အကြောင်း မောင်မိုးနတ်ကိုပြောပြရမယ်”

ဒါဟာ ခြံ၏စည်းကမ်းဆိုတာ သူမသိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကြီးမေသဘောဟု ထားလိုက်သည်။

ကောင်းပါလေ...

သူမဘာကြောင့် အလုပ်မဆင်းလဲဆိုတာ သူ သဘော ပေါက်မှာပါ။

“ကဲ ပန်းချီ၊ အိမ်မှာရှိတုန်း ကြီးမေလည်း အပြင်ကိစ္စ လေးတွေရှိတာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“စိတ်ချသာသွားပါ ကြီးမေ၊ ပန်းချီ အိမ်စောင့်ပါမယ်”

မထွေးကိုခေါ်၍ ကြီးမေ အပြင်ထွက်၏။ ဦးကြည်ကိုတော့ သူမ အလုပ်မဆင်းနိုင်ကြောင်း ခြံထဲလွှတ်၍ ပြောခိုင်းသည်။

အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း။ ထို့ကြောင့် မာလာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းမ၊ ရှင် အဲဒီမှာ ပျော်နေပြီလား”

အချိန်အကြာကြီးနေမှ ဖုန်းဆက်၍ မာလာ စိတ်ကောက် သံဖြင့်မေး၏။

သူမပြုံးကာ...

“အင်း”

ဟုလုပ်တော့ မာလာစစ်ဆေးသည်။

“ကြည့်စမ်း အဲဒီမှာ ပျော်တယ်ဆိုတာ သာမန်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်သူအသစ်များ ရှင်တွေ့နေလား ပန်းချီ”

“အဟင်း သေချာတာပေါ့ မာလာရယ်”

ခပ်မြူးမြူးလေး သူမဖြေမိ၏။ မာလာ စိတ်ဝင်စားသွားပုံ။

“တကယ်၊ တကယ်လား ပန်းချီ”

“ဪ တကယ်ပါဆိုကွယ်၊ ဒီကို မာလာလှုတ်လိုက် တော့ ကျွန်မအတွက် မှန်သွားတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ မာလာ”

သည်ဘဝမှာ မောင့်ကိုသာ မတွေ့ခဲ့လျှင် စစ်မှန်သော အချစ် သူမ ရှာတွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ပန်းချီ၊ နေပိုင်လိုတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးနော်”

“အို တခြားစီ၊ မောင်ကလေး ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ အကယ်ကို ခန့်ညားတည်ကြည်တဲ့လူ မာလာရဲ့”

မောင့်လိုလူကို ပိုင်နှင့် လာနိုင်တာမျိုးပင် သူမ သည်းမခံ နိုင်အောင်ပါ။

“အမယ်လေး ကြွားနေရိုက်တာ၊ တို့တောင် မြင်ဖူးချင်တာပဲ”

လာပြီ။

“မာလာ ဒီကိုလာရင် မြင်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ တို့လာရင် ဒီကအလုပ်တွေက

ကော”

“အဟင်း အဲဒါ ရှင်စီစဉ်ပေါ့ မာလာ၊ လောလောဆယ်
တော့ ကျွန်မ ပြန်လာနိုင်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မာလာ ကျွဲမြီးတိုသွားပုံပင်။

“အေး အေး ရှင်ကတော့ ချစ်သူသစ်နဲ့ ပျော်နေ၊ တို့က
တော့ အလုပ်တွေနဲ့ လုံးချာလိုက်နေတယ်”

“နည်းနည်းသည်းခံလိုက်ပါကွယ်”

ဖုန်းထဲမှ မာလာကို ချောနေမိသည်။ တကယ်တော့
မာလာက သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

“အလကားစတာပါ ပန်းချီ၊ အဲဒီမှာ ရှင်တကယ်ချစ်တဲ့
လူတွေလို့ တို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အစကတည်းက တို့ပြောခဲ့သေးပဲ၊
ခရီးထွက်ပြီး စိတ်သစ်လူသစ် ဘဝသစ် တည်ဆောက်ရမယ်လို့”

“မောင်က ကျွန်မဘဝကို အားလုံးအသစ်ဖြစ်အောင်
ဖန်တီးလိုက်သလိုပဲ မာလာ၊ ကျွန်မလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြ
တယ်၊ မောင့်အပေါ် ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှမတူအောင် ရင်ထဲက

လေးနက်စွာ ချစ်သွားမိတာ”

မောင့်အကြောင်း ပြောရလျှင် သူမရင်ထဲ အလိုလို
ထွည်နူးမိရ၏။ မာလာက အားကျဟန်ဖြင့်

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်တကယ်ပဲ အချစ်စစ်ကို တွေ့သွား
တာပေါ့နော် ပန်းချီ”

“အမှန်ပဲ မာလာ၊ ကျွန်မဘဝဟာ ကျွန်မမဟုတ်တော့ဘဲ
မောင်ဖြစ်နေပြီ၊ မောင့်ဘေးက ပါလာမှ ကျွန်မဘဝ အဓိပ္ပာယ်ရှိ
မယ့်အဖြစ်လေ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ကဗျာတွေဆန်နေလိုက်တာ
ပန်းချီရယ်၊ နေပိုင်နဲ့တုန်းက ရှင်ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူးပါ
သားဟင်”

ပိုင်အကြောင်း ယခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရင်ထဲ
အာမှမရှိတော့ပါလားဟု အံ့သြစွာသိလိုက်၏။

“မောင့်ကိုတွေ့မှ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ် မာလာ၊
ခိုင်ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ”

“ဒါနဲ့တောင် ရှင်ခံစားရသေးတယ်မဟုတ်လား ပန်းချီ”

“အို ဒါက”

မှန်တာပြောရလျှင် ပိုင်သည် သူမဘဝ၏ ပထမဆုံး

ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပိုင်က ရုတ်တရက် လမ်းခွဲဖို့ ပြောလာ
တော့ ရှက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့နှင့်အတူ သူမအချစ်ကို စော်ကား
ရက်လေခြင်းဟု နာကြည်းခဲ့တာပါ။

“တို့သိပါတယ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကြောင့် ရှင်
ခံစားလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီမှာ ရှင်ပျော်သလောက်နေပါ ပန်းချီ၊ အလှုပ်
အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာလာ”

သူမပျော်တယ်ဆို၍ မာလာ ကျေနပ်သွားလေ၏။ သေချာ
တာကတော့ သူမဘဝမှာ မာလာလို သူငယ်ချင်းကောင်း

တစ်ယောက်ရှိ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းပင်။

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

သုံးရက်။

မြဲထဲသို့ သူမ မဆင်းတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ကြီးမေကိုယ်တိုင်
က သူမကို စိုးရိမ်၍ သွားခွင့်မပြုပေ။

သည်လောက်အချိန်ဆို မောင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေ
မည် မသိပေမယ့် သူမမှာတော့ မောင့်ကို ကြိတ်ကာ လွှမ်းမိုးပြီး

မောင်ကတော့ နေနိုင်လိုက်တာ သူမကို တစ်ချက်လေး
လာတွေ့ဖော်မရပါလား။

မောင်တစ်ယောက် သူမကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တာထဲ
ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်လာရ၏။

ထိုအချိန်

“ဟော မောင်မိုးနတ်၊ လာ လာ”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော သူမမှာ ဧည့်ခန်းထဲမှ အသံ
ကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့
“ဟင် မောင်”

မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများမရှိ၊ ဆံပင်တိုတို
ညှပ်လျက် အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အပြာနုရောင်
သတ္တလပ်ပါး တိုက်ပုံထပ်ဝတ်လျက် နက်ပြာရောင် ရခိုင်လုံချည်ဖြင့်
သပ်ရပ်နေသော မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမရင်ခွံခန့်သွားရ၏။

လက်ထဲမှာလည်း လှပသော ရောင်စုံပန်းများကိုင်လျက်
“နေကောင်းတယ်နော် ကြီးမေ”

တည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် မောင်က ကြီးမေကို နှုတ်ဆက်
လေ၏။

“အေးကွယ် နေကောင်းပါတယ်၊ ပန်းချီသာ နေမကောင်း
ချင်သလိုဖြစ်တာနဲ့ ခြံထဲတောင် မဆင်းနိုင်ခဲ့ဘူး မောင်မိုးနတ်”
သူမအကြောင်းပါလာတော့ မောင့်မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ကျွန်တော်လည်း စောစောက လာမေးမလို့ပါ ကြီးမေ၊
ဒါ ကြီးမေတို့ ဘုရားပန်းအတွက်ပါ”

“အတော်ပဲကွယ်၊ ဒီနေ့မှ ဘုရားပန်းလဲမှာနဲ့”

ထိုစဉ် ကြီးမေက သူမကိုတွေ့သွား၏။

“မောင်မိုးနတ်ရောက်နေတယ် ပန်းချီ”

“နေကောင်းသွားပြီလား ပန်းချီ”

သူမကိုကြည့်၍ မောင်လှမ်းမေးသည်။ ကြီးမေရှေ့မှ သူမ
အသာ ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခြံထဲမဆင်းနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ တောင်းပန်စရာ မလို့ပါဘူးဗျာ”

နှစ်ဦးသား မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသွား၏။ ကြီးမေက ပန်းများ
ကိုယူကာ

“ကဲ ပန်းချီရေ မောင်မိုးနတ်ကို ဧည့်ခံထားလိုက်ဦး၊

ကြီးမေ ဘုရားပန်းလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ပန်းချီလဲပေးမယ်လေ ကြီးမေ”

“နေပါစေကွယ်၊ ကြီးမေဘာသာ လဲပါမယ်၊ ကဲ မောင်မိုး
နတ်ရေ ပန်းချီနဲ့ စကားပြောနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးမေထွက်သွားတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်
ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ မောင့်ကို သေချာကြည့်မိတော့ မျက်နှာ
အနည်းငယ်ချောင်သွားပါလား။

“မောင့်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ရအောင် လုပ်တယ်ဆိုရင်၊
ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပါတော့ ပန်းချီ”

“ရှင်”

မောင်က ရီလေ့ရှိသွားသော မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို
ကြည့်လျက် လေးနက်စွာပြောလာ၏။

“မင်းကို မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေအတွင်းမှာ မောင်ရင်ထဲ
ဘယ်လောက်တောင် ခံစားရသလဲဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်”

ပြောရင်း မောင်မျက်ဝန်းတွေက^၁ စိုလက်လာသလိုလို၊
သူမကိုယ်တိုင်လည်း မသိမိအောင် နှုတ်ခမ်းလေးဖိုက်ရင်း မောင်ကို
လွမ်းဆွတ်စွာ ကြည့်မိ၏။

“ဒါနဲ့တောင် မောင် ကျွန်မဆီ၊ ခုမှလာတယ်နော်”

အပြစ်တင်နာကြည်းသံဖြင့် သူမပြောတော့ မောင် နေရာမှ
ထလာသည်။ သူမကလည်း ရုပ်လိုက်တာစို့ နှစ်ယောက်သား
မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“မင်းဆီကို မောင် ဘယ်လောက်အပြေးလာချင်သလဲ
ဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်၊ ဒါပေမယ့် မောင်က စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း
ခွတ်လုပ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကြီးမေကို လေးစားရမယ်
မဟုတ်လား ပန်းချီ”

သူမမျက်ဝန်းများထဲ စိုက်ကြည့်လျက် သူပြောသည်။

“ဒါဆို အခုလာတာကကော”

“မင်းကို သိပ်လွမ်းလို့၊ မောင်ကို ဒီထက်ပိုပြီး မနှိပ်စက်
ပါနဲ့တော့ အသက်ရယ်”

“အို”

စိုစွတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ တိုးညှင်းစွာဆိုလာတော့
နက်နဲမခိုင်သော သူမအသည်းလေး ယိမ်းယိုင်ရပြီ။

“ပန်းချီ မောင်ကို စိတ်ကောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပါ
တယ်၊ တကယ်တော့ မောင်လည်း ပန်းချီနဲ့ တစ်သက်မခွဲဘဲ
နေချင်တာပေါ့ကလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့ပန်းချီတို့ဘဝက”

“တော်ပြီ မောင်၊ အဲဒီလို စိုးရိမ်ရမှာ မချစ်ခင်ကပါ၊
ချစ်ခဲ့ပြီးမှတော့ နှစ်ယောက်ဘဝအတူ တည်ဆောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်
လား မောင်”

ယခုထက်တိုင် မပြတ်သားချင်သေးသော မောင်ကို သူမ
ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်၏။

“မောင် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကြီးမေဆီ
ခွင့်တောင်းဖို့လာခဲ့တာ”

“ဘာတွေများ ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့လဲ မောင်မိုးနတ်”

“ဟင် ကြီးမေ”

လှေကားမှဆင်းလာသော ကြီးမေ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံး ပန်းနှင့်။ သူမမျက်လွှာချလိုက်သည်။ မောင်က သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြပါတယ် ကြီးမေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

သတ္တိရှိတော့လည်း မောင့်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မမီပါ လား။ ကြီးမေကကြည့်၏။

“မောင်မိုးနတ်ပြောတာ ဟုတ်သလား ပန်းချီ”

မောင်က သူမကိုကြည့်သည်။ သူမ ညင်သာစွာ ခေါင်း ညိတ်မိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးမေ၊ ပန်းချီတို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြ ပါနော်”

“အင်း အစကထဲက ကြီးမေ ရိပ်မိသလိုရှိသားပဲကွယ် ပန်းချီဖျားတာ ရိုးရိုးမဟုတ်လောက်ဘူးလို့”

“အို ကြီးမေကလဲ”

ကြီးမေစကားကြောင့် သူမ၏ဖြူနုသော ပါးပြင်လေး နှိုး သွားသည်။ မောင်ကပြုံး၍ သူမကိုကြည့်၏။

“သူ ကျွန်တော်ကို စိတ်ကောက်နေတာ ကြီးမေ”

“အဟင်း ကြီးမေလည်းထင်ပါတယ် မောင်မိုးနတ်၊ အမြဲ တမ်း ခြံထဲသွားဖို့ သွက်လက်နေတဲ့ မိန်းကလေး ရုတ်တရက် မသွားတော့ ဆန်းတယ်လေ”

သည်မျှထိပြောနေတော့ သူမ မနေတတ်အောင်ပါ။

“ကြီးမေနော် ပန်းချီရှက်လာပြီ”

လှပသော မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသာ အုပ်မိ၏။

“ကဲ ကဲ မရှက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကြီးမေကတော့ အစကထဲက မောင်မိုးနတ်အပေါ် တူသားတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့ပြီးသား လေ၊ ဒီတော့ ဟောဒီက ကြီးမေရဲ့သမီး တူမလေး ပန်းချီနဲ့ သဘောမတူစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဟာ တ တကယ်လား ကြီးမေ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ”

မောင်က ဝမ်းသာစွာဖြင့် သူမကို ပြုံး၍ကြည့်လာ၏။ ကြီးမေခွင့်ပြုပြီမို့ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်သွားသည်။

“ပန်းချီတို့ကို သဘောတူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ကြီးမေ”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ မှန်တာပြောရရင် အစကထဲက မောင်
မိုးနတ်နဲ့ ပန်းချီတို့ကို ဒီလိုဖြစ်စေချင်တာပါ”

“ဟင်”

“ရှင်”

ကြီးမေ၏ရည်ရွယ်ချက် သိလိုက်ရတော့ သူမတို့ကို တမင်
နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို သတိရမိ၏။

“ဒီခြံလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ကြီးမေက ပန်းချီကို အစွေ
ပေးဖို့ဆိုရင် မောင်မိုးနတ်လိုလူက လိုတယ်လေ၊ မောင်မိုးနတ်နဲ့
ကြီးစားအားထုတ်ပုံတွေကြောင့်၊ ဒီခြံလုပ်ငန်းတွေ ကြီးမေ ယုံကြည်
စွာ အပ်နှံလို့ရပြီ၊ ဒါကြောင့် မောင်မိုးနတ်နဲ့ ပန်းချီတို့ လက်ထပ်
မယ့်ရက်ကိုသာ ရွေးပါတော့ကွယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြီးမေ၏ ခွင့်ပြုမှုနှင့် သူမတို့ဘဝအတွက်
အဆင်ပြေခဲ့ရပြီ။ မောင်နှင့် သူမတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်၍ ကြည့်နူးစွာပြုံးမိလိုက်ကြ၏။

“အချစ် သိပ်ဆိုးတာပဲကွယ်”

“အို”

ကြီးမေ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မောင်က သူမကို အပြင်ခေါ်
ခဲ့သည်။ လက်ထပ်ကြမည့် ချစ်သူများမို့ ယခုတော့လည်း ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးစွာ။

“မင်းကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်”

ပန်းခြံထဲရှိ အိမ်လေးဆီသို့ သူမတို့ရောက်လာ၏။ သုံး
ရက်တိတိ မတွေ့ရသော ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ အနမ်းတို့က ရှည်
လျားလွန်းသည်။

“မောင်လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို”

“အင်း”

သူမကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာဖယ်ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်မှ
ကတ္တီပါဗူးလေး ယူလာသည်။

“ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

ကတ္တီပါဗူးလေးကို သူမလက်ထဲထည့်ပေးရင်း မောင်ဖြော

သည်။

“ဘာလဲ မောင်”

“ဖွင့်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့ဗျာ”

“အဟင်း ကောင်းပြီလေ”

ဖြူနုသောလက်လေးဖြင့် ဗူးလေးကိုဖွင့်လိုက်တော့...

“အို”

စိန်တစ်လုံးတည်းမြှုပ်ထားသော ရွှေဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လှပချစ်စရာကောင်းသော လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း...

“ဒါက”

“အသက်အတွက် မောင့်ရဲ့လက်ဆောင်လေ၊ ကံလက်ပေး”

မောင်က သူမလက်လေးဆွဲယူ၍ ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေး၏။ ထိုအခိုက် သူမရင်ထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သည်လက်စွပ်လေးဝတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူမကို မောင်ပိုင်သွားသလိုပါပဲ။

“အချစ်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲကွယ်”

သူမလက်လေးကိုကြည့်ကာ သူ ကျေနပ်ပြုံးဖြင့်ဖြော

သည်။

“ဒီလက်စွပ်က ဈေးကြီးမှာပေါ့ မောင်”

လက်စွပ်ထဲမှ စိန်ပွင့်ကအတော်ကြီးကာ တဖျပ်ဖျပ်လက်

နေ၏။

သူပြုံး၍...

“မောင်က မင်းကို ဒီထက်မက တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ပေးချင်တာဗျ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မအတွက်တော့ မောင့်ဆီက အချစ်တွေ တစ်သက်လုံးရရင်ပဲ တန်ဖိုးရှိနေပါပြီကွယ်”

သည်အချိန်မှာတော့ ရုပ်ဝတ္ထုထက် မောင့်နှလုံးသားထဲက အချစ်ကိုပဲ သူမတန်ဖိုးထား၏။

လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပို၍အရေးကြီးသည်မဟုတ်လား။

“အဟွန်း အဲဒါကတော့ ပြောစရာမရှိဘူးဗျာ၊ မောင့်ဘဝမှာ မင်းဟာ နောက်ဆုံးချစ်သူပဲ”

“တကယ်”

ကြည်နူးစွာဖြင့် မောင့်လည်တိုင်ကို သွယ်လျသောလက်ချောင်းလေးများနှင့် ဖက်တွယ်ရင်း အသာနှမ်းရွိုက်လိုက်၏။

“အဲဒီလို မယုံတာတွေကြောင့် မင်းကို အသည်းယာတာ”

“အိုကွယ်”

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမှိတ်သွားရ၏။ အပြစ်တွေ ကြမ်းသော သူ့ကို နောက်ထပ်မစရအောင်ပါ။

“ကြီးမေ ခွင့်ပြုလိုက်လို့ မောင်ဘယ်လောက်ပျော်လဲ ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား ပန်းချီ”

“မောင် အဲဒီလောက် သတ္တိရှိမယ်မထင်ခဲ့ဘူး”

“ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ၊ အချစ်က တိုက်တွန်းလာရင် အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရတယ်ဗျ”

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော သူမဆံ့နွယ်လေးတွေ သူ့ဖွဖွဆော့ကစားသည်။

“မောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာလဲဟင်”

“အဟွန်း မင်းကိုမချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ဗျ”

“အို သွား”

သူရင်ဘတ်ကို တွန်းလွှတ်၏။

“သွားမယ်လား”

သူက သူမလက်လေးကို ဆွဲယူသည်။

“ဟင် ဘယ်ကိုလဲမောင်”

“လျှောက်လည်မယ်လေ၊ ဒီနေ့ မောင်တို့နှစ်ယောက်တို့ ကြီးမေခွင့်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့”

“အဟင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်မှလည်ရသေးဘူး၊ ခြံထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ”

“ဒါကြောင့် အခုသွားမယ်”

“မောင့်အလုပ်တွေကကော”

“ထားလိုက်စမ်းပါ”

အလုပ်ကြိုးစားသော မောင်က သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးပျက်ခြင်း။ ကြီးမေ ကားပေးလိုက်တာကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လည်ကြသည်။

ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ် တရုတ်ဘုံကျောင်း ပွဲကောက်ရေတံခွန်စသည်ဖြင့် နေရာအနှံ့လေ။

“ပျော်လား ပန်းချီ”

“အင်း”

မောင်ကိုယ်တိုင်က လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို တက်ကြွလန်းဆန်းနေ၏။ အချစ်သည် လူတွေကို နုပျိုစေပါလား။

နေ့လယ်စာကို စားသောက်ဆိုင်မှာစားကြစဉ်...

“ဟင် မ”

“အို ပိုင်”

မမျှော်လင့်ပါဘဲ ပိုင်နှင့်လာဆုံနေတာကြောင့် သူမ အံ့သြ
သွားရ၏။ မောင်က ပိုင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူလဲ ပန်းချီ”

“ရှင် ဟို”

“ကျွန်တော်နဲ့မက မိတ်ဆွေတွေပါ”

သွက်လက်စွာဖြင့် ပိုင်ဝင်ပြောတာကြောင့် သူမ မျက်နှာ
မပျက်အောင် ကြိုးစားရင်း...

“မောင် သွားစို့”

ပိုင်ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့၏။ ဆန်းကြယ်တာက ပိုင်နား
တွင် စင်သီယာတစ်ယောက်မပါပေ။

“မင်းတို့ချင်း ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့လဲ ပန်းချီ”

“ရှင်”

မောင်၏ ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် သူမ ကြောင်သွား
သည်။ နောက်မှ ဟန်ဆောင်ပြီးကာ...

“ဪ ဟို မိတ်၊ မိတ်ဆွေတွေပါ မောင်၊ သူလည်း
ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

သည်တော့ မောင်ခေါင်းခါယမ်း၏။

“အဲဒီချာတိတ် အတော်ချောတာပဲ၊ မိန်းမတွေအတွက်
စိတ်ဝင်စားစရာရုပ်မျိုး”

“အို ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး မောင်”
မျက်နှာတင်းတင်းလေးဖြင့် သူမပြောလိုက်၏။ မောင်က
သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“မင်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

ခေါင်းခါယမ်းရင်း မောင်ကို တခြားအကြောင်း အာရုံ
လွှဲဖို့ ကြိုးစား၏။

“ကျွန်မတို့ ဘာစားကြမလဲ မောင်”

“စကားမလွဲပါနဲ့ ပန်းချီ၊ အဲဒီချာတိတ် မျက်ဝန်းတွေက
မင်းအပေါ်မှာ နက်နက်ရှိင်းရှိင်းပဲ”

သူမက ပေါ့ပါးစွာပြုံးလိုက်၏။ ပိုင်နှင့် သူမတို့အတိတ်လမ်း
က ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ သူမရင်ထဲ ပိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမရှိတော့။

“သေချာတယ် သူကတော့ မင်းကို သဘောကျခဲ့မှာပဲ”

“သူ သဘောကျတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ မောင်၊ အဲဒီလို
လူမျိုးက ရုပ်ချောတာကို အကြောင်းပြုပြီး မိန်းမတွေ တစ်ယောက်

ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတာ”

ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲစွာ သူမပြောမိ၏။ မောင်က အံ့သြ
သလိုကြည့်ကာ...

“မင်းက သူ့အကြောင်းတွေသိတယ်”

“အို သိတယ် သိတယ်၊ မောင်ကို ဆက်မညာချင်ဘူး၊

ကျွန်မနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့တာ သူပဲ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ မင်းရဲ့ ချစ်ဦးသူဟာ အဲဒီချာတိတ်
ဟုတ်လား”

မျက်နှာကြီးနီလျက် မောင်မေးလာတော့ ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံ
မိတာ သူမ မှားသွားပြီဟု သိလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် အခု သူနဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး
မောင်”

သူခေါင်းခါယမ်း၏။ ထို့နောက် သူမကိုမမြင်ဘူးသလို
စိုက်ကြည့်သည်။

“အဟွန်း ရယ်စရာပါလားကွာ၊ မင်းက ငယ်ရွယ်ချော
မောပြီး နုပျိုတဲ့ ဆရာဝန်လောင်းလေးရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ သူက
မင်းကို သစ္စာဖောက်တော့၊ မင်းက သူ့ထက် အသက်အရွယ်
နှစ်ဆလောက်ကြီးတဲ့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ

လားဟင်”

မောင့်စကားတွေက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ခံပြင်းမကျေ
နပ်ဟန်။ သူမ သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်၏။

“အဲဒါ ဘာဆန်းလဲ မောင်၊ ကျွန်မက မောင့်ကိုချစ်လို့
လက်ထပ်မှာပဲ”

“တော်စမ်း မင်းရူးနေလား ပန်းချီ၊ မင်းအတွက် ကျုပ်
က ခြံသမားကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထက် ဘာပိုဆောင်နိုင်မယ် ထင်နေလဲ
ဟင်၊ အဟွန်း အနာဂတ်အတွက်ကကော နောင်ဆယ်နှစ်ဆိုရင်
ကျုပ်က အိုပြီဗျ”

“နောင်ဆယ်နှစ်ဟုတ်လား မောင်၊ နောင်ဆယ်နှစ်မကလို့
နှစ်တစ်ရာဖြစ်ပါစေ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာတော့ မောင်က အမြဲနုပျို
နေတဲ့လူပဲ”

အချစ်ဆိုတာ အပေါ်ယံရုပ်ဝတ္ထုဆိုတာ မောင်သိရဲ့လား။
ပိုင်နှင့်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာနှင့် မောင် ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲသွား
သနည်း။

မောင်က နေရာမှ ဝုန်းခနဲထ၏။ သူမလန့်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ပြန်ကြမယ်”

“မောင်”

ခြေလှမ်းကျများဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော မောင့်နောက်သို့
သူမ အပြေးလေးလိုက်မိ၏။

“မ”

ပိုင်းကိုတွေ့တော့ သူမမျက်နှာလေး တင်းသွားကာ...

“ဒီမှာ ပိုင်၊ မင်းနဲ့တို့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကို
မြဲမြမှတ်ထားပါ”

ထိုနောက် မောင့်ဆီ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

“မောင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ့်ရက်ကို အမြန်ဆုံး
သတ်မှတ်ကြစို့နော်”

ပိုင်ကိုတွေ့ပြီးနောက် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသော မောင့်ကြောင့်
သူမရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

ထိုကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူမဘက်မှ အမြန်စီစဉ်
ရန် ပြောမိခြင်း။ သူက မျက်ခုံးထူထူကြီး ကျွတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ
သူမကိုကြည့်၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလောက်မြန်ချင်နေတာလဲ ပန်းချီ၊
ဘာလဲ ဟိုချာတိတ်ကိုတွေ့ပြီးနောက်၊ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်မချလို့
လား”

“ရှင်”

မောင်မေးလိုက်ပုံက သူမ၏သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးလိုက်သလို
ပါပဲ။ သူက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလျက် ဆက်ပြောသည်။

“အင်းလေ ဒီလိုလည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်လို့ လူမျိုးနဲ့စာရင် ဟိုလူက အသက်လည်းငယ် ရုပ်လည်းချော ဂုဏ်လည်းရှိတာကိုး”

“တော်တော့မောင်၊ ကျွန်မ ဒီစကားတွေနားထောင်နေလို့ သဘောကျတယ်ထင်နေလားဟင်၊ ဒီမှာ မောင် ကျွန်မဘဝမှာ မောင်နဲ့တွေ့ပြီးချိန်ကစလို့ ‘နေပိုင်’ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးရှင်”

သူမရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောပေမယ့် မောင်က မဲယ့်သလို ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“တကယ်တော့ မင်းမှာ အဲဒီလိုလူမျိုးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို တမင်မပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား ပန်းချီ”

“အို ပြောစရာမှမလိုဘဲ မောင်”

သည်ကို ရောက်ပြီးကထဲက ပိုင်နှင့် သူမဘဝ တခြားစီဟု ခံယူခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“အဟွန်း ဒါပေါ့လေ၊ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်က အလကား ကောင်တစ်ယောက်လို့ ထင်သွားမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား၊ မင်းမပြောခဲ့တာ ဒါကို သိနေလို့မဟုတ်လား ပန်းချီ၊ တကယ်တော့ မင်းမှန်ပါတယ်၊ ခုလည်း ကျုပ်ဒီအတိုင်း ခံစားရတာပါပဲလေ”

“မောင်ရူးနေပြီ”

သည်းမခံနိုင်သလို သူမအော်ဟစ်မိ၏။ မောင်ဘာကြောင့် ဒီလိုအမှားတွေ စဉ်းစားနေရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ မောင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်မပါကွယ်”

မျက်ရည်လေးများဝဲရင်း မောင်ကိုကြည့်ကာ သူမပြောမိ၏။

“ခု မင်းပြောနေတာတွေဟာ နောင်ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့တိုင် အောင် မှန်မယ်လို့ ထင်နေလားဟင်၊ အဟွန်း နောင်ဆယ်နှစ်မှာ မင်းအတွက် ကျွန်က ခြံသမားကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာထက် ဘာမှ ဂုဏ်တက်မလာနိုင်ပါဘူး ပန်းချီ၊ အေး ဒါပေမယ့် ဟိုဆရာလေးကတော့၊ တကယ်ကို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ထိပ်တန်းနေရာမှာ ရှိနေမှာပဲ။

ဒီတော့မှ မင်းဟာ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းထဲက မထွက်နိုင်တဲ့ ဘဝနဲ့ သူ့ကို သတိရတမ်းတလာမယ်။ အဟွန်း ဘာကြောင့်များ ကျုပ်လို့ လူအို ခြံသမားတစ်ယောက်ကို အစက လက်ထပ်မိပါလိမ့် နောင်တရလာမယ်ကွ”

ပြင်းထန်လွန်းသော သူ့စကားလုံးများကြောင့် သူမရင်ထဲ စူးနစ်ဝင်သွား၏။ မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲကျလာရင်း ခေါင်းခါယမ်း

သည်။

“မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ နောင်တရလိမ့်မယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်နေတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ လက်တွေ့ဘဝကို ရင်ဆိုင် နိုင်တယ် မောင်”

သတ္တိရှိစွာ ရဲရင့်စွာပြောလိုက်သည့်တိုင် သူမ စကားတွေ က မောင့်အတွက် အရာမထင်ပေ။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ တကယ်တော့ သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ပန်းချီ၊ ခုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ မင်းလာတာ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးက၊ ကျုပ်နေတာ တောတောင် တွေထဲမှာ မြို့လယ်ခေါင်က တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးမှာလို နိုင်ငံခြား ဖြစ် ကော်စောကြီးတွေခင်း၊ အိမ်ကတု ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးတွေနဲ့၊ အဟွန်း ဒီက မြေကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်များ ကွာ ခြားလိုက်သလဲဆိုတာလေ”

ပြောချင်ရာတွေပြောကာ ကျောခိုင်းရပ်နေသော မောင် ကျောမြင်ကိုကြည့်ရင်း သူမ အံလေးကြိတ်မိ၏။

ထိုနောက် မောင်နား ဆတ်ခနဲရပ်လိုက်သည်။

“မောင် ပြောတဲ့စည်းစိမ်တွေဟာ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ အချစ်မရှိရင် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒါကို မောင်ယုံပါ

ကွယ်”

ဝမ်းနည်းစွာပြောရင်း မောင့်ကျောပြင်မှာ သူမ မျက်နှာ လေးအပ်လိုက်၏။ သူမ လက်နှစ်ဖက်က မောင့်ကို နောက်မှဖက် ထားမိသည်။

သူမ၏အတွေ့အထိကြောင့် မောင်က အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သူမလက်တွေကို ဖြုတ်ချ လျက် အေးစက်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာ၏။

“မင်း ပြန်ရမယ် ပန်းချီ”

“ရှင် ကျွန်မပြန်ရမယ်ဟုတ်လား မောင်၊ ဘယ်ကိုလဲ ဘယ်နေရာပြန်ရမှာလဲ မောင်”

အေးစက်လွန်းသော မောင်မျက်ဝန်းတွေဟာ သူမအတွက် ဒါပထမဆုံးဟုထင်၏။

သူက သူမထံမှ အကြည့်လွှဲကာ...

“မင်း နေရာကိုပေါ့၊ မင်းအလုပ်ရှိရာကိုပေါ့ ပန်းချီ”

“ဪ မောင်က ကျွန်မကို ရန်ကုန်ပြန်ခိုင်းနေတာကိုး၊ ပြန်ဘူးမောင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ မောင်နဲ့အတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာ”

“ဟုတ်ဇာယံ မောင်ရှိတဲ့ နေရာမှာသာ ကျွန်မဘဝ

အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာမို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာပဲ မောင်”

မောင်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ သူမ ရဲရင့်စွာပြော၏။ မောင်က မဲ့ခနဲပြုံးလျက်...

“ဪ ဒါဆို မင်းက ကျုပ်နဲ့ တစ်သက်လုံး ကြမ်းတမ်းတဲ့ ခြံလုပ်ငန်းတွေ လုပ်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

“တော်စမ်း၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ပန်းချီ”

“ရှင် ဘာကြောင့်လဲ မောင်”

သူက နှမ်းနယ်မောပန်းသလို အသံမျိုးနှင့်...

“မင်းလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမငယ်မျိုးနဲ့ ဒီနေရာမဆို လိုပဲ ပန်းချီ။

မင်းအတွက် မင်းဆိုင်တဲ့ အရာတွေအားလုံးက ဟိုမှာပဲ နေ့စဉ် အဝတ်စားကောင်းကောင်းဝတ်။ လှလှပပလိမ်းခြယ်ပြီး မင်းလုပ်ငန်းတွေကို အရိပ်ထဲက အေးအေးသက်သာ စိစဉ်ညွှန်ကြား ရမှာလေ။

ဒီမှာက မင်းအတွက် အရာအားလုံး ကြမ်းတမ်းလှပတယ်”

ဒါတွေဟာ သူမအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေဆိုလျှင် မှာ

နေပြီ။

“အဟင်း မောင့်စကားတွေကမှ တယ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပါလားရှင်”

သူမက မထိတထိ သရော်သံပေါက်အောင် ကြိုးစားပြောပေမယ့် ရင်ထဲ ငိုချင်စိတ်ကအပြည့်။

“ဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ပန်းချီ၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို မောင်ပြောနေတာ လက်တွေ့ကျကျ စကားတွေပဲ”

“ကျွန်မလည်း လက်တွေ့ကျကျပြောနေတာ၊ မောင်ထက် ပိုပြီး ကျွန်မ ဘာကိုမှ တန်ဖိုးမထားဘူးဆိုတာ”

သည်အခိုက် သူမတို့နှစ်ယောက် မျက်ဝန်းချင်းဆုံ၏။ မောင်ရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတာတွေ တဆိတ်လောက်ယုံပေးပါလား အချစ်ရယ်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုမင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကြီးမေနဲ့ မောင်ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးမယ်”

“ဟင် တကယ် တကယ်လား”

သူမ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မယုံနိုင်သလိုမေးတော့ မောင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါ ညာစရာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အို မောင်ရယ်၊ ခုတော့လည်း မောင်သဘောပေါက်ပြီ
ပေါ့နော်၊ ကျွန်မ မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ”

ဟန်ဆောင်မှုမရှိသော သူမက မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်
၏။ သူက သက်ပြင်းကြိတ်ရှိုက်ကာ သူမ ကိုယ်လေးကို အသာ
တွန်းဖယ်သည်။

“နောက်ကျနေပြီ၊ မောင်တို့ကို ကြီးမေ စောင့်နေလို့
မယ်”

“အို ကျွန်မတို့က ကလေးတွေမှမဟုတ်ဘဲ မောင်”

“ဒါပေမယ့် မောင်က ကြီးမေကို ခွင့်တောင်းခဲ့တာလေး
မင်းထက်စာရင် မောင်ကလူကြီးပဲ၊ ဒီတော့ လူကြီးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကြီးမေကို လေးစားရမယ် ပန်းချီ”

တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် မောင်ပြောတော့ သူမဖြူ
လိုက်၏။

“အဟင်း ကောင်းပါပြီရှင်၊ မောင်သဘောအတိုင်းပါပဲ”

ပြောရင်း သူမက မောင့်လက်မောင်းကို တွယ်ဖက်၍
ကားဆီလာခဲ့လိုက်လေ၏။

သည်နေတော့ အိပ်ရာက နေမြင့်မှန်းလာသလို ခြံထဲကို
လည်း နောက်ကျမှသွား၏။ ကြီးမေကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ပေ။ အပြင်
သွားနေခြင်းဖြစ်မည်။

ညက မကြည်လင်သော စိတ်များနှင့်မို့ ဒီအချိန်မှာ သူမ
မျက်နှာကောင်းမည်မဟုတ်။ သူမခြံထဲရောက်တော့ အလုပ်သမား
တွေအားလုံး အလုပ်ခွင်ဝင်ကုန်ကြပြီ။

“ပန်းချီ”

“ဟင် ကြီးမေ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြီးမေကို ခြံထဲမှာလာတွေ့ရတာကြောင့်
သူမ အံ့သြသွား၏။ ကြီးမေ မျက်နှာမကောင်း။

“ဒီကိုကြီးမေ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲဟင်”

သူမမေးတော့ ကြီးမေ သက်ပြင်းချသည်။

“ခြံဦးစီး နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကိုရှာဖို့လေ ပန်းချီ”

“ရှင် ကြီးမေဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာက ခြံဦးမီးခွေ
ဦးမိုးနတ်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ကြီးမေ ခေါင်းခါယမ်း၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချသည့်

“မောင်မိုးနတ် အလုပ်ကထွက်သွားပြီကွယ်”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် ကြီးမေများ သူမကို နောက်နေသလား
ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ကြီးမေမျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်
မကောင်းဟန်။

“ညကပဲ သူ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရွှေသွားပြီ”

“ရှင် သူ သူတကယ်ပဲ အဲဒီလိုလုပ်သွားတာလား
ကြီးမေ”

“အင်း ဒီလူက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မပြင်တတ်ဘူး”

“အို”

သူမမှာ ကြာရှည်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကြီးမေများက ရုတ်
ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ မောင်နေတဲ့ အိမ်လေးဆီကိုလေ။

သစ်လုံးအိမ်လေးရောက်၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်”

မောင့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမျှမရှိတော့

သူမ မယုံနိုင်လွန်း၍ အိပ်မက်ထဲရောက်နေသလိုပင်။

“မောင် မောင်”

အသံပေးကာ သူမခေါ်ပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
သော အိမ်လေးထဲမှ ပြန်ထူးသံမကြားရပါ။

သေချာပြီ...

မောင်တကယ်ပဲ ထွက်သွားပြီပေါ့။

“အဟင့် ဟင့် ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

သူမအားအင်မဲ့စွာ ငိုရွှိက်မိတော့၏။ နောက်မှ ခြေသံ
ကြား၍ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကြီးမေ။

“သိပ်လည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွယ်”

“ဘာလိုပြောလိုက်တာလဲ ကြီးမေ၊ ကျွန်မ သူ့ကို
နှုတ်တယ်”

ကြီးမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် သူမကိုယ်လေးကို
အသာပက်၍...

“အမှန်တော့ မောင်မိုးနတ်ကလည်း သမီးကိုချစ်လို့ ခုလို
ထွက်သွားတာနော်ပဲ”

“ဘယ်လိုကြီးမေ”

“သူရေးခဲ့တဲ့စာ ကျန်ခဲ့တယ် ပန်းချီ”

“ရော ဒီမှာ”

စာရွက်ဖြူခေါက်လေးကို သူမ အမြန်ယူဖတ်လိုက်၏။

စုံသေတ္တာ စာရေးခဲ့ပါတယ် ကြီးမေ။

လူကိုယ်တိုင် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ခွင့်မရတာကို ခွင့်လွှတ်
စေချင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကြီးမေရဲ့ခြံထဲကို ကျွန်တော်က မခေါ်ဘဲ
ရောက်လာပြီး ခုလည်း မရှင်ဘဲပြန်သွားပါပြီ။

ပန်းချီကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်သက်လုံး အပိုင်
ဆောက်မှာနေလာတဲ့ ပန်းချီဟာ ကျွန်တော်ထက် အဆပေါင်းများစွာ
သာတဲ့ လူမျိုးနဲ့သာ ထိုက်တန်တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

သူ့ဘဝကို မောင်တတွေနဲ့အတူ မတည်ဆောက်စေချင်တဲ့
အတွက် ကျွန်တော်ထွက်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်စေချင်ပါတယ်။

စိုးနတ်

စာဆုံးသွားချိန်မှာ သူမမျက်ရည်တွေက ပါးပြင်တွင်
စိုရွဲနှစ်နေပြီ။

“ကြီးမေ ကြီးမေ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ သူအထင်လွဲသွားတာ
တကယ်တော့ ကျွန်မက သူထင်သလိုမဟုတ်ဘူး။”

“မင်းဘာပြောနေတာလဲ ပန်းချီ၊ မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့
ကြတာလဲ”

သည်တော့ သူမ ရှိုက်ငိုလိုက်၏။ ပိုင်နှင့်ပြန်ဆုံတွေ့တာ
သူမအတွက် ကံဆိုးတာပါပဲ။

“မနေ့က ကျွန်မရဲ့ချစ်သူဟောင်း ဒေါက်တာနေပိုင်နဲ့
တွေ့ခဲ့တယ် ကြီးမေ၊ အဲဒီမှာ မောင်ဟာ သူကိုယ်သူအားငယ်ပြီး
ကျွန်မနဲ့ မတန်တော့ဘူးလို့ ယူဆပြီး ခုလိုထွက်သွားတာပဲ ကြီးမေ”

“ဪ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုး၊ ဒါနဲ့ အဲဒီဒေါက်တာနေပိုင်
ကကော ခုထိ ပန်းချီနဲ့က ဘယ်လိုလဲ”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ပိုင်နဲ့ကျွန်မက ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး ကြီးမေ၊ ပိုင်က
ကျွန်မထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့ပါ
ပြီ”

“ဒါကို မောင်မိုးနတ် မသိဘူးလား ပန်းချီ”

“ပိုင်လက်ထပ်သွားခဲ့တဲ့အကြောင်း ကျွန်မ ပြောဖူးပေ
မယ့် လူချင်း ခုလိုတွေ့တော့ ပိုင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ
ကြောင့် သူ မယုံဘူးထင်တယ် ကြီးမေ”

ယခုတော့ မောင်ကို ဘယ်သို့လိုက်ရှာရမည်နည်း။ ကြီးမေ

သက်ပြင်းချသည်။

“ကဲ ကဲ သွားတဲ့လူက သွားပြီဆိုတော့ အရမ်းဝမ်းနည်း
မနေပါနဲ့ကွယ်”

“မဖြစ်ဘူး ကြီးမေ၊ သူ့ကို ကျွန်မရှာမယ်”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ ယန်းချို”

ကြီးမေ မေးတော့ သူမနှုတ်ခမ်းလေး မိကိုက်ကာ...

“ညက ထွက်သွားတာဆိုတော့ သူဝေးစေး မရောက်နိုင်
သေးပါဘူး ကြီးမေ၊ မြို့အနှံ့ ကျွန်မလိုက်ရှာမယ်”

ပြောရင်း သူမမျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

“အေးလေ လိုအပ်ရင် ဦးကြည်ကို ခေါ်သွားပေါ့၊ ကြီးမေ
တော့ ခြံကိစ္စရှိသေးလို့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ရပါတယ် ကြီးမေ၊ ကျွန်မဘာသာရှာပါ့မယ်၊ အခု
တစ်နေရာကို အရင်သွားရှာဦးမယ်”

မောင်၏ လိမ္မော်ခြံကို အမှတ်ရလျက် သူမ ပြေးထွက်
ခဲ့သည်။

အဟင်း အဲဒီမှာ မောင်ရှိနေနိုင်၏။

ဟင်း လိမ္မော်ခြံမှာတွေ့လို့ကတော့ မောင်ကို အပြစ်ကြီး
ကြီး ပေးရမည်။

ကြည်နူးအတွေးများ ရောက်လာသော သူမ။

“ဒီခြံကို ကျွန်တော်နဲ့လွဲခဲ့ပြီး ဆရာ ခရီးထွက်သွားပါ
ဘယ် မမ”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်၏ စကားကြောင့် သူမရင်မော
သွားသည်။

“သူ သူ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ပြောသွားလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ဆရာက တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့
သူစိတ်ထဲရှိသလို နေတတ်ပါတယ် မမ”

ခက်ပြီ။ ယခုမှ သူမ မောင်ကို ဘယ်မှာဆက်ရှာမလဲ။

အကယ်ပဲ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ပြီလား မောင်ရယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဆက်သွယ်လာရင် ကျွန်မဆီကို
အကြောင်းကြားပါရှင်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

ပြင်ဦးလွင်အနှံ့ သူမရှာမိ၏။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ယောက်ျား
များကို တွေ့လေတိုင်း မောင်လားဟု သူမ ကြည့်ရတာအမော။

မောင်မဟုတ်မှန်းသိတော့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ကာ
ဝမ်းနည်းရ၏။

“ရှင်ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်မဆီက ရှောင်ပြေးနိုင်မှာလဲ”

မောင်ရယ်”

သို့သော် မိုးစုန်းစုန်းသာ ချုပ်သွား၏။ မောင်၏ အချိန် အယောင်မျှ မတွေ့ပါ။ ခြေကုန်လက်ပန်းနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသော သူမကို ကြီးမေ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်သည်။

“ကြီးမေလည်း မောင်မိုးနတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို နီးစပ်သမျှ မေးကြည့်ပြီးပြီကွယ်၊ ဘယ်သူမှ သူ့အကြောင်းမသိကြဘူး”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြီးမေ”

ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရိုက်ရင်း မေးမိ၏။

“ဒီမှာနေလို့ ဝေဒနာ ခံစားနေရမယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်ကို ပြန်ပါလား ပန်းချီ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီ၊ အမှန်တော့ ကြီးမေအနေနဲ့ ပန်းချီကို ဒီမှာတစ်သက်လုံး ရှိစေချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အချစ်ဝေဒနာဆိုတာ ပြင်းထန်လေတော့ အချိန်ယူကုစားရမယ်မဟုတ်လား”

ဪ သူမဘဝက ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း အချစ်ကြောင့် ထွက်ပြေးရဦးမည်ပေါ့။ သူမ ညင်သာစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မမပြန်ဘူး ကြီးမေ”

“ဟင်”

“ကြီးမေက နှင်မလွှတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မတစ်သက် ဒီမှာပဲ နေမယ်”

“ဒါဆို ရန်ကုန်က သမီးအလုပ်ကော”

“မာလာ လုပ်နိုင်ပါတယ် ကြီးမေ၊ ရန်ကုန်ပြန်လို့လည်း ကျွန်မထပ်ပြီး ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ပြောရင်း သူမမျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်၏။ ကြီးမေ သက်ပြင်းချကာ

“အေးလေ ပန်းချီသဘောပါပဲ၊ ကြီးမေကတော့ သမီးကို နှင်မထုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကြီးမေ”

မောင်ထွက်သွားပေမယ့် ဟောဒီနေရာဝန်းကျင်ဟာ မောင်နဲ့ အတူ ကြည်နူးပျော်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရတွေရှိနေတာကြောင့် သူမ မခွာနိုင်ပါ။

နောင် (၃)နှစ် ကြာသောအခါ

နွေ မိုး ဆောင်း။

ရာသီတို့ အလီလီပြောင်းခဲ့ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် အရာအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်သည်ဟု ပြောရ

မလား။

သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်အတွင်းမှာ သူမလည်း အစစ
ရင့်ကျက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက သူမကို ရင့်ကျက်ဖို့
ဖန်တီးခဲ့သလိုပင်။

ကားသံကြောင့် သူမ ဆင်ဝင်အောက် ထွက်လာခဲ့သည်။
မကြာခင် မာလာကို ကြိုလာသော အဖြူရောင်ကားလေး ရပ်လာ
၏။

“ယန်းချို”

“မာလာ”

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“ရှင် အသားတွေ ပိုဖြူပြီး ပိုလှလာတယ် ပန်းချီ”

မာလာက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံး၍ဝေဖန်၏။

“အဟင်း ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်၊ ကျွန်မမှာ မိုးလင်းတာနဲ့ ခြံထဲဆင်းရတာ မာလာ”

“ဒါပေမယ့် ရှင်က စီစဉ်ညွှန်ကြားရုံတင် မဟုတ်လား ပန်းချီ၊ နတ်သမီးလေးကော”

“အိပ်နေတယ်၊ ကဲ မာလာ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်မကြီးထဲ ဝင်ခဲ့၏။ မာလာက ပန်းများဖြင့် ဝေဆာစွာရှိနေသော ဧည့်ခန်းကြီးကိုကြည့်ကာ

“တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရှင်နဲ့ ရှင်အိမ်ကြီးက ပိုပိုလှလာ တယ် ပန်းချီ၊ ဒါတော့ အမှန်ပဲ”

“ခုလိုချီးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာလာ၊ ကြီးမေ က ဒီလို သူ့အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကို အမြဲသာယာလှပနေမှ ကြိုက်တာ လေ”

လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှ ဆုံးပါးသွားခဲ့သော ကြီးမေအကြောင်း ပြောမိ၏။

“အင်း ကြီးမေမှာ အမွေဆက်ခံမယ့် ရှင်တစ်ယောက်လုံး

ရှိတာ ကံကောင်းတာပဲ ပန်းချီ၊ တို့တော့ အသက်ကြီးလာရင်တောင် တို့အမွေဆက်ခံဖို့ နတ်သမီးလေးအပြင် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“နောက်တော့ ရှိလာမှာပေါ့ မာလာ၊ ရှင်က ရွေးတာများ လို့နေမှာပါ”

ဖက်ရှင်ဒီနိုင်းမှာ တစ်ယောက်ဖြစ်သော မာလာသည် လည်း ချောမောလှပသူတစ်ဦးပါ။ သို့သော် မာလာက ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတတ်သူမို့ တော်ရုံယောက်ျားကို အထင်မကြီးပါ။

“ရွေးတော့ ရွေးရမှာပဲ ပန်းချီ၊ ဒီခေတ်က ကိုယ့်ကိုမို့ မယုံယောက်ျားမျိုး အတော်များလေတော့ မလွယ်ဘူး”

“ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ရှေ့က ဦးဆောင်နိုင်မယ့်လူတွေ လည်း အများကြီးရှိတာပါပဲ မာလာရယ်”

“ဪ အဲဒီလိုလူမျိုးက တွေ့ဦးမှကိုး ပန်းချီ”

ပခုံးလေးတွန့်ကာ မာလာပြောတော့ သူမပြုံးနေလိုက်၏။ တကယ်တော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအချိန်ထိ ဘာကြောင့် အထီး ကျန်နေတာလဲ။

မောင်။

ခြေရာဖျောက်ကောင်းသော မောင်ကို ရှာဖွေရင်း မောခဲ့ရ ပြီ။

သူ ငါ့အပေါ် တကယ်ပဲ ကျောခိုင်းရက်လေခြင်းအား
စိတ်က အလိုလိုနာကျင်လာရ၏။

ယခုတော့ သူမဘဝမှာ နတ်သမီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိ
ပါ။

“ကဲ ကဲ တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ မာလာကို ဦးကြည်လွတ်ပြီး
အကြံခိုင်းရတာ ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“အင်း ပြောပါဦး”

“အဟင်း မာလာအတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်
ဟင်းတွေ ချက်နေလို့ရှင့်”

သည်တော့ မာလာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး၏။

“ဒါကြောင့် ပန်းချီကို အမြဲချစ်ရတာ၊ ပြောရင်း ဗိုတ်
တောင်ဆာလာပြီ”

“ထမင်းပွဲအသင့်ပါရှင်၊ ခဏ ဒေါ်ထွေးကို ဟင်းရည်
နွေးခိုင်းထားတာ မေးလိုက်ဦးမယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပန်းချီဝင်လာတော့ မာလာက
နောက်မှပါလာ၏။

“အား ဟင်းတွေက မွေးနေတာပဲ ပန်းချီ”

“ဒါဆို များများစားရမယ်နော်၊ ပြီးတော့မှ ဝိက်တက်

မှာစိုးပြီး တစ်ပန်းကန်လောက်နဲ့ မရပ်ရဘူး”

“အဟဲ ဒါကတော့”

မာလာက ခန္ဓာကိုယ်ထိန်းခြင်းကို အစဉ်ဂရုစိုက်၏။

“ရှင်တို့ရန်ကုန်သူတွေ တကယ်အလှအပ ကြိုက်တယ်နော်
မာလာ”

သူမစကားကြောင့် မာလာ မျက်လုံးပြုံးကြီးနှင့် ကြည့်၏။

“အလို ဒေါ်ရွှေပန်းချီ တို့က ရန်ကုန်သူဟုတ်လား၊ နှင်က
ပြင်ဦးလွင်သူလား”

“အဟင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်နှစ်တွေ
ကြာပြီလဲ မာလာ၊ ဒီတော့ ကျွန်မက တောသူ”

“တော်ပါ ပန်းချီရယ် တောသူရှင်က ရန်ကုန်သူတွေထက်
ပိုလှနေတာမဟုတ်လား၊ အထူးဝိတ်ချစရာမလိုဘဲ၊ ဒြဲအလုပ်၊
အိမ်အလုပ်တွေနဲ့တင် ရှင်ခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်လောက်အချိုးကျလှနေ
လဲဟင်”

သည်စကားတော့ မှန်မည်ထင်၏။ သူမမှာ နေ့စဉ်အလုပ်
တွေဖြင့် အချိုးကျနေလေပြီ။ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်အား
ပါ။

“ကဲ ကဲ ဒီလောက်ချိုးကျူးနေမှတော့ ဟင်းကောင်း

ကောင်းတွေ ကျွေးရမှာပေါ့၊ မာလာ”

“အမယ် တို့က မြှောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး ပန်းချီ ဒါပေမယ့် စားမှာတော့အမှန်ပဲနော် အဟင်း”

“အဟင်း ဟင်း၊ စားပါရင်”

တစ်နှစ်မှာ အနည်းဆုံး တစ်ခေါက်လောက်တော့ မာလာက သူမထံ ရောက်အောင်လာ၏။ ကြီးမေမရှိသည့်နောက် အမွေအနှစ်ကို သူမရခဲ့၏။ သူမဘဝကို ကြီးမေလုပ် ဒီခြံကြီးထဲမှာ မြုပ်နှံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဦးကြည်၊ ဒေါ်ထွေးတို့လင်မယား နှင့် သူမနေသည်။ ခြံဦးစီးကို သပ်သပ်ငှားထားခဲ့၏။

“မာမိ”

“ဟော သမီးလေး”

ဒေါ်ထွေးချီလာသော နှစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ရှိ ဖြူဖွေးလှပသော ကလေးမငယ်တစ်ယောက်။

“အမယ်လေး အန်တီနတ်သမီးလေး၊ အိပ်ရာကနိုးပြီလား လာပါဦးကွယ်”

မာလာက ပြုံးရယ်၍ ကလေးကိုခေါ်သည်။ ကလေးက အစကြောင်နေပြီးမှ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့်

“အန်တီ”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့တူလို့ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတာလဲကွယ်”

နုညက်သော ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းရင်း မာလာပြောသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ပန်းချီက ပြုံး၍ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ ဒါဆို သမီးလေးလည်း မာမိတို့နဲ့ ထမင်းအတူ စားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမီးအတွက် သီးသန့်စိုစည်ထားသော ဟင်းဖြင့် ပန်းချီနဲ့ကျွေးလိုက်၏။ မာလာက သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။

ငယ်ရွယ်ချောမောလှပတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်။ အနားမှာ မားမတ်စွာရပ်တည်ပေးမယ့် ယောက်ျားသားမရှိတဲ့ဘဝ။

“မာလာ စားလေ”

“ဪ အင်း”

တကယ်တော့ သူမတို့သားအမိကို ကြည့်ပြီး မာလာဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ သိပါ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတို့သားအိမ်ကို မသနားပါနဲ့ မာလာ
ရယ်၊ ဒါ သူပေးသွားတဲ့ဘဝပါ”

သူမစိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။ သမီးကိုမြင်ရတိုင်း
သူ့ကိုသတိရသလို ရင်မှာနာကျင်မိတာ တစ်ဖက်ပါ။

ရက်စက်တဲ့လူ။

စိမ်းကားသည့် ယောက်ျား။

ရှင် မနေရဲဘူးဆိုသောဘဝမှာ သူမ ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တည်နေ
ပြခဲ့တာပါ။

ညက တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် သူမနှင့်မာလာတို့ အိပ်
မပျော်နိုင်သေးပါ။ လကသာနေတာကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခြံထဲ
ဆင်း လမ်းလျှောက်ကြသည်။

“ဟင်း ညလေးက သာယာလိုက်တာ ပန်းချီ”

“အင်း”

‘တကယ်တော့ ဒီလိုညမျိုးတွေမှာ သူမတစ်ယောက် သမီး
လေးကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်ပြီး မည်သူ့ကို တမ်းတနေမလဲဆိုတာ
မာလာသိ၏။

“ရှင် တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေတော့မှာလား ပန်းချီ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မာလာ”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“မင်း ဦးမိုးနတ်ကို ဒီလိုပဲ စောင့်နေတော့မှာလား ပန်းချီ”

ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုပေမယ့် သူက မင်းကို မတွေ့အောင် တမင်ရှောင်သွားတာ”

“တော်တော့ မာလာ၊ ကျွန်မ ဒီမှာနေတာ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေတယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလားဟင်၊ မှန်တာဝန်ခံရရင် အစကတော့ ဟုတ်တယ်ဆိုပေမယ့် သမီးကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်သူမှ မလိုအပ်တော့ဘူး၊ သမီးလေးက ကျွန်မ ဘဝပဲ”

ရင်ထဲမှ လေးနက်သော ခံစားချက်ဖြင့် သူမပြောလိုက်၏။ မာလာက အကဲခတ်ကြည့်ကာ

“ဒါပေမယ့် နတ်သမီးလေးရှိနေတာသာ ဦးမိုးနတ် သိရင်”

“အို သူသိစရာမလိုပါဘူး၊ သူက သူ့ကိုယ်သူကအပြင် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး မာလာ”

“ပန်းချီ ဦးမိုးနတ်ကို ရှင်သိပ်စိတ်နာသွားပြီလားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ နှုတ်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ရက်စက်စွာ ကျောခိုင်းသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် သူမရင်ထဲက ဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်နက်ခဲ့ပြီလဲ။

“အင်းလေ တကယ်တော့ ရှင်စိတ်နာမယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်နာချင်စရာပါ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဦးမိုးနတ် ဒီလိုလုပ်သွားတာလည်း ရှင့်အတွက်”

“ကျွန်မအတွက် ဟုတ်လား၊ အဟင်း ကျွန်မအတွက် ဆိုရင် သူဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ မာလာ၊ ဒါ ကျွန်မအချစ်ကို အကင်သေးတာ၊ သူ့အတွက် သူကြည့်လို့ စွန့်ခွာသွားတာ”

ပြောရင်း စိတ်ထဲ ပို၍နာကျင်လာရ၏။ သည်လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ၊ အိပ်မက်လား။

“ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို ကျွန်မအတွက် အဖော်ထားခဲ့လို့လေ”

“ပန်းချီရယ်”

“သမီးလေးသာမရှိရင် ကျွန်မဘဝကို ဒီလောက် ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ရပ်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး မာလာ”

“မင်းရပ်တည်နိုင်မှာပါ ပန်းချီ”

မာလာသိသော ရွှေပန်းချီဆိုတာ ပျော့ညံ့ညံ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဒါနဲ့ ပန်းချီ နေပိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတစ်ယောက်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ မာလာ”

မောင်နှင့်သူမတို့၏ အချစ်ကို ဖြိုခွင်းသည့်လူဟု ပိုင်ကို ရင်တွင်းတစ်နေရာက ကြိတ်မုန်းနေမိတဲ့အဖြစ်။

“မဟုတ်ဘူး နေပိုင်၊ ဒီမှာတာဝန်ကျတယ်တဲ့”

“ဟင်”

မတွေ့ချင်သူနှင့် တစ်မြို့တည်း နေရဦးမှာပါလားဟု သူမ စိတ်ညစ်သွား၏။

“မင်းကတော့ စိတ်ညစ်နေမှာပဲ ပန်းချီ”

“ဟင့်အင်း ဒါတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ မာလာ”

“အင်းလေ ရှင်လည်း ရင့်ကျက်သွားပြီကိုး၊ ဪ ဒါနဲ့ နေပိုင်လည်း အောက်ပုံစံပြောင်းသွားတယ် ပန်းချီ၊ လူက အတော် ဝလာပြီ၊ နောက်မိန်းမနဲ့လေ၊ ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ”

“ဘာ”

ပိုင် လက်ထပ်ခဲ့တာ စင်သီယာနဲ့ဟု သူမသိခဲ့၏။ ထိုနောက်ပိုင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ဟိုတစ်လောက မြို့ထဲမှာ ပြန်တွေ့ကြတော့ မင်းရဲ့ဝဋ် တွေ သူလိုက်တာတဲ့၊ စင်သီယာက သူ့ကိုပြစ်ပြီး နိုင်ငံခြား အပြီး

ထွက်သွားသတဲ့လေ၊ မင်းကိုမေးလို့ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလို့ တမင် ပြောပစ်ခဲ့တယ် ပန်းချီ”

တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့သော ပိုင်အကြောင်းတွေ ကြားရသည့် တိုင် သူမရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေ၏။ ဘဝဆိုတာ ပြောင်းလဲ တတ်သည်ကိုး။

“ကျွန်မအတွက်တော့ သူ့အကြောင်းဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတော့ဘူး မာလာ”

“အင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က သာ ရှင်နဲ့ပိုင် တစ်ခါပြန်မဆုံခဲ့ရင် ခုအချိန်မှာ ရှင့်ဘဝဟာ သိပ်ကို သာယာနေမှာပဲနော် ပန်းချီ”

မာလာစကားကြောင့် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က မောင်နှင့်ပိုင် ဆုံခဲ့ကြတာ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိ၏။

“မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တန်တဲ့ယောက်ျားက ငါမဟုတ် ဘူး ပန်းချီ”

ဘာကြောင့်များ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင် ဒီလောက် အားငယ်သွားရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မချစ်တာ မောင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

ဟုဆိုတာကိုလည်း မယုံကြည်ခဲ့တဲ့အဖြစ်။ အချစ်ဆိုတာ
ဂုဏ်နေတွေနှင့် မဆိုင်ကြောင်း ဒီအချိန်ထိ နေလာသည့် သူမဘဝ
ကို ပြလိုက်ခြင်းပါ။

“ကျွန်မကဲပေါ့ မာလာရယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မလေ သမီး
အတွက် စဉ်းစားတယ်”

“ဒါဆို ခြံတွေကို ရှင်ရောင်းဖို့ တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ
လား ပန်းချီ”

“အင်း”ဟု သူမခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်တိုင် စိတ်ထဲက
မကောင်းသလိုပါပဲ။

“ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ ခြံလုပ်ငန်းတွေက အရှုံးပြလာတယ်၊
ခြံဦးစီးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းသွားပေမယ့် ဘာမှ
တိုးတက်မလာဘူး၊ ကျွန်မကလည်း သမီးတစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့
သေချာကရုမစိုက်နိုင်တဲ့အဖြစ်၊ တကယ်တော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ခြံတွေကို ဦးစီးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး မာလာ”

“အင်းလေ လုပ်ငန်းတစ်ခုဆိုတာ အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ
ဆက်လုပ်နေရင် ကိုယ်ပဲခံရမှာ၊ ဒီခြံတွေကို ရှင်ဘယ်လောက်

မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့ တို့ကတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ကွယ်”

သည်ခြံတွေအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ သာမန်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မာလာလည်း သိနေ၏။

မောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် အမှတ်ရစရာတွေ မြောက်များ
စွာရှိခဲ့၏။ သူမ မချီသလို ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ခြံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကျွန်မ ရေစက်ကုန်ပြီစင်ပါရဲ့
မာလာ”

“ဒါဆို ရှင် ရန်ကုန်ပြန်လာမှာလား ပန်းချီ”

“ဟင့်အင်း ခြံလုပ်ငန်းတွေ မရှိပေမယ့် ကြီးမေရဲ့အိမ်ကြီး
ကိုတော့ ကျွန်မ ဆက်လက်စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ ဒီမှာ သိုးမွေးထည်
လုပ်ငန်းလုပ်မယ် မာလာ”

မာလာက သူမကို နားမလည်သလိုကြည့်၏။

“ရန်ကုန်မှာ နေပြီးလည်း ဒါတွေလုပ်လို့ရတာပဲ ပန်းချီ၊
ရှင် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်တုန်းပဲလားဟင်”

သူမနှုတ်ခမ်းလေး ပီကိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အပေါ် မကြင်

နာသူတစ်ယောက်ကို စိမ်းကားသင့်၏။

“ကြီးမေဆုံးခါနီးတုန်းက ကျွန်မ ဒီမှာတစ်သက်လုံး နေပါ
မယ်ဆိုတဲ့ ကတိ ပေးလိုက်တယ် မာလာ”

“အေးလေ ဒါနဲ့ ခြံတွေကို ဝယ်မယ့်လူကော တွေပြီ
လား”

“အင်း ပွဲစားကတစ်ဆင့် ရွေးဆိုင်ထားတယ်၊ မိုးကုတ်
က သူဌေးတစ်ယောက်တဲ့ မာလာ၊ ခြံလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ဝင်စား
တဲ့လူလို့ ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီသူဌေးနဲ့ တွေ့ဖို့က ဘယ်တော့လဲ ပန်းချီ”

“မနက်ဖြန်လေ၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ဒီရက်ပိုင်းလာဖို့
မှာလိုက်တာ မာလာ၊ ခြံတွေရောင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်း
စကြရအောင်လို့လေ”

မာလာက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ

“အဆင်ပြေဖို့ ဆုတောင်းရမှာပဲလေ၊ ပန်းချီအတွက် တို့က
ကူညီဖို့အသင့်ပါကွယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲမာလာ”

တပြည်ပြည် လမင်းကြီးက တိမ်များကြား ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ပြီ။ ညဉ့်က ပိုအေးလာတာကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

လား။

သစ်လုံးအိမ်လေးနား ရောက်ပေမယ့် သူမအထဲဝင်မကြည့်
တော့ပါ။ အဝေးကပဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ကြည့်ရင်းမှ ရင်ထဲအလို
လို နာကျင်လာရသည်။

“မောင်ရယ်”

မောင့်ကိုသာမဟုတ် မောင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့သည့် ဒီခြံကို
လည်း သူမ စွန့်လွှတ်ရတော့မည့်အဖြစ်။

အရင်က ဒီနေရာမှာ သူမပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့
လားဟု ထင်ချင်စရာ။

ထိုစဉ် သူမ၏လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။

“တို့ပါ ပန်းချီ၊ သူရောက်လာပြီ”

“ခြံဝယ်မယ့်လူလား မာလာ”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်မ ခြံထဲက စောင့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်
ပါ မာလာ”

“ခုပဲထွက်သွားပြီ၊ မကြာခင် သူရောက်လာလိမ့်မယ်
ပန်းချီ”

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ခြံထဲသို့ သူမလာခဲ့
၏။ သည်နေရာ၊ ဒီဝန်းကျင်တွေမှာ မောင်နှင့်ဆုံခဲ့ပုံ၊ ကြည်နူးခဲ့ကြ
ပုံ၊ ပျော်ရွှင်စရာ အတိတ်ပုံရိပ်တွေကို တရိပ်ရိပ်ပဲ ခံစားမိသလို။

သည်နေရာဝန်းကျင်မှာပဲ နာကျင်ကြေကွဲစွာ မောင်နှင့်
လမ်းခွဲခဲ့ရပုံတွေက ရုပ်ရှင်တစ်ကားလို။

“ခြံဝယ်မယ့်လူလာရင် ကျွန်မဆီ လွှတ်လိုက်ပါ မာလာ၊
သူလည်း ဒီခြံတွေကို ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာပဲ”

“အေးပါကွယ်၊ သမီးကိုလည်း တို့ပဲထိန်းထားပါ့မယ်၊
ပန်းချီ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ”

ခြံတွေနှင့် ပတ်သက်သော သူမ၏ခံစားချက်ကို သိနေ
သော မာလာက အလိုက်သိစွာနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမ
တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲ အရာအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးတော့မှာပါ။

ဝယ်မည့်သူ ရောက်လာပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တကယ်
လက်လွှတ်ရတော့မှာပါလားဟု တွေးလျက် ဝမ်းနည်းသွားမိ၏။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

တစ်နေ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် စွန့်ရဦးမှာပဲ။

ဒါပေမယ့်လည်းလေ သူမ မြင်းစောင်းရှိရာ လာခဲ့မိ
သည်။ အရင်ကအတိုင်းဆိုပေမယ့် ပြုပြင်မယ့်သူမရှိ၍ မြင်းစောင်း
က ဟောင်းနေပြီ။

သူမချစ်သော မြင်းတွေလည်း မရှိတော့ပါ။

ဟော့ဒီမြင်းစောင်းထဲမှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့တာ
ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

မြင်းဖြူကြီးကို သတိရမိစဉ်

“ဟီး”

မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်းသံကြောင့် သူမ အံ့သြစွာ ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်မိတော့

“ဟင်”

အဖြူရောင်မြင်းကြီးပေါ်မှာ မားမတ်သော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်
ခန့်ညားသောလူတစ်ယောက်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ တစ်ပတ်နွမ်းကို

အပြာရောင် ဂျင်းရှပ်ဖြင့် တွဲဝတ်လျက် သူမကို ရိုစေစွာ စူးစိုက်
ကြည့်နေသည့် မောင်။

“ရှင် ရှင်”

ကြိတ်ကာ သူ့ကို သတိရနေဆဲမှာ တိုက်ဆိုင်စွာ ရောက်
လာတာဟာ သာမန်မဟုတ်နိုင်ဟု သူမထင်မိခိုက်

“အသက်”

“အို”

သူက မြင်းကြီးပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်းကာ သူမနားရောက်
လာပြီး သူမကိုယ်လေးကို တအားကျုံးပွေ့လိုက်လေ၏။

“မောင့်သက် မောင့်အသက်ရယ်၊ ဒီလောက်နှစ်တွေ
ကြာတာတောင်မှ မင်း ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေတယ်နော်”

နှုတ်ဆွဲအနေသော သူမကို မျက်နှာလေး ဆွဲမော့ယူကြည့်
ရင်း လှိုက်လှဲစွာသူပြောလာတော့...

“ဟင် ရှင် ရှင်၊ ဖယ်ပါ”

“အသက်”

သူမက ရုတ်တရက် အသိဝင်လာသူတစ်ယောက်လို
သူ့ကို နာကြည်းစွာကြည့်လျက် တွန်းဖယ်လိုက်၏။ သူအံ့သြစွာ

ကြည့်သည်။

“ရှင် ရှင် ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲဟင်၊ ကျွန်မကို နောက်တစ်ပြန်နှိပ်စက်ဖို့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ အရင်တုန်းက မင်းတို့ ပြစ်သွားသလိုဖြစ်ခဲ့တာ မောင်မှားပါတယ် အသက်ရယ်”

ရီဝေကြေကွဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့် နောင်တရဟန် သူပြော၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းလှလှလေး မဲ့ခနဲ ပြုံးဖြစ်သည်။

“ဪ သုံးနှစ်လုံးလုံး ခြေရာဖျောက်သွားပြီးမှ အခု ရှင်က ကျွန်မကို လာတောင်းပန်တာလား ဦးမိုးနတ်၊ အဟင်း ဒါပေမယ့် ရှင်သိထားဖို့က အရာအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဆိုတာပဲ”

“အသက် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ မောင့်အတွက်တော့ အားလုံး ခုမှ အသစ်ကပြန်စဖို့ပဲ”

သည်လူတစ်ယောက်ကို ကွေ့လိုက်ချိန်မှာ အေးစက်ပြီဟု ထင်ခဲ့သော နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ် ပြန်လည်သက်ဝင်လာတာ အံ့သြစရာ။

သို့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ နှလုံးသား၏ဆန္ဒကို သူမ ဦးနှောက်က လိုက်လျောမည်မဟုတ်ပါ။

“ရှင် ရူးနေလား ဦးမိုးနတ်၊ ဒီလောက်ကြာခဲ့တဲ့ အချိန် ကာလအတွင်းမှာ အရာအားလုံးဟာ အရင်ကအတိုင်း ရှိနေလိမ့် မယ်လို့ ဘာကြောင့်ထင်နေရတာလဲဟင်”

သူ့မျက်ဝန်းများကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း သူမမေးတော့ သူ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မောင့်အတွက်ကတော့ အရာရာဟာ အရင်အတိုင်းပါပဲ အသက်”

“အဟင်း ဟင်း၊ အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပဲ ဦးမိုးနတ်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ဒီခြံအားလုံးကိုရောင်းဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အဲဒီတော့”

သူက စကားထောက်၏။ သူမ မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ တည်ကာ...

“ဒီမှာ ရှင်အတွက် အလုပ်မရှိလို့ ရှင်ပြန်နိုင်ပါပြီ ဦးမိုးနတ်”

ထိုစကားကို အေးစက်စွာပဲ သူမပြောလိုက်၏။ သူမကို ရက်စက်စွာစွန့်သွားတဲ့ ဒီလူအား မကြည့်လို မမြင်လိုတော့ပေ။

“ဆောရီးပဲ အသက်၊ မောင်မသွားနိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော”

“ဘာရှင့်၊ ရှင်က မသွားနိုင်ဘူးဟုတ်လား၊ အေးလေ ဒီခြံတွေကို ရောင်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မက ခြံရှင်မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ခြံရှင်အသစ်ဆီမှာ ရှင်အလုပ်တောင်းကြည့်ပေါ့”

လက်လေးနှစ်ဖက်ပိုက် ခေါင်းလေးမော့၍ သူမပြောလိုက်၏။ သူ တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

သူမကားမဆုံးမီ...

“ဟာ သူဌေးက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း နောက်ကျသွားပါတယ် သူဌေး”

ပွဲစားကိုမြတ်စိုးက ဦးမိုးနတ်ကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ သူမဘက်လှည့်ကာ...

“ဒေါ်ရွှေပန်းချီ ဒါ ခင်များရဲ့ခြံတွေကိုဝယ်မယ့် သူဌေး ဦးမိုးနတ်ပါ”

“ရှင်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့်ကိစ္စကြောင့် သူမ အံ့သြလွန်း၍ ရပ်နေသောခြေများပင် ရုတ်တရက် ယိုင်သွားရလေ၏။

“ပန်းချီ”

“ဟင် မာလာ”

“ဦးမိုးနတ်က ရှင်ရဲ့အတိတ်ကလူ နတ်သမီးလေးရဲ့ အဖေဆိုတာ ဦးကြည်နဲ့ ဒေါ်ထွေးပြောလို့ တို့သိခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် ပန်းချီအကြောင်းအားလုံး ဦးမိုးနတ်ကို တို့ဖွင့်ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါကွပ်”

“အို”

သူက သူမကို တောင်းပန်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“သမီးတော့ အိပ်နေလို့ မထွေးကိုကြည့်ခိုင်းထားတယ်၊ တို့ပြန်ပြီး သမီးကို ကြည့်ထားလိုက်မယ် ပန်းချီ၊ ဒီက ပွဲစားကြီးလည်း ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ခြံကိစ္စ သူတို့ဘာသာ ဆွေးနွေးပါစေရှင်”

“ဗျာ”

သို့သော် မာလာက ပွဲစားကိုမြတ်စိုးအား ဇွတ်ပြန်ခေါ်သွားလေ၏။ ကျန်ခဲ့တာက သူမတို့နှစ်ယောက်။

“ပန်းချီ”

သူက တိုးအက်စွာခေါ်လာသည်။ သူမမျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲလှည့်မိပေမယ့်...

“အသက်ရယ် မင်း မောင့်ကိုသိပ်စိတ်နာနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင့်အပြစ်တွေအတွက် အသက်ကို ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဟင်”

ကျောခိုင်းထားသော သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သူမေး၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှတောင်းပန်စရာ မလိုတော့ပါဘူး ဦးမိုးနတ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီပဲ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အသက်၊ မင်းမှာ မောင့်ရဲ့ သမီးလေး ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင် မသိခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအတွက် အသက်ကို မောင်ဒူးထောက်တောင်းပန်ဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

“အို”

သူကပြောရင်း သူမရှေ့ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ထိုအပြုအမူကြောင့် သူမ မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားလျက်...

“ရှင် ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဦးမိုးနတ်၊ ထပါ အမြန် ထပါရှင်”

ကိုယ်ချစ်သောယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဒူးထောက်တောင်းပန်ခြင်းကို သူမ အသည်းက ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။ ထိုကြောင့် သူပုခုံးကို အမြန်ဆွဲထူပေးမိ၏။

“အသက်ဟာ ခုချိန်ထိ ဒီမြေ ဒီခြံတွေရှိတဲ့အရပ်က တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ မားမတ်စွာ တည်ရှိနေတယ်လို့သိရတော့ မောင်သိပ်ကို အံ့သြတုန်လှုပ်မိခဲ့တယ်ကွယ်”

“အသက်ငယ်ရွယ်သေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို အထင်သေးခဲ့တာမဟုတ်လား ဦးမိုးနတ်”

နှစ်ပေါင်းများစွာ မျိုသိပ်ခဲ့ရသော ရှင်ထဲက ခံစားချက်တို့ကို ယခုတော့ ထုတ်ဖော်မိပြီ။

“မောင်မှားခဲ့ပါတယ်”

“အဟင်း ကျွန်မကတော့ အဲဒီအမှားအတွက် ခါးစည်းခံခဲ့ရတဲ့သူပါရှင်”

“ဒီရှေ့လျှောက် အသက်နဲ့ သမီးလေးအပေါ်မှာ မောင်ဟာ တာဝန်အကျေခံနဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေ

ရပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

လေးနက်စွာ သူပြောလာ၏။ သူမခေါင်းလေးခါးယမ်းကာ...

“ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း နေသားကျတာ ကြာခဲ့ပါပြီ ဦးမိုးနတ်”

သူ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“အသက်ဆိုလိုတာက”

“ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ရှင်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့မှာပဲလေ၊ ဥပမာ ရှင်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာမျိုး”

“အဟွန်း ဟွန်း အသက်က ဒီလိုထင်နေတာလားဟင်၊ အင်း တကယ်တော့ မင်းလည်း ကျုပ်ကို အထင်သေးခဲ့တုန်း၊ မင်းသာ မှတ်မိမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘဝမှာ မင်းအပြင် နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ချစ်နိုင်ဦးမှာလဲဟင်၊ ကျုပ်မှာရှိတဲ့ ချစ်နိုင်သမျှ အချစ်စွမ်းအင်တွေအားလုံး မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ပုံအပ်ခဲ့တာပါလေ”

“အို”

သည်တော့ အတိတ်က သူ၏ကြင်နာယုယမှုများအားလုံး မျက်စိထဲ တစ်ကွက်ချင်းပေါ်လာလျက် သူမမျက်နှာလေး နီသွား ရ၏။

“ကျုပ်ဟာ ဒီသုံးနှစ်လုံးလုံးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာက အလုပ်တွေ အဆက်မပြတ်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အတွေးတွေ ကျုပ်နှလုံးသား က မင်းအကြောင်းတွေတွေးပြီး မင်းကိုသာ တမ်းတခဲ့တာပါ”

“မယ့်ဘူး ရှင်သာ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန် မကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပစ်သွားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ဦးမိုးနတ်”

ခါးသီးခဲ့သောအချိန်တွေကို သတိရလျက် မျက်ရည် အဝဲသားဖြင့် သူ့ကို နာကြည်းစွာအော်မိ၏။

သူက စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ကြောင့် မင်း ဒီလောက်စားခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ မတွေး မိခဲ့ဘူး၊ မင်းပြန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကွယ်”

“သေလိုက်ပါလား၊ ဒီလိုထင်ထားတဲ့ ကျွန်မဆီ ရှင် ဘာကြောင့် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာတာလဲဟင်၊ တစ်သက် လုံး ပုန်းနေလိုက်ပါတော့လား ဦးမိုးနတ်ရယ်”

ရှိက်ငိုနေသော သူမကိုကြည့်ပြီး သူခေါင်းခါယမ်းသည်။

ထိုနောက် သူမကိုယ်လေးကို ပြုန်းခနဲပွေ့ဖက်ကာ မျက်နှာချင်း အပ်လျက် မျက်ရည်စတွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေး၏။

“မောင် ကတိပေးပါတယ်၊ နောင်တစ်သက် မောင့် ခြေကိုင် မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေ ဘယ်တော့မှ မကျစေရပါဘူးလို့”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်”

“မုန်းပါ မုန်းပါ၊ အဲဒီအမုန်းတွေအားလုံး မောင်ရဲ့အချစ်နဲ့ ချေဖျက်ယူပါမယ်”

စိတ်နာစွာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။ ထိုနောက် သူ့ရင်ဘတ် ကို တစ်ဗုန်းဗုန်းထုရိုက်ပစ်ကာ...

“သွား သွား ရှင် ကျွန်မအနားမလာနဲ့၊ သမီးကလည်း ရှင့်သမီးမဟုတ်ဘူး”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်၏။ သူ မျက်ဝန်းတွေနီလာ ကာ...

“မောင့်အပေါ်မှာ မင်းတကယ်ပဲ ဒီလောက်တောင် ခါး သီးနေတာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ ဟောဒါတွေအားလုံးက မင်းဆီက မောင်ဝယ်လိုက်တဲ့ ခြံစာချုပ်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီခြံတွေအားလုံး မင်းအတွက် သမီးအတွက် မောင် လက်ဆောင်ပြန်ပေးခဲ့တယ်၊ မင်း မတွေ့ချင်တဲ့ မောင့်မျက်နှာကို ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်စေ

ရပါမယ်”

တစ်သိမ့်သိမ့် ငိုရွှိက်နေသာ သူမနဖူးလေးကို ဖွဖွညှင်
သာစွာ နှမ်း၏။ ထိုနောက် သူမကို အတန်ကြာ နှင့်နံ့စွာစိုက်ကြည့်
ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သူထွက်သွားမှ သူမ အားပါးတရ ငိုချလိုက်၏။
အချိန်အတော်ကြာမှ လက်ထဲက စာချုပ်တွေကို သတိရ
လျက် သူ့နောက်ပြေးလိုက်သွားကာ...

“ဒီမှာ ဦးမိုးနတ်”

“ဟင် အသက်”

“ရော ဟောဒီခြံစာချုပ်တွေ ကျွန်မနဲ့ သမီးအတွက် မလို
အပ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီခြံတွေကိုရောင်းတာ ခြံဦးစီးလုပ်
မယ့်လူ မရှိလို့ပဲရှင်”

သည်တော့ သူက သူမကို တောင်းပန်စွာကြည့်လာ၏။

“ဒါဆို ပန်းချီကပဲ ကျုပ်ကို အလုပ်ပေးပါလားဟင်၊

မင်းရဲ့ခြံတွေကို ဦးစီးတဲ့လူအဖြစ်လေ”

“ဟင်”

“မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်က ခြံဦးစီးလုပ်တဲ့နေရာ
မှာ ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ”

“ဒါပေမယ့်”

“မောင်သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီခြံတွေဟာ မင်းရဲ့အသည်း
နှလုံးဆိုတာ၊ အဲဒီလိုပဲ မောင်ရဲ့ အသက်သွေးကြောတွေလေ”

ထိုအခိုက် သူနှင့်သူမ မျက်ဝန်းချင်းနက်နံ့စွာ ဆုံစည်း
၏။ သေချာတာကတော့ ဒီခြံဦးစီးကြီးသာမရှိလျှင် သူမရဲ့ခြံတွေ
ပျက်စီးမည်ဆိုတာ...

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးစုပုံပုံဖြင့်...

“လခဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“အဟွန်း သိမ်မများပါဘူးကွယ့် တစ်ထောင်ငါးရာတည်း
ပါ”

“အို”

“ဘယ်လိုလဲ ပေးမယ်မဟုတ်လားဟင် အသက်”

မျက်ဝန်းတွေ တစ်ဖျပ်ဖျပ်လက်လျက် သူမေးလာ၏။

သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာလျက်

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟင် ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ မင်းကို တမ်းတခွဲရလို့ မောင့်စိတ်တွေလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်၊ ဒီလိုပဲ မောင့်ကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ အသက်ရဲ့ နှလုံးသားလည်း ဟော့ဒီရင်ခွင်မှာ အနားယူပါတော့၊ ဒီတစ်ခါ မောင်တို့မိသားစု လေး ဘာကြောင့်နဲ့မှ ထပ်မဝေးပါရစေနဲ့ အချစ်ရယ်”

သူပြောရင်း သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူသည်။
ထိုနောက် ညင်သာသောအနမ်းတွေ...

“ချစ်တယ် အသက်ရယ်၊ မင်းနဲ့မောင်တို့ ဝေးခဲ့ကြရတဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ တကယ့်အချစ်စစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လို့ပါပဲ၊ သေချာတာက မောင်နဲ့မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဘဝဟာ တစ်ယောက် တည်းရဲ့ ဘဝနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဝေးနေတော့မှ ပိုသိခဲ့ရပါပြီ”

ရင်မှလာသော စကားတို့ သူဆိုလေပြီ။ တကယ်တော့ သူပြောတာတွေအားလုံး သူမအတွက်လည်းမှန်ပါ၏။ ထိုကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို လျှော့ချလိုက်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့် မိသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်မကိုထားပြီး သွားမယ်ဆိုရင် မောင်

ကျွန်မကို သတ်ပြီးမှသွားပါနော်”

“အသက်ရယ်”

ရင်နာစကားဆိုလာသော သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့်ဖိကပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စေ၏။ ထိုနောက် သူမကိုယ် လေးအား ပွေ့ပိုက်ကာ သစ်လုံးအိမ်လေးဆီသို့...

သူတို့လာရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လှပသော အနာဂတ် ယန်းခင်းကြီးက မွှေးပျံ့လန်းဆန်းကြိုင်သင်းစွာ လက်ခုပ်ပြဘာများ ပေးနေသည်မဟုတ်လား။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းပါစေ
ဆုအခွင့်

